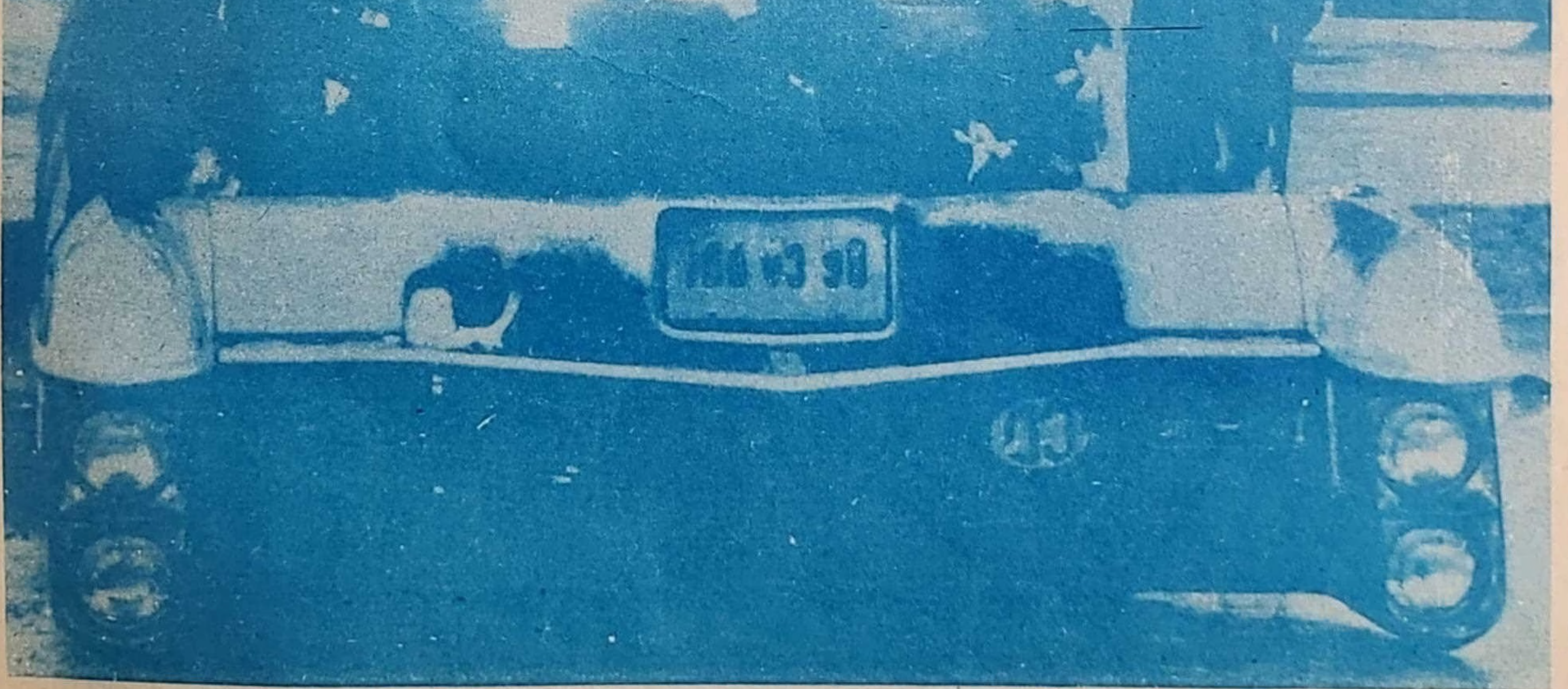
EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

SAYI 3 29 aralık 1975 250 KURUŞ

DEV-GENÇ'İN ANTİ-EMPERYALİST EYLEMİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

[illegible]

EVET, DEVRİMCİ GENÇLİK GEÇMİŞİ UNUTMAMIŞ MI?

[illegible]

DEVRİMCİ GENÇLİK

BİZE GELEN MEKTUPLAR

Selam dost devrimci Arkadaşlar!
Devrimci gençlik dergisinin okuyucularından birisi benim. Dergimizi [illegible] beğeniyorum [illegible] devrimci [illegible] kitleyi [illegible]. Fakat bu [illegible] tam olarak kitleye anlatamıyorsunuz. [illegible] Yabancı kelimelerin anlamlarını da [illegible] sözlük sayfası [illegible]. Tüm [illegible] arkadaşlarımın isteklerini söylüyorum. [illegible] Reaksiyoner, Ajitasyon bunlar ne demek. [illegible] Ajitasyon ise propaganda mı? Yani velhasıl [illegible]

Saygılarımla
Bir [illegible] öğrencisi

TUNCELİ OLAYLARI HAKKINDA MEKTUP

Tunceli Lisesi'nden dost Devrimci Gençlik Dergisi'ne selam. Merhaba!

Bu acı ses, asırlardır kadere terkedilmiş mazlum Tunceli çocuklarının sesidir. Bu ses, ortaçağın karanlık amellerine ve gaddarca katliamlara "dur" diyenlerin sesidir. Bu ses, sadaka değil, devrim isteyenlerin sesidir.

Yalnız Devrimci Gençlik Dergisi'nin manşetleri.
MC'nin yurt çapında uyguladığı gaddar politikası vilayetimizde de başgösterdi. Sözde modern eğitimimiz vardır, ancak okulumuzda 20 öğretmen bulunmaktadır. Okulumuzun kalorifer ve su tesisatları bozuktur. Tuvaletler çalışmıyor. Yetkililerin verdiği rapora göre okul, sağlık kurallarına uygun olmadığı ve bu şartlar altında eğitimin durdurulmasını talep ettikleri halde çözüm cihetine gidilmemiştir. Yatılı arkadaşlarımızın yemekleri zamanında verilmemekteydi. Bu durumu İl Valiliği ve Milli Eğitim'e bildirdik. Velilerimiz, bu durumları ve öğretmen durumunu Başbakan, Cumhurbaşkanı ve Milli Eğitim Bakanı'na telgrafla bildirdiler. Ancak bakanlık, karşılık olarak 11 öğretmeni daha sürgün etti.

Durumu soğukkanlılıkla izliyorduk. 11. ayın 12'sinde, yatılı arkadaşlarımızın yemekleri verilmediği için ilk derslere girmemişlerdir. Faşist okul müdürü, bu durumu boykot şeklinde nitelendirerek ilgililere duyurmuştur. Dersten çıktığımızda okulumuzun etrafı polis kordonu altındaydı. Oyuna gelmemek için tekrar derslere [illegible] çıkan Milli Eğitim Müdürü, bizi bahçeye dışarı çıkardı. Ve konuşma yapacağını söyledi. Dışarı çıktığımızda, polisin bahçeye girdiğini gördük. Faşist okul müdürü, açık açık isim veriyordu ve polisler tutuklamaya girdiler. Bu durum, arkadaşlarımız arasında tepkilere yol açtı, ancak davayı anlayamamıştık. Oyunlara gelmemek için evlerimize dağıldık. Ancak polis Yapı Meslek Lisesi'nin önünde önümüzü kesti. Küfür ve copla üzerimize yürüdüler. Durumu gören halk ve okullar, olaya müdahale ederek tepki gösterdiler. Kız Sanat Lisesi, Yapı Meslek Lisesi, Öğretmen Lisesi olmak üzere tüm okullar durumu protesto etmek için vilayet makamına yürüdük. Arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istedik. Oynanmak istenen oyunu halk sloganlarla lanetledi. Ancak, Diyarbakır'dan getirilen helikopterlerle halkı sindirmeyi denediler, orduyu faşizme seferber ettiler. Azimli ve kararlı Tunceli halkı, dağılmadan sonuna kadar direndi. En sonunda da kendisi dağıldı. Durumu protesto etmek amacıyla beş ilçemizde bütün okullar boykota gitti ve halk, durumu protesto etti. Boykotumuz 10. gününü doldurmaktadır. Haklarımızı alıncaya dek sonuna kadar savaş!

Bütün yurtseverleri haklı davamızı desteklemeye çağırıyoruz.

Tunceli öğrencileri adına
İsmail

DEVRİMCİ GENÇLİK YAYINLARI

MARKSİST YÖNTEM ÜZERİNE
2,50 TL ÇIKTI

GENEL OLARAK MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME
2,50 TL ÇIKTI

DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ
2,50 TL ÇIKTI

EMPERYALİZM VE YENİ SÖMÜRGECİLİK
ÇIKIYOR

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE
5,00 TL ÇIKTI

* Ö D E M E L İ İ S T E Y İ N İ Z *

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

SAHİBİ : Metin PEKDEMİR
SORUMLU MÜDÜRÜ : Taner AKÇAM
ADRES : ALGANLAR SOKAK 4/10 YENİŞEHİR / ANKARA
BASKI : [illegible]
DAĞITIM : [illegible]

ABONE KOŞULLARI :
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI: Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTT'ye [illegible] POSTA ÇEKİ NO : 10096601 [illegible] para yatırılması yeterlidir

BAŞYAZI

MODERN REVİZYONİZM VE SOVYETLER BİRLİĞİNDE GERİ DÖNÜŞ SORUNLARI ÜZERİNE

"NİHAİ ZAFERİN, ANCAK DÜNYANIN BÜTÜN İLERİ ÜLKELERİ PROLETARYASI TARAFINDAN KAZANILABİLECEĞİ MUHAKKAKTIR...

FAKAT EN BAŞTA DOĞU MİLLETLERİ OLMAK ÜZERE BÜTÜN EZİLEN SÖMÜRGE MİLLETLERİN EMEKÇİ HALKLARININ YARDIMI OLMAKSIZIN İLERİ ÜLKELER PROLETARYASININ BAŞARIYA ULAŞAMAYACAĞINI GÖRÜYORUZ". (LENİN)

Son yıllarda bütün dünyada ve ülkemizde en çok tartışılan konulardan bir tanesi ÇKP ve SBKP arasında 1960'larda başlayan polemikler ve bu durumun sosyalist blokun parçalanmasıyla sonuçlanması. Dünya çapında gelişen bu olay ilk defa 1963 yılında ÇKP tarafından kamuoyuna açıklanan ünlü mektupla su yüzüne çıktı. Buna karşılıklı yazılan mektuplar ve suçlamalar izledi. O zamandan beri olayın gelişmesi, bugün dünya çapında varolan manzarayı ortaya çıkardı. Çin, Sovyetler'i, geri dönüşün tamamlandığı tezini de dayanarak emperyalistlikle-faşistlikle suçlarken, Sovyetler, Çin'e karşı uluslararası provokasyon çizgisi(!) "eleştirisini" yöneltiyor. İş, artık ideolojik tartışma platformundan çıkarılmış, politik ve askeri tavırlar seviyesine yükselmiştir. Çin, uluslararası planda politikasını iki süper devlete karşı cinse oturtuyor. Uluslararası plandaki bu durum, uluslar planında da şiddetle yansıyor. Ülkemizde de bir süreden beri uluslararası durumun bir izdüşümü niteliğinde "sol"lar arasında, faşistlik, emperyalist ajanlığı, provokatörlük gibi sıfatlarda ifadesini bulan bir "kavgaya" tanık oluyoruz.

Nedir bu olay?

Bu olay karşısındaki tavrımız nedir?

1 MODERN REVİZYONİZMİN ORTAYA ÇIKIŞI

Sovyetler Birliği'nde Kruşçev'in yönetiminin işbaşına gelmesinden sonra revizyonist eğilimler hızla gelişmeye başladı ve SBKP 20. Kongresi'nde bir dizi revizyonist tez kabul edildi. Bu tezler arasında özellikle belirtilmesi gerekenler Sovyetler Birliği'nde sınıfsız topluma geçildiği iddiasına dayalı olarak ileri sürüldü. Bu nedenle proletarya diktatörlüğüne artık son verilmiş, "halkın devleti" kurulmuştu; işçi sınıfı öncülüğünü diktatörlükten başka yollarla sürdürecekti. Proletarya partisi halkın partisi haline dönüşmüştü. Barış içinde sosyalizme geçiş imkânları kuvvetlenmekteydi. Çoğunu partiler altında sosyalist ülkelere ve partilere düşen merkezi görev bir tek mantıkla savaşı önleme meselesiydi. Sosyalist sistem dünya devrimi üzerindeki başlıca etkiyi iktisadi gelişme örnekleriyle yapardı, v.b.

Bu revizyonist tezlerin ileri sürüldüğü 1956 yılından itibaren sosyalist sistem içi sürtüşmeler başladı. Ayrılıklar esas olarak 1963 yılına kadar "açığa vurulmadı", ama tartışmalar ve anlaşmazlıklar sürüp gitti. Anlaşmazlık ve tartışma konuları arasında Tito revizyonizmine karşı takınılacak tavır, savaş ve barış sorunları ve ulusal kurtuluş savaşları yer alıyordu. Tartışmaların sürdüğü sıralarda, 1957 bildirisi ve 1960 deklerasyonu bütün taraflarca imzalandı. Sonradan iki taraf da diğer tarafı bu bildirilere uymamakla ve ihanetle suçlayacaktı.

1961 yılında Sovyetler Birliği 1957'den beri SBKP revizyonizmine muhalefet eden Arnavutluk'la diplomatik ilişkilerini kesti. AEP muhalefetini Yugoslav revizyonizmine karşı takınılacak tavır ve ÇKP'si ile Sovyetler arasındaki sürtüşmeler üzerine kurmuştu.

1963'te karşılıklı olarak açıklanan ünlü mektuplarla tartışmalar dünya önünde açığa çıktı. İki taraf da birbirini komünist ülkelerin birliğini parçalamak ve "aralarındaki ayrılıkları" dünyanın önünde açığa vurmakla suçladı.

Bu sosyalist blokun parçalanmasının ilk dönemeci oldu(!).

Bu şekilde doğan ve gelişen bu olayın günümüzde kazandığı biçim ise kısaca şöyle özetlenebilir: Bütün dünya "sol"u içinde ayrı partilerde toplanmaya varan bir kutuplaşma oluyor. ÇKP bugün Sovyetler Birliği'nde geriye dönüşün tamamlandığı ve Sovyetler'in bütün dünya gericiliğinin baş temsilcisi haline geldiğini ileri sürüyor ve faşistlikle suçluyor. Yer yer Çin görüşlerini benimseyenlerce Rusya'ye karşı ABD ile bile birlik olunabilmesi denebiliyor (esas olarak, baş gerici ve Nazi Almanyası benzetmeleri bu görüşü içeriyor). SBKP'nin ideolojik ve politik planda söyledikleri ve yaptıkları ortada.

Bu konudaki bugünkü tavrımızı açıklamaya geçmeden önce bir konuya daha değinmek istiyoruz: Sosyalist blokun parçalanması konusunda odak noktası olarak Sovyet revizyonizmini aldık. Bu kadarı yeterli bir açıklama sayılmamalıdır. Herşey çok iyi bir şekilde giderken, birgün bir revizyonizmin peydahlandığını ve herşeyi bozduğunu düşünmek ve ondan sonra olan herşeyi bununla açıklamak yeterli-bilimsel bir açıklama olamaz. Bu nedenle konuya daha geniş bir perspektiften ele alınarak geçiş döneminin bugün sorunlarıyla birlikte incelenmek bu konuda daha geniş bir bakış açısı ve doğru bir yaklaşım getirebilecektir. Bu konuya burada yeri geldikçe değinmekle yetineceğiz.

Önce bu sorun karşısındaki tavrımızı ve yerimizi ortaya koymaya çalışacağız. Sonra da bu konuyla ilgili sorunlardan bazıları hakkındaki düşüncelerimizi açıklamaya gayret edeceğiz.

2 "TARAFSIZ" YA DA "ARADA" DEĞİLİZ

Uluslararası "sosyalist hareketin" bugün içinde bulunduğu durum karşısında alınacak tavır önem taşıyor. "Bu konu bizim meselemiz değildir, bizim meselemiz başkadır." düşüncesinin devrimci bir tavır olmadığı tartışmasız olarak ortadadır. Devrimci hareket herşeyden önce uluslararası bir harekettir. Hele emperyalizmin dünya çapında çöküşe doğru hızla ilerlediği bugün, sosyalist hareketin uluslararası plândaki sorunları bir kez daha önem kazanıyor. Buna ilâveten uluslararası sosyalist hareket ulusal plândaki hareketlere de şiddetle yansımaktadır ve bu durum bugün artık burjuva basından bile rahatlıkla izlenebilir durumdadır. Bu nedenlerle sorun karşısındaki kayıtsız tavır bizi ancak devekuşunun durumuna sokar.

Tavır ne olmalıdır? "Kamplar"dan birini doğru, birini yanlış olarak görmek, bugünün koşullarında doğrunun yanında yanlışa karşı tavır almayı gerektirir. Ancak böyle bir yanlılık bir ön şartı gerektirir. Kİ, o da bir tarafı doğru olarak görmektir. Aksi halde, yanlardan ikisini de doğru görmeyen bir görüş zorunlu olarak üçüncü bir kampı ifade eder. Bu üçüncü taraf için "tavırsızlık" ya da "ara akım" gibi sıfatlar sübjektif ve keyfi bir değer taşırlar.

İşte biz iki taraftan birini tamamen doğru bulanların kaygın sonucu olan "taraflılık" içinde olmadığımızı söylüyoruz. Yanım sonucu "açıkça Çin'in bulunduğu kampta yer almak" diye ifade edilen tavır bizim kanımıza göre koşulsuz bir yanlışa karşı başka yanlışları seçmekten ibaret oluyor. Revizyonizme karşı tavrımız açıktır, ama ona karşı ileri sürülen bir tavırla aramızda farklar vardır. Bunlar önemsiz sayılamayacak farklılıklardır. Uluslararası sosyalist hareket içinde ÇKP tarafından belirlenen "çizgi"nin, bazı evrensel doğrularla beraber, içinde birçok önemli yanlış taşıdığını görüyoruz. ÇKP 1963'te sorunları çok daha doğru olarak ortaya koymuştu. Bugün bu ilkelere ters düşmektedir. Kimse bizi revizyonistlerin bağışlanmaz günahlarını kendi oportünistliğinin mazereti olarak anmaya kalkmasın! Bu konudaki görüşlerimizi ileride yeri geldikçe açıklamaya çalışacağız. Ama sonuç olarak şunu söylemeliyiz: Uluslararası dünyada doğru gördüğümüz, bu ikilemin dışında olduğu inancındayız.

Bu nedenlerle tavrımız, ne "arada" bir tavırdır, ne de "tarafsızlık"tır. Geçmişteki, bu konudaki görüşlerimizi günün koşullarına uygun bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Ama bugün bu tavrın yeterli olduğu inancında değiliz. Bugün revizyonizmle kendi aramızda somut ve net bir çizgi çekmek büyük bir ihtiyaçtır. (Tabii ki, bu kendisinden başka herkese revizyonist demek değildir.) Bu çizgi hem uluslararası revizyonist çizgi karşısındaki net tavrımızla, hem de ülkemiz devriminin somutu üzerindeki tavrımızla bütünlenmek sorunudur. "İşçi sınıfı tecrübe kazanmak durumundadır, şöyle ki, proleter devrimi başgösterdiği anda revizyonistlerin tavrının bugünlerle kıyas edilemeyecek kadar keskin bir ayrılık kazanacağı ortadadır." (Lenin). Aksi halde özellikle Çin politikasının uyandırdığı reaksiyonun sağa kaymalar yaratmasının ve ülkemizdeki revizyonist eğilimlerin güçlenmesinin işçi sınıfı bilincinin körletilmesinin önüne geçilemez.

Gençlik içinde sorun kendisini iki süper devlete karşı aktif mücadele anlayışının geliştirilmesiyle somutluyor. Gençlik kendi somut hedefleri doğrultusunda değil de, sosyal emperyalizm mihveri etrafında birliğe çağırılıyor. Biz bu tavrın gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadele anlayışını baltalayan bir tavır olduğuna, gençlik hareketinin birliğine darbe indirecek bir işleve sahip olduğuna inanıyoruz. Konu üzerinde bu derece durmamızın ve Türkiye solu ile ilintili olarak açmaya çalışmamızın amacı da bir anlamda böylesi bir anlayışın kaynaklanış noktasını tesbit edebilmektir. Yoksa bu soruna bir gençlik dergisinde nihai bir çözüm getirmek ve son sözü söylemek gibi bir "iddia" içinde değiliz.

3 İDEOLOJİK MÜCADELE ÜLKEMİZ DEVRİMİNİN TEMEL SORUNLARINDA YOĞUNLAŞMALIDIR

Devrimci olmak için Marksizm-Leninizm'i bilmek, evrensel tezlerini kabul etmek yetmez. Böyleleri ancak iyi bir Marksolog olabilirler. "Fakat Marksizm, teorinin önemini eylemine rehberlik edeceği için belirtir. Elimizdeki doğru bir teori üzerine sadece gevezelik eder, evirir, çevirir, oyuncak gibi oynar, pratiğe koymazsak, bu teori ne kadar iyi olursa olsun önemsizdir." (Mao, Pratik Üzerine). Teori devrimci eyleme yol gösterici olmalıdır. Elimizdeki fenerle yolumuzu aydınlatmalıyız. Feneri önüne doğrultacağına, gözüne tutan kişi körden farksız olur. Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçeklerini tekrar edip duran kişinin feneri gözüne tutan adamdan ne farkı vardır?

Marksizm-Leninizm, devrimci pratiğe nasıl yön verir? Evrensel teorik doğrular hayata nasıl uygulanır? Teori ve pratik arasındaki doğru ilişki nasıl kurulmalıdır?

"Ama [evrensel-genel] ilke aynı kalırken,

DEVAMI SAYFA 14'TE

GENÇLİK...HABERLER...

ANKARA HUKUK'TA MÜCADELEMİZ HAKLARIMIZI ALANA DEK SÜRECEKTİR

1975-76 ders yılına tüm üniversite öğrencileri gibi, Hukuk Fakültesi öğrencileri de yoğun anti-demokratik uygulamaların baskısı altında girdi.

Gerici Üniversiteler yasasında belirginleşen bu durum, fakültelere de ufak farklılıklarla yansıyordu. Hukuk Fakültesi öğrencileri, bir yıl önce değiştirilen yönetmeliğin sözde ilerici özünde gerici hükümlerinin baskı aracı olarak kullanılabileceğini çok iyi anlamışlardı.

Yeni yönetmelikte, "ders geçme" gibi göz boyayıcı hükümler yanında gasbedilen haklar çoğunluktaydı. Örneğin ders geçme notu 10 üzerinden 5 yerine, 100 üzerinden 60'a yükseltilmiş, bunun sonucu 59 alan bir öğrencinin sınıfta kalması gibi bir durum ortaya çıkıyordu. Ayrıca ders geçme, birinci sınıflara uygulanmıyor, birinci sınıfı iki yılda bitirme zorunluluğu getiriliyordu. Ara sınıflarda, İdare, Ceza ve Borçlar Hukuku derslerine baraj konulmuştu.

Gerici Üniversiteler yasasının getirdiği hükümlerin sonucu, birçok arkadaşımızın okuldan atılması durumu doğmuş, bunların yanısıra af yasası ile gelen kardeşlerimizin durumu da tam bir açmaza girmişti.

Tüm bu nedenleri gözönüne alan Hukuk'lu öğrenciler, okul açılmadan, sorunlarını inceleyerek, geniş kitle toplantılarında miza toplayarak, yönetimle ilişki kurarken, okulun açılma törenini boykot ederek özerk ve demokratik üniversite kavgamızın bir parçası olan "öğrenciye söz ve oy hakkı"nı istediler.

Devrimci Hukuk Fakültesi öğrencilerinin çeşitli toplantı ve forumlardaki kararlılığını anlayan gerici yönetim, arkadaşlarımızı oyalamak ve gelişen mücadelenin potansiyelini yıpratmak için çeşitli oyunlara girişti, Aralık hakkının çıkacağı söylentilerini yaydı. Fakat devrimci Hukuk Fakültesi öğrencileri iki günlük "ihtar" boykotu yaparak bu oyunu boşa çıkarttı.

Bu gelişmeler karşısında, yönetim kurulu, 5'i öğrenci ve 5'i öğretim görevlilerinden oluşan bir komite kurulmasını, bu komite çalışmalarında çıkacak kararın, yönetim kuruluna öneri olarak getirilmesini önerdi.

Devrimci öğrenciler, mücadelenin bu döneminde komisyondan çok şey beklenmemesine rağmen(özellikle Aralık sınavlarının yaklaşması ve yönetimin kaypaklığı nedeniyle) bu öneriyi kabul ettiler.

Devrimci öğrenciler kararlı tutumlarını devam ettirirlerken isteklerini şöyle yineliyorlardı :

1. Genelde özerk ve demokratik üniversite kavgamızın bir parçası olan öğrenciye söz ve oy hakkı tanınmalıdır.
2. Şubat hakkı tanınmalıdır.
3. Ders geçme notu 5'e indirilmeli ve birinci sınıfı iki yılda geçme yükümlülüğü kaldırılmalıdır.
4. Ders geçme bütün sınıflara uygulanmalı ve ara sınıflardaki baraj kaldırılmalıdır.
5. Kitap sömürüsüne son verilmeli, öğrencilerin kredi, burs ve yurt sorunları çözümlenmelidir .

ÖZERK VE DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE İÇİN İLERİ!

GAZİ'DE DİRENİŞ DEVAM EDİYOR!

Çeşitli faşist baskılara karşı direnişlerini sürdüren Gazi Eğitim öğrencileri karşısında gerici yönetim, TRT, basın ve velilere gönderdiği mektuplarla öğrencileri derslere çağırmaktadır. Bunun için okulu hergün yeniden açmaktadır. Derslere katılanların devamsızlıklarını kaldıracağını, burslarını kesmeyeceğini vaadederek arkadaşlarımızı oyuna getirmeye çalışmaktadır. Ama, Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencilerinin kararlı birliği onları hayal kırıklığına uğratmıştır,bundan sonra da uğratacaktır.

Dün 6000 öğrenciyi "DÜŞMAN" ilân eden müdür, bugün "bir avuç anarşist" yaygarasına başlamış, ve "düşman"larını derslere girmeye çağırmaya başlamıştır.

Kardeşler, önümüzde somut bir örnek "ODTÜ DİRENİŞİNİN BAŞARISI" var. Bizim birliğimiz en büyük gücümüzdür.

TÜM HAKLARIMIZI ALANA DEK DİRENİŞE DEVAM!
FAŞİST MÜDÜR İSTİFA!
DEMOKRATİK ENSTİTÜ KAVGAMIZDA İLERİ!

FAŞİST BASKILAR VETERİNER FAKÜLTESİ ÖĞRENCİLERİNİ YILDIRAMAYACAKTIR

Yıldırım Beyazıt Yurdu'nda üslenen faşist komando bozuntuları, yönetimin de desteğiyle devrimci Veteriner Fakültesi öğrencileri üzerinde bir baskı ve terör kampanyası yaratmak ve bu amaçla bizleri yıldırmak istiyorlar.

Haklı isteklerimizi elde etmek için giriştiğimiz her türlü mücadeleye karşı çıkan faşist zorbalar taban kazanabilmek için demokratik hiçbir özü olmayan isteklerle "boykot" ilân etmişlerse de, akademik-demokratik hiçbir yönü olmayan bu boykot geniş öğrenci kitlesinin tepkisiyle kırılmış ve okul açılmıştır. 9 Aralık'ta yapılan ilk seçimde Yıldırım Beyazıt Yurdu'ndan gelen tüm baskılara rağmen 580 kişilik okuldan 58 oy alabilmişlerdir.Bunun üzerine seçimler iptal edilmiş ve 24 Aralık günü tekrarlanmasına karar verilmiş, fakat yönetimin anti-demokratik bir tavrı sonucu seçimler ders saatlerine alınmıştır. Ders saatlerine alınan bu seçimlere katılmayı reddeden arkadaşlarımızı yönetimin desteğiyle seçimlere katılmaya zorlamışlar fakat tüm baskılara rağmen, devrimci arkadaşlarımız seçimlere katılmayarak , faşist baskıları ve yönetimi protesto etmişlerdir.

Seçimleri takip eden günlerde,bu yenilgiyi hazmedemeyen faşistler silâh zoruyla seçimleri boykot eden arkadaşlarımızı derslere sokmamaya çalışmış, bu arada arkadaşlarımıza yardım eden bazı öğretim görevlilerini de taşlamışlardır. Bu durumu gören yönetim kurulu okulu kapatmıştır.

HER TÜRLÜ BASKI VE TERÖR BİZİ YILDIRAMAYACAKTIR. MÜCADELEMİZİ DAHA DA GÜÇLENDİRECEKTİR.

HACETTEPE ÖĞRENCİLERİ FAŞİST SALDIRGANLARI PÜSKÜRTTÜ

17 Aralık 1975 günü, saat 12oo'de faşist komando bozuntuları kantinde yemekte olan ilerici-devrimci öğrencilerin üzerine saldırmışlar ve devrimcilerin şiddetli karşı koymasıyla karşılaşmışlardır. Bunun üzerine "baba yadigârı(!)" tabancalarını çeken faşistler, sağa-sola ateş etmeye başlamışlar ve bir kız arkadaşımızı bacağından yaralamışlardır.

Daha sonra, okulun diğer bölümlerinde de olaylar çıkartmaya çalışan faşistlerden bir tanesi kaçarken herhalde polislerce "devrimci zannedilerek" kurşunlanmış ve yakalanarak hastaneye yatırılmıştır.

Hacettepe Üniversitesi'ndeki bu faşist bozuntularının amacı diğer okullardan aldıkları yardımlarla Üniversitede olay çıkartarak kamuoyunu yanıltmak ve üniversiteyi kapattırmaktır. Fakat karşılarında her geçen gün daha da güçlenen Hacettepe'li devrimci gençleri dağ gibi bir engel oluşturmaktadır.

SİVEREK'TE GENÇLİK, FAŞİST ZULMÜ VE BASKIYI LANETLEDİ

GENÇLİĞİN ANTİ-FAŞİST MÜCADELESİ ÜLKE ÇAPINDA HALK KİTLELERİYLE BİRLEŞEREK GELİŞİYOR.

- SİVEREK'TE ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİ, HALKIN DA KATILDIĞI KİTLE EYLEMLERİNDE, FAŞİST BASKI VE ZULMÜ LANETLEDİLER.

ABD emperyalizmi ve bir avuç sömürücü azınlığın halkımız üzerinde kurduğu azgın diktatörlük (oligarşik dikta) işçiler, köylüler, gençler ve tüm emekçi halkımız üzerinde terör, baskı, zulüm politikasını her geçen gün arttırmaktadır.

Bir grup saldırgan faşist, bu saldırılarını Siverek'te de yürütmek isteyince yurtseverler bu azgın köpeklere gereken dersi verdiler. Ancak olayı bahane eden polis, hemen ertesi gün Siverek Lisesi'ni kuşattı. Öğrencilerin üzerlerini ve sıra aralarını arayan, öğrencilere ve bu arada da öğretmenlere hakaret etmekten geri kalmayan polis, sıralarında devrimci yazarlara air roman ve kitap bulunduran 10 kadar öğrenciyi gözaltına aldı.

Polisin bu tutumunu kınayan 500 kadar öğrenci, derslere girmeyerek bahçede toplanarak, "kahrolsun faşizm", "halklara özgürlük" sloganlarıyla yürüyüşe geçtiler. Sanat okulu ve ortaokul öğrencilerinin de katılmasıyla sayıları kabaran gençlere, velilerin ve halkın da destek olduğu görüldü.

Anti-faşist sloganlarla şehir içinde yürüyüş yapan kitle, daha sonra öğrencilerin gözaltına alındığı karakolu sardı. Kaymakamın ortaya çıkarak halka ve gençlere "sakin olmalarını","olaylara meydan verilmemesini" ifade edince, "faşist savcı Siverek'i terket" sloganlarıyla kovuldu. Kitlenin bu kararlı tutumu üzerine gözaltına alınmış olan öğrenciler serbest bırakıldı.

Siverek'te olan olay ve yurtseverlerin kararlı ve tutarlı olarak yürüttükleri eylem, bütün anti-faşist, yurtsever grup ve kişilere şu gerçeği bir kez daha anlatıyor: Oligarşik diktanın bütün baskı ve terörüne rağmen, faşizme karşı, ABD emperyalizmine karşı yürüttüğümüz "Bağımsızlık ve Demokrasi" mücadelesinin bayrağını yükseltmeli, kitlelerin devrimci eylemini her geçen gün daha da örgütleyerek sesimizi daha geniş kitlelere duyurmalı, kararlı mücadelemizi taviz vermeden daha ileri götürmeliyiz.

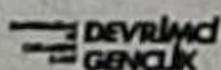
DEV-GENÇ'İN MÜCEDELESİNİ DOĞRU KAVRAYALIM-3

SAYFA 9'DAN DEVAM

DİPNOTLAR:

(1) Sistemleştirme olayı, özellikle diğer ideolojilerle, burjuva ideolojileriyle savaşta çok önemlidir. Hakim sınıflar, ideolojilerini kitlelere empoze ederken, doğayı açıklamakta, toplumu açıklamakta sistemin sağladığı kolaylıkları sonuna kadar kullanmışlardır. Yığınların kafalarındaki soruları, açıklanmasını istedikleri, öğrenmek istedikleri olayları sistematik bir biçimde açıklama gayretine girmeleri boşuna veya tesadüfi birşey değildir. Sınıflar mücadelesinin pratiğinden ortaya çıkmış bir ihtiyaçtır. Sistemleştirmenin, düşünceleri kitlelere kabul ettirmede, kitlelere malettirmede önemli bir fonksiyonu vardır. Sistemin bütünü bir sınıfın hakimiyetine veya çıkarlarına hizmet etmektedir. Yığınlar, o sistemin içinde veya o sistemin bakış açısından olaylara bakma, değerlendirme alışkanlığını kazandılarmı (hele sistemin içindeki mantıksal tutarlılığı kuvvetli ise) davranışlarında bir içgüdü düzeyinde etkiler yapabilir.

(2) Burada sadece ideolojik mücadele derken, hem işçi sınıfının üçlü mücadelesinden bahsetmek, hem de ideolojik mücadeleyi pratikten kopuk bir şekilde kapalı odalara kapanarak yapılan ideolojik mücadele olarak anlamamak gerektiği için kullandık.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK-2

SAYFA 11'TEN DEVAM

İşte bu tür davranışların kaynağı sekterizmdir . Politik olarak en doğru olduğunu varsayan görüşlerin, gençliğin devrimci eyleminin birliği uğruna ortak mücadeleye girmelerinden kaçınmaları, kendi grupsal çıkarlarını örgütlü mücadeleden üstün tutmalarıdır. Öte yandan, bu anlayış yukarıda anlattığımız gibi örgüt içinde "çok başlılığa" ve giderek aşırı demokratizme yol açmaktadır. Elbette gençlik mücadelesini hala temel alma hastalığından kurtulamayan siyasi yoğunluklar (savundukları sınıfsal temele, proletaryaya dayanmayan görüşler) küçük burjuva dünya görüşünden kendilerini kurtaramayacaklardır. Aşırı demokratizmin bir kaynağının da küçük burjuvazinin disipline karşı duyduğu bireyci hoşnutsuzluk olduğunu biliyorsak, bu yanılgının üzerine devrimcilerin örgütlenme ilkelerini savunarak gitmeliyiz.

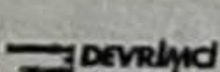
Gençliğin devrimci eyleminin birliği, merkezi bir örgütlenme içinde ve anti-faşist, anti-emperyalist bir demokratik eylem programı doğrultusunda olmalıdır. Bu yüzden örgüt içinde verilen ideolojik mücadele ve yapılan eleştiriler bu programın geliştirilmesine hizmet etmelidir. Ana sorunları terkedip dikkatleri (bu platform için) ikincil noktalara yöneltme, eleştirinin ana görevinin, örgüt politikasının yanlışlıklarını sergileme olduğunu anlayamamaktır. Hiçbir siyasi yoğunluk devrim stratejilerinin çözüm platformunun gençlik örgütleri olduğunu sanma ve bu doğrultuda tavır alma yanılgısına düşmemelidir.

Demokratik merkeziyetçilik ilkesinin değerlendirilmesi, "halk içindeki çelişmelerin ele alınması" ölçütüne göre yapılmalıdır. Böylelikle, bu çelişme, örgütün atılımlarının ivmelerinden birisi olabilir. Demokrasi ve merkeziyetçilik yanları eğer antagonist karşıtlıklar haline dönüştürülürse, demokratik merkeziyetçilik diye bir olgu kalmayacaktır çünkü,.. Anlatmaya çalıştığımız gibi, yalnızca merkeziyetçilik yanını önemsemek (kitle çizgisinde buyrukçu olmak, yönetimde sekter davranmak) kitle örgütlerinin işleyişini kemikleştirecektir. Bu durum birinci olarak kitle tabanının kaybını ve ikinci olarak da örgüt içindeki siyasi grupların ayrılmalarını kaçınılmaz kılar. İkincisi, pratikte gerçekleşmezse, bu kez de, aşırı merkeziyetçiliğin yol açtığı kemikleşmeye tepki olarak her kafadan ses çıkmaya başlar, grupsal tavırlar yaygınlık kazanır. Böylece hiç kimsenin elinde fazla denetimin olmadığı, "liberal" veya "anarşik" örgüt modelleri ortaya çıkar. Öte yandan, süreç içinde varılan bu noktanın başlangıcı (bu yazıda ayrıntılarıyla anlatmaya çalıştığımız) aşırı demokratizm de olabilmektedir. Ve günümüzde gençlik örgütlerinde genellikle bu ikinci süreç yaşanmaktadır.

Görülüyor ki, demokratik merkeziyetçilik ilkesi, denetim olgusunun yanlış değerlendirilmesi sonucunda çeşitli yollardan bozuma uğratılabilmektedir. Toparlarsak, kitle çizgisini uygulamadaki aksaklıklar, kuyrukçuluk ve buyrukçuluk sapmalarına yol açarken; öte yandan, örgüt içi denetimin uygulanmasında dar grupçu tavırlardan ve sekterizmden kaynaklanan "örgüt içi anarşi" ya da bürokratik eğilimler söz konusu olmaktadır.

Bütün bu anlattıklarımızın ışığında sonuç olarak diyebiliriz ki: Demokratiklik ve merkeziyetçilik yanlarının diyalektik birliğine yönelik "sübjektif" (iradeci) etkileme çabalarında, bu iki yanın optimum (en uygun) birlikteliği aranmalıdır.

Bu anlamda, kitle örgütlerinde demokratik yanın süreç içinde genel olarak (ve fakat daima değil !) ön planda olmasını sağlayan onun ortamının koşulları ve yapısal özellikleridir. Unutulmaması gereken, devrimci örgütlerin merkeziyetçi ve aynı anda demokratik karaktere sahip örgütler oluşudur. Bu ilkenin ne yukarıdan empoze edilen tek-eldencilikle ne de merkeziyetçiliğin "anarşik" yadsınmasıyla bir ilintisi yoktur. Söz konusu olan, demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarının optimum birlikteliğinin somut tarihsel koşullara olan bağlılığının gözardı edilmemesidir. Ve özellikle kitle örgütlerinde böyle bir birliktelik sağlanmalıdır; yeter ki, ne merkeziyetçilik, ne de demokratizm mutlaklaştırılmasın. Ve demokrasi temeli üzerinde bir merkeziyetçilik gerçekleştirilebilsin.

yaşasın gençliğin devrimci eyleminin birliği

YENİ BİR ÖRGÜTLENMENİN EŞİĞİNDE İYÖKD

12 Mart açık faşizminden sonra, zamanın koşullarında zorunlu olarak yukarıdan aşağıya bir örgütlenme ile kurulan İYÖKD, İstanbul'daki yüksek öğrenim gençliğinin anti-emperyalist, anti-faşist yığın örgütü olarak kendini kabul ettirdi. Kuruluşundan bugüne dek mücadelesini sürdürdü.
İYÖKD'ün mücadelesinin dört dörtlük bir mücadele olduğu iddia edilemez. Doğrularla birlikte birçok hataları da içinde barındıran bir mücadele verildi.
İşlenen hataların büyük bir bölümü genel olarak devrimci hareketimizin zaafından kaynaklanıyordu. 12 Mart sonrası sol hareketin yediği darbe ve daha sonra yine devrimci hareketimizin bölünmüşlüğü ve bu bölünmüşlüğün gençlik içine yansımış olması, çelişkileri, zorlukları arttırıyordu.
İYÖKD'ü kuruluşundan bu yana hataları ve sevaplarıyla kabullenmek zorundayız. Biz İYÖKD'ün başından bu yana verdiği mücadelenin detaylı bir eleştiri-özeleştirisini ayrı bir yazımızda açıklayacağız. Burada değineceğimiz İYÖKD'ün kapatılma ile karşı karşıya bulunması, yaz aylarından beri İYÖKD içinde gelişen muhalefetin durumu ve yeni bir gençlik örgütü oluşturulması için yapılan çalışmaların özeti olacak.
Birinci İYÖKD kongresinde yönetime seçilen arkadaşlarımızın gizli örgüt kurdukları iddiasıyla tutuklanmalarından sonra yapılan olağanüstü kongreyi protesto eden bir grup, ayrı bir örgütlenmeye gitti. Ve DGD'yi kurdular. İşleri güçleri İYÖKD'e çamur atmak olan bu keskin lafazanlar, gençliğin kitle örgütünü kuruyoruz dedikleri halde örgütleri kitleden soyutlanmış bir grubun dükkanı haline geldi. Zaten biz bu tip örgütlenmeleri, gençlik içinde dükkan açma ihtiyacının bir sonucu olarak değerlendiriyoruz.
Öte yandan İYÖKD içinde yeni bir muhalefet belirdi. Devrimci hareketimizde yeni yeni çok ihtilalci (!) teoriler icadedildi. Geçmiş devrimci hareketi inkar eden ve geçmiş hareketi tıpkı TİP, TSİP revizyonistleri gibi anarşistlikle, Troçkistlikle suçlayan yeni teorisyenlerimiz (!) geçmiş devrimci hareketin kitleler üzerindeki etkisini ve sempatisini bildikleri için önce açık tavır alamadılar. Ve bu potansiyeli sömürmek yoluna gittiler. "Biz dogmatik değiliz" "teoriyi geliştiriyoruz" "siz bu gelişmeyi göremiyorsunuz" yutturmacalarıyla inkarcılıklarını ve oportünist yüzlerini kitlelerden bir müddet gizlediler. Fakat gelişen olaylar bu oportünist baylarımızın gerçek yüzlerini kitlelere iyice gösterdi.
Yeni icadedilen teoriler(!) ışığında, İYÖKD içinde gelişen muhalefet yönetim kurulunda azınlıkta kalınca, birden bire yönetime karşı çamur atma kampanyası başladı. "Gerici İYÖKD yönetimi" "anti-demokratik yönetim" teraneleri ortalığı kasıp kavuruyordu.
Daha sonra kitle örgütlerinde demokratik merkeziyetçilik konusunu ortaya çıkarıp azınlık, çoğunluğa tabidir Leninist ilkesini tamamen anti-Marksist bir anlayışla "azınlık çoğunluğa isterse uymaz" şekline getirdiler. Eylemde muhalefet hakkını savundular. Bir hafta sonra da "yanlış düşündüğümüzü anladık. Özeleştiri yapıyoruz" diyerek günah çıkarma yoluna gittiler. (Bu arada TSİP'in Küçükköy'de düzenlediği bir mitingde İYÖKD saflarından çıkıp DGD saflarına geçerek eylemde muhalefet hakkının deneyini yapmış oldular!)
Gençliğin faşizme karşı mücadelesi, örgütlenme vs. gibi acil somut görevler dururken İYÖKD'de aylarca "Sovyet sosyal emperyalizmi" konusunu bilimsel temellerden yoksun, ezberlenmiş kalıplar halinde hergün aynı şeyleri temcit pilavı gibi sundular. Kendilerine somut görevlerimiz hatırlatıldığında hemen "Gerici yönetim, muhalefete baskı yapıyor", "ideolojik mücadeleden kaçıyorsunuz" feryatları yükselmeye başlıyordu.
Yeni öğretim yılının açılmasıyla birlikte, faşizmin azgın saldırıları öğrenci gençlik üzerinde yoğunlaşmaya başlayınca, baylarımızın "Rus çizmesiyle" uğraşmaktan faşizmle uğraşmaya vakitleri olmuyordu.
İTÜ'nün açılışında yapılan forumda binlerce öğrencinin akademik-demokratik sorununun ön plana getirilmesi gerekirken, baylarımız, "Sovyet emperyalizmi" ile forumu açtılar. Üç beş kişinin arasında kısır bir tartışma ortamı doğdu. Ve demokratik mücadelede önderliğini yapacağımız binlerce arkadaş forumu terketti. Devrimci bir geçmişi olan İTÜ ilk olarak böylesi bir foruma şahit oluyordu.
Öte yandan İYÖKD'ün kapatılması gündeme girince, İYÖKD içindeki bazı hataları kabullenip, daha sıhhatli bir örgütlenmeye gitmenin gerekliliğini tesbit ettik ve muhalefetteki arkadaşlarımızla konuştuk. Yeniden örgütlenme için birtakım ortak ilkeler saptandı. Fakat iki gün sonra, muhalefetteki arkadaşlarımız "Biz o ilkeleri kabul etmiyoruz. İlkeleri saptadığımız akşam vakit geç olmuştu. Kafamız karışmıştı." diyerek küçük burjuva tavırlarını açığa çıkarttılar. İlk başlarda muhalefette görünmekten kaçınan bir kesim ise kaypak tavırlarla yalpalayıp yerini aldı. Örneğin, eski başkanımız bir süre arabulucu pozisyonlarda göründü. Kendisine neden böyle yaptığı söylenince, "mecburum böyle yapmaya, yoksa birbirinize giriyorsunuz" diyerek oportünist tavrını iyice belirledi. Daha sonra "ben muhalefetin yanlız demokratik merkeziyetçilik konusundaki görüşlerine katılıyorum, diğer görüşlerini kabul etmiyorum" dedi. Birkaç gün sonra da maskesi iyice düştü. Ve safını aldı. Çünkü oportünizme en ufak bir taviz onunla bütünleşmeyi kaçınılmaz kılar.
İYÖKD'ün kapatılma durumu karşısında daha sıhhatli bir gençlik örgütünün oluşturulması için çeşitli örgütlere çağrılar yaptık. GSB olumsuz tavır aldı. DGB ise "gençliğin devrimci örgütü biziz, iki süper devlete karşı mücadele etmeyen örgüt devrimci değildir" dedi. DGD, önce reddetti. Daha sonra örgütünü kapayıp gelmeyi kabul etti. Bu gelişmelerden sonra yeni örgütün kurulması gündeme girdi.
Gençliğin tek kitle örgütünün yaratılmasında önemli bir adımın eşiğindeyiz. Yığınları demokratik mücadelesine sahip kılmak, bu mücadeleyi anti-emperyalist, anti-faşist yöne kanalize etmek biz devrimcilere düşüyor. Bütün arkadaşları yeni kurulacak örgüt çatısı altında birleşmeye çağırıyoruz.

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

AYÖD GENEL KURULU HAZIRLIKLARI İLERLİYOR

AYÖD genel kurulunun yaklaştığı şu günlerde devrimci gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesi konusunda tüm devrimcilere önemli görevler düşmektedir. Kurulduğu günden itibaren (Buradaki süreci kurulduğu günden itibaren ele almamak gerekmektedir. Bu süreci, 1973 ten sonraki gelişme olarak incelemek gerekir.) gerek örgütlenmesi gerek devrimci gençliğin birliği konusunda belli mevziler kazanan AYÖD, önümüzdeki genel kurulunda eksikliklerini de tamamlayarak gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlama konusunda yeni başarılar elde edecek, yeni mevziler kazanacaktır. Şüphesiz bu olayı, (AYÖD genel kurulunu) devrimci gençlik hareketinin bugün içinde bulunduğu konumdan ayrı ele alıp inceleyemeyiz. Yenilgi sonrası genel özellikler, devrimci gençliğin eylem platformuna yansımakta, Türkiye solundaki subjektif eksiklik devrimci gençliğin en doğru bir birliğini sağlamada karşımıza engel olarak çıkmaktadır. Fakat bu olumsuzluklar devrimci gençlik olarak bizi hareketsizliğe, üzerimize düşen somut görevleri yerine getirmemeğe itmemelidir. Fakat ne yazık ki bu eksiklikler bugün için devrimci gençlik eylemine olumsuz bir şekilde yansımaktadır. Bu konuda iki nokta üzerinde durulması gerekmektedir. Birincisi, AYÖD içinde yer alan bir çok grup bu eksiklikleri bahane ederek açıkca pratik eylemden kaçmakta, (örneğin toplantılarda rahatça eleştiri yapabilmek için) işine gelmediği zamanda AYÖD'ü tanımayıp sözde grup tavrı koyarak pratik eylemin dışında kalmaktadır. Bu olay üzerinde çok fazla durulması gerekmemektedir. Üzerinde durduğumuz eksiklikler ne kadar tamamlansa bile bu oportunist fraksiyonlar pratik eylemden kaçmak için nasıl olsa kendilerine bir bahane bulacaklardır. Örneğin, PDA oportunizminin 1970'lerde DEV-GENÇ'i burjuvazinin örgütü ilan edip (!) gençlik eyleminden kaçıp gitmeleri gibi. Bu aşamada asıl üzerinde durduğumuz, birçok iyiniyetli unsurun samimi unsurun bu kargaşalıktan dolayı belli ölçülerde pratik karşısında eylemsizliğe, durgunluğa düşmesidir. Ve örgütlenmemiz konusunda üzerine gidilmesi gereken budur. Bu sorunun çözümü ideolojik mücadeleyi, pratik görevlerimizi bir an göz ardı etmeden öne fırlatarak olacaktır ve genel kurul sonrası çalışmalarımızda, (şimdiye kadar bu konudaki eksikliklerimizi de gidererek) daha bir önemle durmamız gerekmektedir.
Genel kurul çalışmalarında ideolojik saflaşmalar açık bir şekilde kendini ortaya koyacaktır, yahut koyması gerekmektedir. Devrimci gençliğin birliğinden, tek kitle örgütünden sürekli bahseden siyasi grupların eylem programlarını ayrıntılı bir şekilde açmaları ve o program doğrultusunda gençliği yönlendirmeleri gerekmektedir. Bu konuda muhalefetteki grupların pek bir şey yaptığı söylenemez. Özellikle gençliğin eylem programından önce çözmesi gereken daha acil sorunlarını sistemli bir şekilde çözümleyememiş gruplardan böyle bir program istemek, aslında biraz insafsızlık olmaktadır (!). Fakat bu çalışmaları yapmayan grupların gençliğin devrimci eylemine öncülük yapamayacakları açık bir gerçektir. Açıktır ki, gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesi belli ilkelerin ve programının açılmasıyla yönlendirilebilir. İdeolojik mücadele konusunda özel bir duyarlılığa sahip olan geniş gençlik yığınları ancak bu çalışmada gerçek öncülüğü ve çalışmayı yapan görüşler etrafında bir birlik oluşturacaktır. Onun ötesinde sağlam ideolojik temellere dayanmayan, ikide bir görüş değiştiren birlikler, her an çözülmeye, yok olmaya mahkum olacaklardır.
Bu arada ideolojik mücadeleyi yürütürken günlük pratik görevlerimizi de bir an olsun ihmal etmememiz gerekmektedir. Bir yandan faşizmin saldırılarına karşı aktif bir savunmayı sağlamamız gerekmektedir. Özellikle önümüzdeki dönem daha da artacağını tesbit ettiğimiz saldırılara karşı bir yandan provokasyon mantığını çökertip, bir yandan aktif bir mücadeleyi örgütlememiz zorunlu görevimizdir. Gene geçmiş deneylerimizin geleceğe ışık tutması, örgütlenmemizin ve mücadelemizin sıhhati açısından AYÖD'e yöneltilen tutarsız eleştirilere cevap vermeye çalışalım. Örneğin "AYÖD'ün gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist birliğini sağlayamadığı" eleştirisi... Bu eleştiriye iki açıdan yaklaşabiliriz. Birincisi, örgütlenme sağlandıktan sonra ilk etaptaki bazı eksiklikler ve hatalar giderildikten sonra ortaya koyulan geniş kitle eylemleri ve diğer çalışmalar bu eleştirileri tutarsız kılmaktadır. Burada tek tek örnekler vererek meseleyi uzatmak istemiyoruz. Ama o eylemler içinde bizzat yer alan her kişi bu birliğin geniş ölçüde sağlandığını gözleriyle görmüştür. Yalnız eleştiriler grup tavrı koyarak pratik eyleme katılmayanlardan geliyorsa, AYÖD yönetiminin bu konuda elinden birşey gelmez(!)
İkincisi, eğer AYÖD bu birliğin sağlanmasında bir engel teşkil ediyorsa, genel kurul öncesi bütün grupların iktidar olmak için örgütlenme içine girmek istemeleri de kendi eleştirilerini tutarsız kılmaktadır. Gençliğin örgütlenmesinde başından beri ayrılıkçı bir tavır koyan DGB oportünistlerinin bugün AYÖD'e üye olmak istemeleri, AYÖD'ün örgüt olarak bir şeyler yaptığını kanıtlamaktadır. Yoksa bu çabalar basit birtakım oy hesaplarına dayanıyorsa, AYÖD yönetimi o konuda haklı olarak bazı ilkeleri öne sürecektir. Bizim anladığımız anlamda örgüt, genel kurul öncesi oy kullanmak için girilen, pratik eylem söz konusu olduğunda grup tavrı konarak tanınmayan birşey değildir. Hem yayın organlarında örgüte sürekli küfredeceksin, eylemlerinin hiçbirine katılmayacaksın, hem de genel kurulda gelip oy kullanacaksın! Bu mekanizmanın işleyebilmesi için bizlerin Hz. İsa, örgütün de Hacı Baba Tekkesi olması gerekiyor.
Aslında genel olarak, örgütlenmenin sıhhatliliği açısından tüm üyeler tarafından belli ilkelerin kabul edilmesi gerekmektedir. Birincisi, herkes genel kurulda tesbit edilecek devrimci bir program doğrultusunda çalışmayı kabul etmelidir. Diğer iki önemli ilkeyi de şöyle sıralayabiliriz:
Gençliğin devrimci eyleminin birliği için AYÖD'ün tek merkezi örgüt olduğunu ve örgüt disiplinini kesinlikle kabullenmek ve

bu iki tavra bugüne kadar uymayan kişi ve grupların samimi bir şekilde özeleştirilerini yapmaları...

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ...

FABRİKALARDA, TARLALARDA VE TÜ

TÜM ORTA-ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN EYLEM BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Gün geçtikçe halkımızın emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği kurtuluş mücadelesi yoğunlaşıyor. İşçiler, köylüler, öğrenciler, memurlar hayatın her alanında sömürü ve zulme karşı seslerini yükseltiyorlar. Ekonomik-demokratik mücadelede kazanılan mevzilerin elde tutulması için yiğit direnişler yapılıyor.
Öğretmen Liselerinde okuyan binlerce ortaöğretimli geçtiğimiz günlerde ülke çapında direnişe geçtiler. Devrimcilerin önderliğinde yürütülen mücadele polis-faşist- idare gerici çemberini yararak ilerledi.

NEDEN DIRENIŞE GEÇILMIŞTI ?

Yalnız ekonomik bir sömürü olmayan emperyalizm, ideolojik, politik, askeri, ekonomik, kültürel bir bütündür. Bu anlamda emperyalizme bağımlı ülkeler de eğitim sömürü ve zulüm düzeninin hizmetinde gerici-şövenist bir nitelik arzeder. Halk yararına bir niteliğe bürünemeyeceği için de sürekli bunalımlar yaratır. Öğretmen okulları hakim sınıfların başına bela, geniş kitlelerin uyanmasına yardımcı olan KÖY ENSTİTÜLERİNİN yerine onun kapatılmasıyla açılmıştı. Bu okulların görevi genellikle kırsal kesimlerden gelen gençleri, emperyalist yoz kültürle yoğurup onları düzenin uysal sessiz köleleri haline getirmekti. Ne var ki, evdeki hesap çarşıya uymadı ve tüm ortaöğretim kurumlarında olduğu gibi öğretmen okullarında okuyanlar da sistemin gericiliğini gözleyebildiler. Üstelik devrimci dünya görüşünü kavrayıp onu bir eylem kılavuzu olarak kullanmaya başladılar. Egemen sınıflar bu gelişimi önleyebilmek için önce faşist işaklarını öğretmen okullarında okuyan öğrencilere saldırttılar. Gerici idareler, devrimcilere karşı sinsice oyunlar tezgahladı (geçen yıllarda Tunceli, Kayseri, Mimar Sinan, Ankara öğretmen okullarında olanlar hatırlanmalıdır.) Tüm bu yaptıklarıyla öğretmen okullarında gelişen mücadeleyi engelleyemeyince 9. Milli Eğitim Şurasında alınan bir kararla bu okulları normal liseler haline getirdiler. Bu okullanı .ikinehyenih eh doğal hakkını (ÖĞRETMEN OLMA) gaspettiler. İlköğretim Kurumlarında öğretmen olabilmek için iki yıllık Eğitim Enstitülerini bitirmek zorunluluğunu ortaya çıkardılar. Üniversiteye giriş sınavlarındaki genel adaletsiz işleyiş sonucu yoksul halk çocuklarının okuması engellendi. Öğretmen olma hakkı elinden alındı.

DIRENIŞIN HEDEFLERI

Öğretmen okullarında okuyan binlerce öğrenci bu gelişmenin sonucunda direnişe geçti. Direnişin hedeflerini şöyle ortaya koyabiliriz:

- Öğretmen olma hakkını geri almak
- İki yıllık Eğitim Enstitülerine sınavsız girebilmek
- Faşist saldırıların ve idari baskıların son bulması

Ayrıca buykotlar sırasında ülke çapında sürdürülen faşist zorbalıklar, öğretmen kıyımı da protesto ediliyordu.
Öğretmen olma hakını geri almak için başlatılan direnişe demokratik kuruluşlar destek olmaya çalışırken egemen sınıflar da mücadeleyi nasıl önleyebileceklerini, öğrencileri nasıl yıldırabileceklerini hesaplamaya başladılar. Kayseri'de, Aksu'da, Konya Kız Öğretmen okulunda, Uşak'ta yani tüm öğretmen okullarında gözü dönmüş faşist sürüler devrimci öğrencilere saldırdı. Haklı direnişi ve bu direnişi desteklemek amacıyla yapılan boykotları kırmak için polis okullara saldırdı, çıkan çatışmalarda yüzlerce öğrenci yaralandı. Yine bu çatışmalar sırasında yüzlerce yurtsever gözaltına alındı, tutuklandı (Antalya Çağlayan Lisesi'nde, Çanakkale'de, İsparta'da, Çorum öğretmen okullarında). Gerici okul idareleri son getirilen FAŞİST DİSİPLİN YÖNETMELİĞİNE dayanarak öğrenciler sürüldü, yatılılık hakları kaldırıldı, hiçbir ortaöğrenim kurumlarında okuyamaz diye cezalandırıldılar. Tüm bu zorbalıklar mücadeleyi durduramadığı gibi bunun yanısıra "bizim hareketlemizin siyasetle hiçbir ilgisi yok,-ortada bir yanlışlık ver düzeltilir- bu meseleyi bırakalım büyükler parlementerlerle konuşup çözümlesin v.b." gibi sağ yaklaşımların yanlış olduğunu, verilen mücadelenin halkımızın kurtuluş mücadelesiyle sıkı sıkıya bağlı olduğunu da olayların gelişimi bir kez daha kanıtladı.

DIRENIŞIN YAPISI ÜZERİNE

Biz sosyalistler olayların görünümüyle kendimizi aldatamayız. Toplumsal bir olayı incelerken olayın gelişimini, iç ilişkilerini ve dış etkenleri bütün çıplaklığıyla, bütün gerçeğiyle görmek zorundayız. Ancak böyle yaptığımız takdirde toplumsal olaylara ve gelişen duruma doğru teşhisler koyabilir ve buna bağlı olarak da doğru çözümler getirebiliriz. Böyle yapabildiğimiz takdirde sosyalistler olarak kitlelere doğru önderlik edebiliriz. Aksi takdirde, gelişen hareketlerin peşine katılır, kitle kuyrukçuluğu yaparız. Olaylar bizi nereye sürüklerse , oraya gideriz.
Demokratik orta öğrenim kavgası veren gençlerin birbirinden ayrılamayan ikili görevleri vardır. Bir yandan demokratik orta öğrenim kavgasının kapsadığı okuma olanaklarının arttırılması ayrıcalıklı öğretime son verilmesi, yönetmeliklerin değiştirilmesi, yaz eğitiminin kaldırılması v.s. okuma ile ilgili ve demokratik haklarla ilgili mücadele diğer yandan da bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin saflarında yer almak. İşte demokratik orta öğrenim kavgası veren devrimciler bu görevleri birbirinden ayırmadan bir bütün olarak ele almalıdırlar. Böylesine bir mücadelenin elbette ki, karmaşıklığı olacaktır. Bu karmaşık mücadelenin üstesinden ancak ve ancak her yerde örgütlenerek, gelişen durumları doğru teşhis ederek, kendi zaaflarımızı ve eksikliklerimizi açık yüreklilikle doğru olarak görebilmeliyiz.

Biz devrimciler, hayata damgasını vuran insanlarız. Sömürünün yoksulluğun, haksızlığın had safhada olduğu bu dünyanın çehresini değiştirmek, ona yeni bir çehre vermek istiyoruz. Bu ise gerçeği olduğu gibi görmemizden geçer, sağlam bir dünya görüşüne sahip olmamızdan geçer.
Orta öğrenim gençliği bütün ülkede örgütlenmelidir. Öğretmen liselerinde gelişen devrimcilerin önderliğinde başlayan direniş, genel hatlarıyla kendiliğinden gelme bir direnişti. Bu kendiliğinden gelişen hareket, merkezi bir örgütlenmeye sahip olamadığı, hareketler arasında iyi bir dayanışma olamadığı için birbirinden kopuk, dağınık hareketler halinde göründü. Direnişin bu esas zaafı, haklı ve doğru olan kavganın ülke çapında gerekli etkiyi göstermesini engelledi. Halbuki öğretmen liselerinde kendiliğinden gelişen direnişi, demokratik orta öğrenim kavgasında daha geniş boyutlara ulaşmalıydı. Bu ise, ancak ülke çapında anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelenin örgütlenmesiyle mümkündür.

ÖĞRETMEN LİSELERİ VE TÜM ORTA ÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR.

TOKAT'TA DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLENMESİNDE ÖNEMLİ BİR ADIM ATILDI

Ülkemizin her yanında olduğu gibi Tokat'ta da bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi her geçen gün yeni boyutlara ulaşmaktadır. Bir avuç sömürücü azınlığın emperyalizmle bütünleşerek kurdukları diktatörlük (oligarşik dikta) mezhep ve ırk çatışmalarını gövence körükleyerek halkı birbirine düşürmeye çalışmakta, böylece emekçi kitlelerin gerçek düşmanlarını ve gerçek hedeflerini görmelerini engellemek istemektedir. Kitlelere gerçek düşmanını öğreten ve hedefleri göstererek halkı ekonomik-demokratik mücadele içinde örgütlemeye çalışan devrimcilere, faşistleri ve gericileri saldırtmakta , baskı ve terör yöntemleriyle susturmaya çalışmaktadır. Baskı ve zulüme boyun eğmeyen, saldırılar karşısında susmayan devrimciler; geniş kitle örgütleri kurarak halka siyasi bilinç taşımakta ve ekonomik-demokratik mücadelede en ön saflarda kavga vermektedirler.

Mücadele için örgütlenmenin gereğini kavrayarak dağınıklığa son vermek isteyen Tokat'lı devrimciler uzun çalışmalar sonucunda bütün yurtseverleri bağrında toplayan bir kitle örgütü kurdular. Demokratik Kültür Derneği (Dem-Der) adında kurulan örgüt,"halkımıza" başlıklı bir bildiri yayınlayarak emperyalizme ve faşizme karşı, işsizliğe ve ve pahalılığa karşı, yoz eğitime karşı halkı mücadele vermeye çağırmaktadır.
Dağınıklığa son vermenin gereğini bir kez daha kanıtlayan Tokat'lı yurtseverler, bütün yurseverlere ders vermektedir. Aile şirketleri gibi örgütlenmelerin anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye yararı almayacaktır ve kapalı kapılar ardında yapılan, kitlelerin demokratik mücadelesine hizmet etmeyen tartışmalar, kendi sınırları içinde hapsolacaktır.
Bütün yurtseverler! Bizleri pasifizme götüren ve kitlelerin kendiliğinden gelişen mücadelesinin kuyruğuna takan bu yapıyı kırmalıyız. Dağınıklığa, eylemsizliğe son vererek anti-faşist anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmeliyiz!

ORTAKLAR ÖĞRETMEN LİSESİNDE DİRENİŞ BAŞARIYLA DEVAM EDİYOR

AYDIN ORTAKLAR ÖĞRETMEN LİSESİ'NDE FAŞİSTLER, EMELLERİNE ULAŞAMADILAR.

Her yerde olduğu gibi Aydın öğretmen lisesinde de bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin vazgeçilmez mevzilerinden olan öğretmen liseleri üzerindeki emellerini idare ve polis işbirliği ile zora, baskıya, şiddete dayanarak gerçekleştirmek isteyen faşistler bozguna uğratıldılar.

Öğretmen liselerindeki direnişten sonra okuldan atılan arkadaşlarının geri gelmesini isteyen öğrencilerin üzerine idarenin örgütlediği faşistler silahla saldırdılar. Bu bir avuç köpeğin saldırısına bütün yurtseverler karşı koydular, faşistleri silahlarını kullanamaz hale getirdiler. Polisin ve idarenin azgın köpeklere göz yumduğunu görünce öğrenciler, anti-faşist sloganlar atarak müdür ve müdür muavininin odalarını toplu olarak bastılar. Odada asılı duran bozkurt resmini parçaladılar, bu arada faşistleri örgütleyen müdür muavini ve bir avuç saldırgan faşist, meydan dayağı yediler, linç olmaktan zor kurtarıldılar.

Daha sonra gençler, faşisme karşı mücadelenin durmayacağını, ayrıca baskı ve zulmün kendilerini yıldırmayacağını, inançlı ve kararlı olduklarını söylediler.

OKULLARDA FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM

FAŞİST BASKILAR İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZ

Direnişler çığ gibi büyürken, MC faşizminin içine düştüğü siyasi ve ekonomik bunalım gün geçtikçe derinleşiyor. Çaresini işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıflar üzerindeki baskıda arıyor.

Faşizm yanlız gençlik üzerine değil bütün halk üzerine baskı ve terör uyguluyor. Bunun en son örnekleri Malazlar Kibrit Fabrikası, Sakarya Esentepe benzin istasyonu, İzmir'de Tariş İplik Fabrikası ve Adana'da Mensucat Tekstil Fabrikası işçilerine yapılan faşist saldırılar...

10 Aralık günü İzmir'de Tariş'in Çiğli yolu üzerindeki iplik fabrikasında birinci vardiya işçilerinin öğle paydosunda patron beslemesi faşistler işçilerin üzerine saldırdı. 3'ü ağır olmak üzere 35 işçi yaralandı.

MC iktidarı tarafından atanan Tariş Genel Müdürü, eski AP milletvekili Orhan Daut, daha önce işçilerin sendika seçme özgürlüklerini engellemeye yeltenmiş, sendikal mücadeleye önderlik eden işçileri işten atmıştı. Bunun üzerine işçiler direnişe geçtiler ve işvereni dize getirdiler.

İşçilerin mücadelesini engellemeyi kafasına koyan işveren, daha başka metodlara başvurdu. Bir süre önce Genel Müdür Orhan Daut, fabrika müdürü Suna Akkan'ı mecburi izinle işyerinden uzaklaştırmış, yerine Genel Müdür Yardımcısı Aydın Tanyer'i atamıştı. Tanyer fabrikaya birbuçuk ay öncesinden işçi ve personel görüntüsüyle 200 kadar faşist komandoyu üç vardiya çalışan fabrikanın özellikle gündüz bölümüne yerleştirdi.

Olay günü daha önceden yapılan plana göre fabrikaya yerleştirilen patron beslemesi faşistler, öğle yemeği sırasında elektrikleri söndürerek tabanca, sustalı bıçak, zincir ve tornavidalarla işçilerin üzerine saldırdılar. Olaydan sonra toplum polisi ve jandarma fabrikayı ablukaya aldı, giriş çıkışı yasakladı. 30 kadar işçi gözaltına alındı. Saldırı sırasında yaralanan işçilerin hastahaneye götürülmesi işyerindeki arabaların kapıları kilitli tutulmak sureti ile engellendi. Hastahaneye kaldırılan işçiler silah zoruyla kaçırılmak istendi.

Olaylardan sonra fabrika bayram sonrasına kadar tatil edildi. Yedi gün sonra yeniden üretime açılan fabrikada işçiler baskıları protesto ederek, direnişe geçtiler.

Adana'da da Mensucat Tekstil Fabrikası işçileri 18 Aralık gecesi Kuruköprü meydanında servis otobüslerini beklerken MİSK'e(Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu) bağlı Toprak-İş Sendikası ve Ülkü Ocakları üyesi 15-20 faşistin sopalı, zincirli saldırısına uğradılar. Diğer işçilerin yetişmesi üzerine faşist saldırganlar otomobile binerek kaçtılar.

Ertesi gün MNS Tekstil Fabrikası işçileri patron beslemesi faşist komandoların devrimci işçilere yaptıkları baskıları protesto etmek için işbaşı yapmayarak, direnişe geçtiler.

TARSUS MENSUCAT İŞÇİLERİ MERSİN'DEN ANKARA'YA YÜRÜYÜŞ DÜZENLEDİLER

Tarsus Mensucat Boyaları Fabrikasında 3 aydır grevde bulunan 320 işçi, 11 Aralık günü Tarsus'tan Mersin'e kadar yürüdüler. İşçiler bu yürüyüş de sonuç vermezse Mersin'den Ankara'ya kadar yürüyecekler.

HALK DUŞMANLARI KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR

FABRİKALARDA İŞÇİLERİN GREVLERİNDEN, KIRSAL ALANLARDA YOKSUL KÖYLÜLERİN TOPRAK İŞGALLERİNDEN VE ÖĞRENİM KURUMLARINDA DEVRİMCİ GENÇLERİN YÜKSELEN MÜCADELESİNDEN KORKAN, AĞZI KURUYAN, KANA SUSAYAN FAŞİZM KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR...

Şişli Meydanı'nda, Cezmi Yılmaz ve Halit Pelitözü kardeşlerimizin sırtlarından kahpece kurşunlanmasından sonra devrimcilerin yiğitliğinden köpek gibi korkanlar, faşist köpekler, Malatya Atatürk Lisesi'nde Kazım Göktaş kardeşimizi de katlettiler.

Saldırı ve terörle kitle tabanı yaratmak, toplumsal muhalefetin önemli bir kesimi oluşturan yurtsever öğrencileri sindirmek isteyen faşizm, senelerden beri özellikle yüksek okullarda öğretimin başladığı aralık aylarında kanlı cinayetlerini yoğunlaştırmaktadır. 1969 yılında Yıldız Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi'nde 9 Aralıkta Mehmet Büyükseving, 14 Aralıkta da Battal Mehetoğlu kardeşlerimiz katledildi. 29 Aralık 1969'da İstanbul Gamak Elektrik Motorları yapım fabrikasındaki çatışmada yiğit işçi Şerif Aygül kardeşimiz polisler tarafından öldürüldü. 1970'de Nail Karaçam, İlker Mansuroğlu ve Hüseyin Aslantaş kardeşlerimiz gene Aralık ayında faşist köpekler tarafından katledildiler. Geçen sene Adana'da 8 Aralıkta faşistlerin saldırısına uğrayan işçi Hüseyin Örek kardeşimiz, 22 Aralıkta öldü. Gene Şahin Aydın 19 Aralıkta öldürüldü.

Yüreklerinde bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ateşi, en kutsal kavgayı verdiler ve en kutsal ölüme vardılar.

NE MUTLU ONLARA Kİ, DEVRİM ŞEHİDİ OLDULAR!

KAZIM GÖKTAŞ kardeşimiz de oligarşinin planlı cinayetlerinden birine kurban gitti! 5 Aralık günü müdüre vekâlet eden Nadim Demirel'in desteğini alan ve dışarıdan gelen faşist komandolar Malatya Atatürk Lisesi'ne saldırdılar. Planlı saldırıdan önce öldürülmesine karar verildiği anlaşılan Kazım Göktaş arkadaşımızın bulunduğu 5 Fen/A sınıfına saldıran faşistler, devrimci öğrencilerin direnmesiyle salona püskürtüldüler. Kavga ederek yeniden sınıfa giren faşistler, Kazım Göktaş arkadaşımızı bıçaklayarak, üçüncü kattan aşağıya attılar. Kazım, hastahaneye kaldırıldıktan bir saat sonra öldü. Olaydan sonra hükümet konağı önünde toplanan devrimciler olayı protesto ettiler. "Kahrolsun faşizm, katil oligarşi" sloganlarını haykırdılar. Polis, cenazenin arkadaşımızın anısına layık bir şekilde kaldırılmasını engellemek için elinden gelen herşeyi yaptı. Kazım'ın ailesi oğullarının "hırsızlık ve namussuzluk yolunda" ölmediğini, devrim yolunda öldüğünü, bu nedenle bir devrim şehidine yakışır bir şekilde gömülmesini istedi. O sabah şehirde cenaze törenini yapmayı kesinlikle reddeden vali, ancak Şeker fabrikasına kadar yürümeye müsaade etti. Kalabalık bir kitle cenazeyi köyünde toprağa verdi.

Oligarşinin eli kanlı uşakları sanmasınlar ki, iğrenç salyaları ile söndürebilirler devrim ateşini... Bu kavga, adımları gök gürültüsü, türküleri ateş ve bayrakları umutların umudu sosyalizm olan milyonlarca halkın-dır. Ve bu kavganın zafer marşları grevlerde öldürülen işçilere, engin topraklar üzerinde toprak istedikleri için kurşunlanan yoksul köylülere ve kentlerin dopdolu meydanlarında aleni katledilen devrimci öğrencilere yakılan ağıtlarda bestelenecektir.

TASAMIZ YOK! ÖLDÜRÜLEN HER DEVRİMCİ, ŞAFAK VAKTİNİN HABERCİLERİ OLAN BİRER KIVILCIMDIRLAR.

TÜM DEVRİM ŞEHİTLERİNİN ANISI BİZLERE ÖNDER OLSUN.

ELKA İŞÇİLERİ, TÜRK-İŞ'E, PATRONLARA VE DİSK'E RAĞMEN DİRENİŞLERİNİ SÜRDÜRÜYORLAR.........

İstanbul - Ankara asfaltı üzerinde 40. kilometrede kurulu Elka Elyaflı Plaka Sanayii T.A.Ş. işyerinde ASİS sendikasının başlattığı grev sürmekte. Grev aslında bu güne değin rastlanmayan bir nedenle başlatılmış durumda. İşyerinde çalışan bütün işçiler ASİS sendikasının ilkelerine göre toplu pazarlıkta patronla karşı karşıya geliyorlar. Yani tüm işçi pazarlığa beraberce katılıyor. Bu yöntem işçiler açısından göstermelik bir yöntem olmaktan çok, işçilerin ülkemizde bugüne değin sürdürülen sarı sendikacılığa ve oportünist sendikacılığa karşı bir seçenek ve yöntem arayışlarının somut sonucu.

Elka işyerinde yarıdan fazla hisse Garanti Bankası'nın. Ve bu işyerinde senelerdir Türk-İş'e bağlı Ağaç-İş sendikası patronlarla el ele işçinin karşısında sömürünün koruyucusu olmuşlar.

İşçiler, işverenin bütün engellerine ve işten 60'ı aşkın işçiyi çıkarmasına karşın ASİS Sendikasında örgütlenmelerini tamamlamış ve patronu hep beraber sözleşme yapmak üzere çağırmışlar, patronun bu tür bir sözleşme yapmaya yanaşmaması üzerine de greve başlamışlar. ASİS yeni kurulmuş ve hızla örgütlenme içinde olduğundan 1100 kişilik bir grevin maddi olarak altından kalkması işverence olanaksız görüldüğünden grevin çökeceği zannedilerek işçiye baskı yapılmış. Bu arada ASİS'in işçi ile birlikte sözleşme yapma ilkesi DİSK Merkez Yürütme'si tarafından DİSK ilkelerine aykırı görüldüğünden DİSK'te bu greve yardım etmeme kararı alarak sendikanın bu grevi kaldırmasını istemesi işçi arasında sadece bu ilkeler ışığında mücadeleye devam etme arzusunu kuvvetlendiren bir olgu olmuş ve grev Türk-İş'e, PATRONLARA ve DİSK'e rağmen bütün işçinin ve devrimci örgütlerin ortak dayanışmasının somut bir örneği olarak sürdürülmekte. Davullar çalınmakta, faşizme, oportünizme karşı kavganın yılmadan süreceği vurgulanmakta.

Patronlar iktidarının karşısında işçi sınıfının birlik ve gücünün, devrimci dayanışmanın en güzel örneği verilmekte.

Ve ELKA'lı işçiler biliyorlar, ki bu grevde daha iyi öğreniyorlar, ki grev çok daha büyük bir kavganın okulu, çok daha zorlu bir savaşın ilk adımıdır.

YAŞASIN ELKA İŞÇİLERİNİN DEVRİMCİ DAYANIŞMASI!

DEV GENÇ'İN MÜCADE

IDEOLOJIK MÜCADELENIN ÖNEMINI, ÇOK YÖNLÜLÜĞÜNÜ, GÖREVLERINI EKSIK ANLAMAK, ONU SADECE SOL IÇINDE HIZIPLER VE FRAKSIYONLARARASI BIR ÇATIŞMA BIÇIMI OLARAK GÖRMEK, BIZLERI ÜSTÜMÜZE DÜŞEN DEVRIMCI GÖREVLER KARŞISINDA HAREKETSIZ DURUMA SOKAR.

Bu yazının başında Dev-Genç'i kısa, genel hatlarıyla ele alırken, Dev-Genç olayının bazı yönlerini açıklamaya çalışırken, güncelliğini koruyan birtakım problemleri açmak, önemli gördüğümüz bazı güncel "eleştiriler"i cevaplamak amacı ile de konuya yaklaştığımızı söylemiştik. Bu amacımıza uygun bir şekilde alt başlıkları tesbit ettik. Önemini koruyan bir konu da, ideolojik mücadele açısından Dev-Genç hakkında yapılan değerlendirmedir. Bunu açmak ve bu açıdan Dev-Genç hakkında neler söylenebilir sorusuna açıklık getirmek gerekiyor.

IDEOLOJIK MÜCADELE

İşçi sınıfının üç ayrı alanda sürdürdüğü üç temel savaş biçimi vardır. Bu alandaki mücadelesinin başarısı bilimsel sosyalizmin sürekli bir şekilde yol göstericiliğine bağlıdır. Ekonomik-demokratik, politik-askeri ve ideolojik mücadele alanlarında hiç durmayan, hergün biraz daha yükselen mücadele sonuçta işçi sınıfının egemen sınıf olarak topluma yeni bir biçim vermesi olayına yol açacaktır.

İdeolojik mücadele, bir sınıfın, doğayı, toplumu, bilimi, kültürü, sanatı, ahlakı ve akla gelen herşeyi kendi sınıf çıkarlarına uygun değerlendirmesi; bu değerlendirmeyi sistemleştirip, diğer sınıfların değerlendirmeleriyle, sistemli-sistemsiz yargı ve düşünceleriyle bir savaşa sokmasıdır.

Sınıflı toplumlarda bir sınıfın damgasını taşımayan, sınıflar üstü, sistemleşmiş veya az çok sistemleşmiş düşünce bulunamaz. Yine sınıflı toplumlarda sistemleşmiş düşünceler kendi içlerinde şu veya bu biçimde, şu veya bu ağırlıkta diğer sınıfların etkilerini ve izlerini taşırlar. İdeolojik mücadele, sınıfların kendi sınıf görüşlerini (ideolojilerini) diğer sınıfların görüşleriyle hayatın her alanında karşı karşıya getirmeleri, bir üstünlük, bir hakimiyet savaşına girmeleridir. Bu savaşta ideolojiler karşı ideolojileri alt etmeye çalışırken kendileri de bu çatışma pratiği içinde yetkinleşip mükemmelleşirler. Kendi içlerindeki tutarsızlıkları düzeltip, daha kapsayıcı, daha zengin, somutu daha bir kavrayıcı hale gelirler. Bu gelişmeye ayak uyduramayan veya direnen sistemleşmiş düşünceler, karşı ideolojiler tarafından mağlup edilir. Hayat karşısında görev yapamaz hale gelirler ve müzeye kaldırılırlar. Ama etkileri birden bire yok olmaz. Bir süre daha siluet halinde, etkilediği insanların hayatına müdahale ederler.

İdeolojik mücadele derken çok yönlü, çok girift bir mücadele bütününü görmeliyiz. Bu alandaki savaşın çok önemli olduğunu ve gereğince yerine getirilmediğinde doğrudan doğruya diğer alanlardaki sınıf savaşında mağlubiyeti, bozgunu getireceğini bilmeliyiz. Bu alandaki başarımız sosyalizmin başarısıdır, yetkinleşmesidir (sosyalizm bir dogma değil, değişen, gelişen, zenginleşen, pratiği hergün özümleyerek yine pratiği çözümlemeye yarayan bir eylem kılavuzudur). Sosyalizmin ekonomik-demokratik, politik mücadeleye ışık tutması, bu alanlardaki savaşa kılavuzluk etmesi halinde kalıcı başarılar elde etmek mümkündür. Aksi halde zafer hayaldir.

İşte bu bakımdan ideolojik mücadeleyi, sınıf savaşının zaferle sonuçlanması amacıyla ve işçi sınıfının mücadelesinin en önemli kollarından biri olması bilinciyle ele almalıyız. Bu üç alanda mücadelenin birinde önemli sayılabilecek bir aksaklık, diğer alanlardaki mücadeleyi olumsuz yönde etkileyecektir. Somutun, olayların, problemlerin bilimsel bir yöntemle analizi; doğru kavranılması; sonra bu doğru kavranan somutun işçi sınıfı çıkarlarına göre değiştirilmesi için olaylara, somuta müdahale yollarını, yöntemlerini önermek, bu önerileri anlaşılır bir biçimde kendi içinde mantıksal tutarlılığı olan sistemler haline getirmek(!); bu düşünce sistemlerini (ideolojilerini) pratiğin sınavında deneyerek zenginleştirmek, pratiğin ihtiyaçlarına cevap verecek hale getirmek esas olarak ideolojik çalışmanın konularıdır.

Tabii bu ideolojik çalışma tertemiz; engelsiz bir yol üzerinde, bir beyaz kağıt üzerinde yapılmamakta, tam aksine, ideolojik uğraşın yürüdüğü yol üzerinde diğer sınıfların ideolojileri, sistemli, sistemsiz düşünce ve yargıları, hatta bir kısmı, yığınların davranışlarına işgüdü düzeyinde etkili ideolojik engeller bulunmaktadır. İşte bu engelleri aşmak, ortadan kaldırmak, karşıya çıkan ideolojileri yenmek, yok etmek, etkisiz hale getirmek gereklidir.

İdeolojik mücadele işçi sınıfının iktidar yolunu aydınlatan, işçi sınıfı savaşının vazgeçilmez bir biçimi olarak ele alındığında çok yönlü görevler yükler. Bu görevleri kabaca şöyle ayırabiliriz: Herşeyden önce, işçi sınıfının sosyalizmi özümlemesi için mücadele, işçi sınıfına Marksizm-Leninizm'i öğretmek, onu eğitmek görevi; yine Marksizm-Leninizm'i burjuva ideolojilerine karşı savunmak, burjuva ideolojileri ile savaşmak görevi; işçi sınıfı saflarında, sosyalizm saflarında, oportünizme, reformizme ve revizyonizme karşı uyanık olmak, onlarla mücadele etmek, etkilerini asgariye indirmeye çalışmak görevini yükler.

Şunu daha açık belirtelim: İşçi sınıfının üç ayrı alanda verdiği üç temel mücadele biçimi kendi içlerinde, özgül yöntemlere sahip olmakla birlikte ayrılmaz bir bütün oluştururlar. Ekonomik, demokratik mücadele ve ideolojik mücadele kendi başlarına amaç değildir. Her ikisi de siyasi mücadeleye bağlıdır. Yani işçi sınıfının, hakim sınıflar ittifakını devirmek, iktidarı elde etmek amacına bağımlıdır. Ve bu mücadele biçimi tarafından belirlenir. Belirlenmelidir. Esas olan, belirleyen siyasi mücadeledir; iktidar mücadelesidir. Ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadele ona bağımlıdır.

DEV-GENÇ VE IDEOLOJIK MÜCADELE

İdeolojik mücadele açısından Dev-Genç'e yöneltilen bazı "eleştiriler" ideolojik mücadelenin önemini kavrayamamaktan, onu bütünü içinde değerlendirememekten, ideolojik mücadeleyi sadece hizipler ve gruplar arası bir çatışma biçimi olarak görmekten kaynaklanıyor. İdeolojik mücadeleyi bu yanlış ele alış, onu sınıf savaşının temel biçimlerinden biri olarak anlayamamak, ister istemez bu alandaki görevlerimizi yerine getirmemizi imkansız hale sokar.

Bu yanlış kavrayışların ürünü olarak Dev-Gençe yönelen, eskiden bugüne uzanan eleştirileri üç kümede toplamak mümkündür.

Birincisi : *Gençlik ideolojik tartışmalarla bölünüyor. Gruplaşmalar oluyor. Gruplar arasındaki mücadele istenmeyen biçimlere bürünüyor; devrimci harekete hiç bir faydası olmuyor ; pratik eylemi engelliyor.*
İkincisi : *Gençlik ve gençlik örgütleri siyasetle uğruşmazlar. Onlar partinin yan örgütleridir; partinin gösterdiği yolda pratik eylem yaparlar ; sınırlı akademik-demokratik hak ve istekler çerçevesini aşmamalıdırlar. Bu çerçeve de ideolojik mücadele olmamalı veya çok basit ve asgari düzeyde, konuyla ilgilenmelidirler. Esas olarak ideolojik mücadeleyi siyasi örgütlenmeler (partiler) yapar.*
Üçüncüsü ve son zamanlarda peydah olanı da: *Dev-Genç içinde ideolojik mücadele hiç yapılmadı. İdeolojik mücadele yerine hot zot uygulandı. Örneğin ideolojik mücadele yapılsaydı PDA bugün olmazdı.*

Şimdi bu üç küme eleştiriyi ayrı ayrı ele almak yerine hepsinin toptan ne manaya gelebileceğini, durumun iddia ettikleri gibi olup olmadığını açıklamaya, bunu Dev-Genç olayı ile ilgili bir şekilde yapmaya çalışalım.

Dev-Genç, sol hareketin ideolojik yapısındaki çözülüş ve ayrışmalar karşısında duyarlılığı en çok olan örgüttür. Onun bu özelliği, dayandığı kitlenin çok hareketli bir kesim olması ve içinde yaşanılan tarihi dönemde ülkedeki diğer halk sınıf ve tabakalarına oranla pratik mücadelede nisbi üstünlüğünün bulunmasıyla açıklanabilir.

Sol hareketin ideolojik platformundaki en küçük ayrışmalar bile Dev-Genç içinde büyük yankılar uyandırmaktaydı. İdeolojik tartışmalar, teorik tartışmalar canlı bir ilgiyle takip ediliyor, pek çok genç militan bu tartışmalara katılıyordu. Şüphesiz, bu ideolojik tartışmaların mükemmel bir biçimde yapıldığını; ideolojik mücadelenin gençlik içinde yansıyan şekillerinin hataları olmadığını söylemek mümkün değildir. Fakat şunu söylemek mümkündür ve doğrudur: Devrimci gençlik hareketinin bilinen boyutlara ulaşması, o güne değin ülkemizde rastlanmamış zenginlikte biçimlere girmesi, bu zengin biçimlerden ve çeşitliliğinden dolayı da geniş kitleleri etkilemesi (o kadar ki, sol hareketin en büyük, en önemli bir parçası haline gelmiştir) gençlik içinde ideolojik mücadelenin, ideolojik tartışmaların, kısacası ideolojik gelişmeler karşısındaki hassasiyetin bir ürünü olarak değerlendirilmelidir.

Örneğin, FKF'nin gelişmesi, TİP pasifizmine karşı çıkışıyla, TİP'in ataletine karşı duruşu ile ve TİP'in sosyalizm dışı siyasi önermelerine karşı, yanlış ve hatalı ideolojik yaklaşımlarına karşı verilen ideolojik mücadeleyle hızlanmıştır. FKF, entellektüel bir yığın pasifistin tekkesi olmaktan kurtarılabilmiştir. Tekrar söyleyelim ki, bu ideolojik mücadele mükemmel şekilde verilmiştir diye anlaşılmamalıdır. TİP'e karşı, hatasız, doğru bir muhteva savunulmamıştır. Burada Türkiye'deki sol hareketin mevcut ideolojik platformu bir çerçeve olarak düşünülmelidir. Yine Dev-Genç içinde, PDA oportünizmine, burjuva kuyrukçuluğuna karşı verilen ideolojik mücadelenin Dev-Genç'in Dev-Genç olmasında çok büyük payı vardır.

Anlatılmak istenen şu ki, gittikçe arınan, yenileşen, somutu, olayları hergün biraz daha kavrayan, pratiğe ışık tutan ve pratik içinde yetkinleşen, doğruya doğru gelişen bir ideolojik yapı, bir ideolojik mücadele olmadan herhangi bir devrimci hareketin gelişebilmesi, yükselebilmesi hele hele bir ülkede sol hareketin en önemli parçası haline gelmesi mümkün değildir. Yine devrimci gençlik hareketi bu boyutlara ulaşmışsa, o gençlik hareketinin doğru, hatasız bir ideolojik platforma oturduğunu buradan çıkarak söylemek de doğru ele alış değildir. Türkiye solunun ideolojik yapısındaki hareketleniş (gelişen sınıf mücadelelerine, kitle hareketlerine, bunların çoğalan biçimlerine bağlı olarak) çözülme ve mücadele, günü gününe gençlik içine yansımaktadır. Gençlik içinde biraz daha büyüyüp biçimlenerek hem genel olarak sol hareketi, hem de özel olarak gençlik hareketini etkilemekte, her ikisini de ileriye doğru itmekte, siyasi pratik helezonu sıçramalı bir şekilde yükseltmektedir. Bu diyalektik süreç sol hareketin sübjektif platformundaki ayrışmayı hergün biraz daha hızlandırırken; sosyalizmin esas yön haline gelmesine hizmet eder. Becerebildiği ölçüde(ki, yazının

...Nİ DOĞRU KAVRAYALIM 3

GEÇMİŞTE "HOT-ZOT" UYGULANDI, BAŞKA BİRŞEY YAPILMADI "ELEŞTİRİSİ", PRATİĞİN KENDİSİNE TERS DÜŞMEKTEDİR. GENEL EĞİLİM İÇİNDE "HOT-ZOT"UN HAKİM OLDUĞU BİR HAREKETİN GELİŞMESİNİ VE GENİŞLEMESİNİ, HELE HELE KOCA BİR TARİHİ DÖNEME DAMGASINI VURMASINI NASIL AÇIKLAYABİLİRİZ?

konusu değildir), siyasi pratiğin (benzetme yerindeyse) prese sokularak en diri, en militan unsurlarının yeni baştan toparlanmasını, yoğunlaşmasını ve bir tortu şeklinde ideolojik homojenliğin artması, dolayısıyla sol harekete daha bilinçli müdahale etme imkanlarının ortaya çıkmasına hizmet eder bu ideolojik gelişme süreci...

Şimdi Dev-Genç içinde ideolojik gelişme ne gibi engellerle karşı karşıyaydı, hangi objektif ve sübjektif şartların sınırları içinde seyretmek zorundaydı? Bunun çok kısa bir şekilde belirtilmesi ideolojik mücadeleden hiçbirşey anlamamış olan birtakım kişilerin devrimci gençlik hareketine ve Dev-Genç'e ideolojik mücadeleyle ilgili yaptıkları saldırıların anlamını açığa çıkartacaktır.

"Çağdaş materyalizmin, yani Marksizmin bakış açısından, bilgimizin, nesnel, mutlak gerçeğe yaklaşıklığının sınırları tarihsel olarak koşulludur. Ama böyle bir gerçeğin varlığı koşulsuzdur. Ve ona yaklaşmakta olduğumuz gerçeği de koşulsuzdur." (Lenin, Materyalizm ve Ampriokritisizm s. 168) Bu aktarmayı yapışımızın yanlış anlaşılmaması gerekir, bizim ülkemizde sorun bu değildi çünkü... Yani sorun Türkiye solunda Marksizmin hakim olması, pratik mücadeleye müdahale etmesi ve pratik içinde nesnel gerçeğe yaklaşıklığının sınırlarının gelişmesi sorunu değildi. Sorun, Türkiye solunun sübjektif yapısında Marksizm-Leninizm'in hakim yön olmaması sorunuydu. Bu sorun, ideolojik mücadele açısından her kesimde en büyük engeldi. Türkiye solunun sübjektif yapısı çerçeve olarak ele alınmalıdır derken, (bu yapıyı önceki sayılarda özetlemeye çalışmıştık) bu çerçevenin objektif olarak Dev-Genç'in ideolojik yapısını sınırladığını bilmek zorundayız.

Yukarıda açkladığımız gibi, sol hareket içinde, özel olarak da gençlik hareketi içinde sıçramalı, diyalektik gelişim kaçınılmaz olarak bilimsel ideolojiyi hakim yön haline getiriyordu. Bu alanda ideolojik mücadele kendi diyalektik gelişimi kanununa göre cereyan ediyor, bilimsel ideolojinin adım adım bilimsel olmayan burjuva önyargılarla, burjuva düşüncelerle savaşması, onları mağlup etmesiyle, önce sol hareketin sübjektif platformunda boy gösteriyordu. Burada, sosyalizm dışı görüşlerle, oportünizmle, revizyonizmle kıyasıya bir çatışmaya giriyor, hemen ardından devrimci gençlik hareketine, açıklamaya çalıştığımız gibi yansıyordu.

Gençliğin devrimci teoriyle eğitilmesi görevi tabi ki, istenilen düzeyde gerçekleştirilemiyordu. Önceleri, bu görevin yerine getirilmesini sağlayacak avantajlardan yoksundu gençliğin devrimci liderleri... Sosyalizm diye yutturulan küçük burjuva sosyalizmi, teoriye karşı bir isteksizlik, küçük burjuvaca dar deneycilik, işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketinin ve eylem kılavuzu niteliğinde sınıflar savaşına müdahale edebilen Marksist-Leninist teorinin olmaması çok önemli ideolojik engeller olarak yolun üzerinde dikiliyordu.

Bu aşamada ideolojik çalışmanın, ideolojik mücadelenin önemi birinci sırayı işgal ediyordu, herşeyi belirlemekteydi. Hem sol hareketin geleceği, hem de onun bir parçası olarak devrimci gençlik hareketinin geleceği işçi sınıfının devrimci mücadelesi açısından ideolojik çalışmalara bağlıydı. Sosyalizmin işçi sınıfı mücadelesinin sübjektif platformuna hakim olması problemiydi gündemdeki problem. Bu problemin çözülme biçimi de ideolojik mücadeleydi.

Böyle bir tarihi aşamada ideolojik mücadeleden şikayetçi olmak ne anlama gelebilir? Yukarıda üç kümede topladığımız "eleştiriler" ne anlama gelebilir? Proletaryanın öz örgütünün bulunmadığı, politik mücadelenin olmadığı, daha doğru ifadesiyle işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesinin olmadığı, ekonomik-demokratik mücadelenin sosyalist mücadele olarak yutturulmaya çalışıldığı, proletaryaya ancak iktidar mücadelesi veren "demokrasi"den yana sınıfları desteklemek görevinin layık görüldüğü bir yerde İdeolojik mücadeleden şikayet etmek, ideolojik mücadeleyi bir yana itmek ne demektir? Bu kendi siyasetlerine, ideolojilerine güvenememe veya kendi siyasetlerinin, ideolojilerinin işçi sınıfı siyaseti ve ideolojisi olmadığının apaçık bilincinde olma demektir. İdeolojik mücadele yasağı koymak başka bir anlama gelemez. Bizce, üç kümedeki "eleştiriler"in ilk ikisi görüntüleri, biçimleri ne olursa olsun, temelde aynıdır. Bunların temelinde sosyalizmi bilmeme veya sosyalizmden korkma gerçeği yatar. Bu iki kümedeki "eleştiriler", esasında kendi içinde tutarlılığı olan bir süreklilik göstermezler. Gençlik konusundaki görüşleri ve ideolojik mücadele hakkındaki eleştirileri siyasi çizgilerinin pratik karşısındaki sınavına bağlı bir değişkendir. Eğer, siyasi çizgilerinin pratik içindeki imtihanı o gün için başarısızlığı açıkça görülen birşey değilse, veya başarılı görünüyorsa, sempatizanları çok, etki alanı geniş ise o zaman yukarıda söylediğimiz türden eleştiriler yapmazlar. Çünkü gençlik onlarla beraberdir. Ne zaman gençlik bu siyasi çizgilerin dışında kümelenmeye başlar, o zaman eleştiriler yükselir.

Birinci kümedeki eleştirileri, dar deneyci bir anlayışın, pragmatizmin, siyasetsizliğin bir ürünü olarak da değerlendirebiliriz. Pratik eylemi engelleyen ideolojik tartışma, gruplaşmalar diye yakınmak yetmez, bunları kaldırmak için kullanacağımız vasıtayı da seçmek gerekir. O da şikayet ettiğimiz şeydir işte: İdeolojik mücadele.

Ayrıca gençlik ne için pratik eylem içinde olacaktır sorusu bile tek başına bu türden bir eleştiriye yeterli cevaptır.

Üçüncü kümedeki eleştirilere gelince: Bunlar, ideolojik mücadeleyi mükemmeliyetçi bir bakışla ele almadan, ya ideolojik mücadeleden birşey anlamamadan veyahut Dev-Genç'in tarihi hakkında hiç malumatı olmamaktan kaynaklanıyor olmalı.

Özellikle günümüzdeki bazı grupçuklar, geçmişte verilen ideolojik mücadeleye herhangi bir şekilde katılamadıkları için kendi suçlarını genelleştirip, herkesi aynı suça iştirak ettirmek istemektedirler. Siyasi tutarlılığı, istikrarı olmayan bir hareketin gelişimi içerisinde ideolojik mücadele adına hiçbirşey veremeyeceği açık bir gerçektir. Dolayısıyla böyle bir hareketin değil ideolojik mücadelesinden, kendisine özgü bir ideolojisinden dahi bahsetmek imkansızdır. Şimdi aynı kişiler kendi yaptıklarını bir kenara bırakarak, geçmişte hiç ideolojik mücadelenin verilmediğini söylüyorlar. Bu elbette bu beylerin kendi yaptıklarını genellemeye çalışmalarının, herkese özgü bir olaymış gibi göstermeye çalışmalarının bir ürünüdür.

Özellikle PDA ve o dönemdeki tüm diğer oportünist görüşlere karşı ele alınan birçok yazı ortada dururken, "Dev-Genç'te ideolojik mücadele hiç yapılmadı" demek, küçük burjuva acizliğinin bir ifadesidir. Dev-Genç'in pratiğini zenginleştiren, ideolojik mücadeleye ışık tutan forumları toplantıları ancak unutmak isteyen unutabilirdi zaten...

İdeolojik mücadelenin hiç yapılmadığı konusundaki eleştiri kendisini "geçmişte hep hot-zot(!) uygulandı" eleştirisiyle birleştirdi. Aslında geçmişte hot-zot uygulandı, başka birşey yapılmadı eleştirisi pratiğin kendisine ters düşmektedir. Çünkü genel eğilimi içinde 'hot-zotun' hakim olduğu bir hareketin gelişmesinden ve genişlemesinden nasıl söz edebiliriz? Bu hareketin koca bir tarihi döneme damgasını vurmasını nasıl açıklayabiliriz? Sıcak eylem içinde bazı engelleri ortadan kaldırmak için zorunlu olarak takınılan tavırları, koşullarından soyutlayıp hot-zot olarak sunmak, devrimci bir eleştiri biçimi olmamaktadır. Dev-Genç pratiği bunun örnekleri ile doludur. İstanbul'da 6. Filo'yu protesto gösterilerinde TİP pasifistlerinin kurdukları barikatları aşanların yaptığı hot-zot muydu acaba?

İdeolojik mücadelenin verilmediğini, hot-zot uygulandığını söylemek tek başına yeterli değildir. Onu pratik sonuçlarıyla da kanıtlamak, alternatifini de koyabilmek gerekliydi. Baylarımız alternatif sunma anlamına hiçbir çaba göstermediler. Ama, Dev-Genç'te ideolojik mücadelenin verilmediğini pratik olarak ispat etmeye çalıştılar. "İdeolojik mücadele verilseydi PDA bugün olmazdı" dediler. Elbette bunun ideolojik mücadeleden hiçbirşey anlamamanın bir ürünü olduğunu belirtmeye dahi gerek yok. Çünkü 1971 öncesine oranla gençlik içinde siyaset sahnesine daha bir diri çıkan bu siyaset cambazı baylar ve tüm oportünistlerin varoluş nedeni kendilerine karşı ideolojik mücadelenin verileme miş olması mıydı acaba? Yoksa, bunu yenilgi dönemi sonrasında tüm oportünist ve sağ görüşlerin etkinlik kazanması genel ilkesiyle mi açıklamak gerekir? Zaten ortaya çıktığı günden beri şark dansözlerine taş çıkartacak bir şekilde seksen türlü kılığa giren PDA oportünizminin sadece ideolojik (2) mücadeleyle ortadan kalkacağını düşlemek biraz hayalcilik olsa gerek...

REVİZYONİSTLERİN KURDUĞU BARİKATLAR, 6.FİLO ERLERİNİN DENİZE DÖKÜLMESİNİ ENGELLEYEMEDİ. 10 HAZİRAN 1969.

PDA oportünizminin bugün eskisinden daha güçlü olarak varolması (ki, biz bu tesbite katılmadığımızı ayrıca belirtmek istiyoruz) ona karşı verilen ideolojik mücadelenin eksikliği (ki, baylarımız bunu dahi söylemek lütfunda bulunmayıp, hiç ideolojik mücadelenin verilmediğini söylüyorlar.) ile açıklanacak bir olay değildir. İki açıdan bunu söylemek gerekir: Birincisi bu eleştiriyi yönelten kişiler geçmişte, ne kadar eksik görülürse görülsün verilen ideolojik mücadelenin içinde dahi yoktular. Çünkü bu mücadelede savunacakları bir ideolojileri yoktu. Dolayısıyla geçmişe ağır bir suçlama yöneltirken, o işi kendilerinin ne kadar yaptıklarına dönüp bakmaları gerekmektedir (ama, baylarımız bunun da kolayını buluyorlar, dillerinde her öğün yenilen peynir ekmeğe dönen özeleştiri metodu ile günah çıkarıveriyor ve kendilerini temizliyorlar). İkincisi, yukarıda da söylediğimiz gibi tüm yenilgi dönemlerinden sonra bütün oportünist görüşler büyük bir etkinlik sağlarlar. Yılgınlık, teslimiyetçilik, savunulur şey haline gelir. Baylarımızın bu mantığıyla 1905 yenilgisinden sonra Menşeviklerin güçlenmesinin nedenini Bolşeviklerin ideolojik mücadele vermediklerini şeklinde açıklamak zorunda kalırız. 1971'lere gelmeden "ağaların topraklarına şahin gibi dalmaktan" bahseden PDA oportünistlerinin günümüzde hala varolmasının bir diğer nedeni de yeni ihtilalci baylarımızın bu kaşarlanmış oportünistlerle birleşme yolunda olmaları değil midir acaba?

Not: Yazının bütünü Dev-Genç'i bütün yönleri ile ele almayı, Türkiye'deki devrimci hareket içindeki yerini bütün boyutlarıyla ele alıp incelemeyi amaçlamamıştır. Başından da belirttiğimiz gibi güncelliği olan birtakım problemlere en genel hatlarıyla, ölçülü bir şekilde çözüm getirmek bazı eleştirilere cevap vermek amacıyla yazılmıştı. Dev-Genç hareketinin günümüz gençlik hareketine bıraktıkları, ondan çıkarmamız gereken dersler, bütünü içinde Dev-Genç hareketinin değerlendirilişi ayrı bir yazının konusu olacaktır. Çünkü Dev-Genç hareketi, sadece gençlik platformunda ele alınacak bir konu değildir. Daha geniş ve etraflı olarak ayrı bir platformda detaylı bir çalışmayı gerektirmektedir. Bu yazı dizimiz, böylesi bir çalışmanın başlangıcı olmuştur diyebiliriz.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: İdeolojik mücadelenin önemini, çok yönlülüğünü, görevlerini eksik anlamak, onu sadece sol içinde hizipler ve fraksiyonlar arası bir çatışma biçimi olarak görmek, bizleri üstümüze düşen devrimci görevler karşısında hareketsiz duruma sokabilir.

DEVAMI SAYFA 4'TE

DOĞU ANADOLU'DAKİ "MİLLİ BASKI"YA SON!

iki yoksul köylü kurşunlandı

Halkımıza,

Geçtiğimiz günlerde Midyat'a bağlı "Barbunus ve Bacın" köyünden Abdulkadir Akay ve Ömer Ağırman adında iki yoksul köylümüz katledildi. Ömer, dört aylık beşikte bir çocuk, 18 yaşındaki Abdülkadir de bakmakla yükümlü olduğu 19 nüfus bıraktı ardından...

Sermaye gazeteleri olayı geçmişte olduğu gibi kaçakçı-asker çatışması olarak halka duyurdu.

Gerçek bu değildi... Ömer ve Abdülkadir Doğu'da yıllarca süregelen ekmek kavgası için mücadele eden mazlum insanlardan sadece ikisiydi. Karınlarını doyurabilmeleri için, mayın tarlalarından geçmeleri, jandarma kurşunu ile her an karşı karşıya gelmeleri gerekiyordu onların.

Geçmişte Ozalp'ta, Dersim'de,Koçgiri'de, dün Viranşehir'de yapılan katliamlar bugün de Midyat'ta sürdürülüyor. Bu ne ilktir,ne de sondur. Eğer susarsak daha nice Ömerler, nice Abdülkadirler vuracaklar sorgusuz sualsiz. Yahya Demirel'lerin, Şelefyan'ların yoksul halkın verdiği vergilerden kaçırdıkları milyonlar göze batmaz, ama, fakir doğulu, çocuklarına ekmek götürmek için hayatını ortaya koyduğunda, o, tankla, kurşunla, işkenceyle durdurulur. Yıllardır doğuya hastane, yol, elektrik, okul, su tesisleri yerine hapishaneler yapılmakta... Fabrika yerine de jandarma dipçiği gönderilmektedir. Komando baskını köylerde olağan hale gelmiştir. Halk bazen toplu katliamlardan korktuğu için köyleri boşaltıp, dağlara çıkmakta, kadınlar, kızlar günlerce alıkonulmaktadır. Sınır köylerinde yaşama hakkı karanlık baştıktan sonra yasak edilmekte, ışık yakan, cezalandırılmaktadır. Köylere yapılan baskınlarda halk meydanlarda toplatılıp, çırılçıplak soydurulmakta ve ateşe oturtulmakta, köylülere kilolarca tuz zorla yedirilmektedir.

Bütün bunlar Türkiye'de varolan faşizmin doğudaki ırkçı, şöven, militarist, yani baskı, sömürü, silâhlı güçlerle sindirme, insanları topluca yoketme politikasıdır.

Yaşama kavgası veren bu insanlar niçin ve nasıl öldürülmektedirler?

"Hayvan başına 200 TL. Bu, çeşitli mallar için kilo başına da olabilir. Verirseniz geçebilirsiniz." diye önce köylere aracılarla haber salınır. Toprağı ve parası olmayan köylülerimiz hayvanları faizli borçlarla alır ve sınırdan geçmeye hazırlanır. Geçiş ücretini önceden verdiği için hiçbir korkusu yoktur. Tam sınırdan geçecekken, önce esir edilir ve sonra da hunharca kurşuna dizilir.

Bu insanların çilesi ölümle bitmez. Cesetleri şişlenir, hastane kapılarında günlerce bekletilir. Abdülkadir'in cesedini almaya giden kızkardeşine şöyle söylenir: "Çek git! Yoksa seni jandarmalara teslim ederim! Kardeşin can çekişiyordu, acıdım, vurdum tamamladım!"

Soruyoruz:
Yukarıdaki sözü söyleten güç nereden geliyor? Nerede Anayasa, nerede insan hakları, nerede eşitlik? İnsafsızca öldürülenlerin oylarıyla Millet Meclisi'nde oturup da her ay cebine 35 bin'i indiren senatör ve milletvekilleri niçin susuyorlar? Onların da işine, çıkarlarına öyle geldiği için! Bu katliamların sonu gelmeyecek mi? Bu yiğit insanların canice öldürülmeleri sanılmasın ki, unutulacak... Halkımız bunları unutmuyor ve unutmayacak!

KAHROLSUN HALKIMIZI İNSAFSIZCA EZEN VE KATLEDEN ZALIMLER...

KAHROLSUN IRKÇI ŞOVEN BASKILAR
YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ

YAŞASIN HALKLARIN ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI...

Midyat Devrimci Kültür Derneği
Yönetim Kurulu

Evet... Yukarıdaki metinde ayrıntılarını okuduğumuz olay hakkında bizim ekleyeceğimiz pek fazla birşey yok. Besbelli ki, bu olay da içerik olarak, bu yörede daha önce meydana gelen olayların aynısı. Gelenekselleşmiş bir milli baskının yoksul Kürt köylüleri, mazlum Kürt halkı üzerindeki yeni bir tekrarı...

Arkadaşlarımızın bu olayın kurbanlarının yakınları ile yaptıkları konuşmalardan derledikleri ise şunlar:

Barbunus Köyü'nden Abdülkadir Akay hakkında kısa bilgi:

18 yaşında, bekâr. Öldürülürken sırtından bir kurşun sıktılar, bu kurşunla öldü. Öldükten sonra alnına ve sol karnına bir kurşun daha sıktılar. Babası ölü, kardeşi askerde, 19 nüfusa bakmakta. Cenazesi Nusaybin'den İdil'e getiriliyor. Kızkardeşi cenazeyi almak için gittiğinde başçavuş Ali Rıza Kahraman ona şöyle der: "Çek git! Yoksa seni jandarmalara teslim ederim. Kardeşin can çekişiyordu, sürünüyordu, acıdım vurdum, tamamladım."

Sınırdan geçirilmek istenen 630 baş hayvan arasında kendisinin 30 başı vardı. Köylüler bu konuda şöyle diyorlar:

"Askerde olan kardeşinin 8 nüfusuna bakıyordu. Şimdi kim bakacak? Şimdiye kadar köyümüzde 3 kişi daha kaçakçılık suçundan öldürüldü. Bunlardan biri Ali Akgül, Ramazan ayının 14. günü askerden kaçmak için suya daldı, suyun içinde iken ateş yağmuruna tutularak öldürüldü. Abdülmecit Acar da aynı şekilde hududtan geçerken öldürüldü. Suriye topraklarından 8 kilometre sonra vuruldular. Üstlerine tanklarla gittiler. Suriye hükümetinin olaydan davacı olmaması için cenazeleri Türkiye topraklarından getirdiler."

Bacın Köyü'nden köylüler ise olayı şöyle anlatıyorlar:

"Köyümüzden öldürülenin ismi Ömer Ağırman. Hayvanları borç olarak almıştı. Onu öldürdükten sonra cebindeki 250 lirayı dahi aldılar. Ömer'in 3 çocuğu vardı, ikisi ölü, biri sağ. Sağ olan 4 aylık. Üsteğmen, köylülere haber gönderiyor, ondan sonra da öldürüyor. Bu yolun yolcusuyuz. Fabrika yapılmıyor. Hayvan başına 200 lira kadar bir kârımız oluyor. Hayvan başına on lira dahi kalsa bu işi yapmaya mecburuz. Ömer'in arkadaşı borç yüzünden köye gelemiyor. Toprağı yok, parası yok. Ne yapsın? Ömer öldürüldükten sonra şişlendi ve darbelerle vücuduna eziyet edildi. Şimdiye kadar köyümüzden 5 kişi jandarma tarafından öldürüldü. Geçen sene Yusuf Atalay adında biri öldürüldükten sonra sınırdan Nusaybin'e getirildi. Jipin arkasına bağlandıktan sonra ibret olsun diye çarşıda dolaştırıldı.

Hiçbir yerde çalışamıyoruz. Allah'ın Kurosu diyorlar. Yusuf'un derisi dizlerinden ve ellerinden soyulmuştu. On sene önce 9 mermi kurşunuyla Berheş öldürüldü. Komando baskın yaptığı vakit 2 kekliğimiz çalındı. İsteselerdi verirdik. İnsan tenezzül eder mi iki kekliğe?"

...VE LİCE'DE "DEPREM" DEVAM EDİYOR.

lice katliamı ve halkın protesto yürüyüşü

Bilindiği gibi 6 Eylül 1975'te Lice ve çevresinde büyük bir yer sarsıntısı oldu. Bu sarsıntı sonunda binlerce insanı kurban verdik. Nedenleri ve sonuçlarıyla bu olay, bütün dünya ve Türkiye ilerici, devrimci, demokrat kişi ve kurumlarınca politik-ırkçı bir katliam olarak değerlendirildi. Bu değerlendirme doğrudur ve olaya her yanından böyle bakmak gereklidir.

7 Eylül 1975 günü Türkiye'de gazeteler, TRT'nin hükümet ağzı ile yansıttığı bilgilerin ışığında olayı değişik ölü rakamlarıyla veriyorlardı: "Doğu'da deprem:Ölü sayısı 200'ü buldu.", "Doğu ve Güneydoğuda halk panik içinde: Ölü sayısı 3000'e yaklaştı." gibi... Olay, bu tür yanlış ve kasıtlı bilgilerle verilmek istenirken, "hükümet, gerekli her tedbiri aldı." deniyordu. Olay, elle tutulmaz, gözle görülmez varlıkların güç ve kuvvetlerine bağlanmak ve halkın panik ve telâşı sindirilmek isteniyordu.

Bu olay, yerel ve somut bir olaydır. Somut koşulların somut incelemesine yönelmek ödevinde olanların meseleye ciddi şekilde parmak basmaları gerekir. Olay bizleri her yönü ile ilgilendirmektedir. Lice ve çevresinde gelişenlerin bilinmesi, bu yerlerin toplumsal ve ekonomik koşullarının saptanması, halkın niteliğinin belirlenmesi gereklidir.

Bu büyük katliam ve yoketmenin kaynağını yalnızca "doğal koşullara" bağlamak, bilimselliğe ve Doğu Anadolu'nun koşullarına ters düşer, çağımız gerçekleriyle bağdaşmaz. Bu belirleme aynı zamanda Kürt halkını politik hedeflerinden uzaklaştırarak, idealizme iter,uyutur. Dün Erzincan'da, Varto'da ve Bingöl'de ortaya çıkan buna benzer olaylar da "doğal koşullar"a bağlanamaz. Bu tür idealist yöntemle kitleler arasında propaganda ve ajitasyon yapmak fırsatı burjuva ajanlarına, oligarşinin (merkezi otoritenin) yetkili kurum ve kuruluşlarına verilmemelidir ve bunu deşifre etmek, kitlelere anlatmak devrimci gençliğin ve tüm ilerici, demokrat ve sosyalist kişilerin ve kuruluşların görevleri olmalıdır.

Evet, bu "tabii afet"in tarihsel gerekçesine de bir göz atalım:

1957 yılında Diyarbakır parlamenterleri, Lice'nin "geleceğinin karanlık ve heyelan bölgesi olmasından dolayı gerekli sosyo-ekonomik tedbirlerin alınması gerektiği" yolundaki önergeyi meclise getirdikleri zaman; merkezi otoritenin en önemli karar organı olan parlamentoda konu bilinçli olarak tartışılmaya sunulmamış ve engellenmiştir. Bu önerge, ancak her dört yılda bir yapılan anti-demokratik (özellikle Doğu Anadolu'nun ulusal-demokratik kişilik kazanmamış toplum yapısı bakımından daha da önemli) seçimlerin dürtüsü ve politik çıkar çatışmasının sonunda, 1966 yılında yasalaşmıştır. Bu yasalaşma ne getirmiştir? Hiçbirşey... Çünkü bu konuda sosyo-ekonomik bir tedbir alınmamış, 6 Eylül "katliamı" hazırlanmıştır.

Konunun diğer bir yönüne de bilimsel olarak ve objektif olguların ışığında şöyle yaklaşabiliriz: Lice ve çevresindeki yer sarsıntısının arkasından bilinçli bir biçimde ve kasıtlı olarak yine ezen ulusun devletinin yapısına uygun olarak hiçbir ciddi çaba gösterilmemiştir. Kurtarma ekipleri (Lice Diyarbakır arası 90 km. olduğu halde) 10-12 saatte olay yerine gitmişlerdir. İlk gün hiçbir kurtarma çalışması yapılmamıştır. Bu büyük bir düşmanlık değilmiş gibi, ilerici, devrimci ve demokratik kişi ve kuruluşların kurtarma eylemleri de engellenmiştir. Binlerce insan, çoluk-çocuk, yaşlı-ihtiyar kurtarılabilecek iken, kurtarılanların sayısı parmakla sayılacak kadar azdır. En büyük giyecek ve yiyecek yardımını ise, yine bölge halkı yapmıştır. Lice'ye gelen yabancı devlet yardımları ise militarist güçlerin süngüsü altında halka bu zor ve acı günlerinde dağıtılırken; çadırlar, yabancı peynirler, giyecek malzemeleri, Bingöl, Ankara ve Urfa gibi merkezlerde pazarlarda görünmekte, parababalarının sermayelerine sermaye katmaktadır. Bu anti-demokratik ve düşmanca davranışlar, ilerici ve devrimci kişi ve kuruluşların tepkileri ile karşılaştı (üstelik Lice'nin politik ve bilinen ilerici ve devrimci yapısı iktidarca tercih konusu edildiği için, seçimde kimilerine yardım dağıtılırken, büyük bir çoğunluk yardım alamamıştır.

Halk, bürokratik gerici kişilerden oluşan yardım komitesinden haklarını talep etti. Bu talepler askerlerle halk arasında olaylara yol açtı, yaralananlar oldu. Yardımlardan yararlanamayanların sayısı her gün arttı ve talan gittikçe daha bir açık olmaya başladı. Askeri baskılar arttırıldı, devriyeler daha da yoğunlaştırıldı, kasabaya giriş ve çıkışlar kontrol altına alındı... Bu gelişmeler içinde ilerici ve devrimci güçlerin öncülüğünde Lice halkı bünyesinde oluşturulan "Lice ve çevresi deprem felâketzedeleri derneği"nin yasal ve amacı doğrultusundaki çalışmaları engellendi. Derneğin demokratik uyarı ve talepleri ciddiye alınmadı. Konut sorunu çözümlenmeden halk, kışın soğuklarıyla başbaşa bırakıldı. Bu ihmaller sonucunda 3 çocuk ve doğum sırasında genç bir kadın öldü.

Böylesine sosyal etkenler içinde "tabii afet" diye sunulan Lice depremi, ırkçı-politik bir katliama dönüşmüştür. Bu, oligarşi tarafından hazırlanmıştır. Bunu böyle bilmek, belirlemek, ortaya koymak ve kitlelere aktarmak, dolayısıyla üzerinde ciddi araştırmalara yönelmek devrimci bir görevdir.

Bu arada şunu da belirlemekte yarar görmekteyiz:

Depremle ilgili az da olsa gerekli ilgiyi gösteren Türkiye devrimci-demokratik kamuoyu, zulmün, terkedilmişliğin(depremin) bir ürünü olan protesto yürüyüşüne gerekli ilgiyi gösterememiştir.

Oligarşi, depremden sonra kasıtlı olarak ve yapısı gereği sorunlara çözüm getirememiş ve halk, buna içinde bulunduğu ağır ve kötü koşulların da etkisiyle büyük tepkiler göstermiştir. Bu tepkilerin en önemlisi, olayları ve terkedilmişliği protesto eden yürüyüş oldu. Yürüyüş, "Lice ve Çevresi Deprem Felâketzedeleri Derneği" tarafından oluşturuldu ve gerçekleştirildi. 21 Kasım'da Lice'den başlayan yürüyüş 23 Kasım 1975'te Diyarbakır'da bir mitingle bitti. Yürüyüş gittikçe kalabalıklaştı ve Diyarbakır'a girdiği zaman binlerce kişiyi buldu. Yürüyüşe Lice'li çocuk-yaşlı-genç birçok insan katıldığı gibi, devrimci-demokratik kitle örgütleri de ve çevreden gelen halk da katıldı. Yürüyüş boyunca ve Diyarbakır'da birçok slogan atıldı. Oligarşik dikta protesto edildi. Başlıca sloganlar şunlardı: "Kahrolsun sömürgeciler", "Kahrolsun sömürgecilik", "Kahrolsun militarizm", "Kahrolsun ırkçılar", "Halklara özgürlük", "Kahrolsun faşizm", "Katil iktidar".

Diyarbakır'da miting alanında konuşmacılar: "Lice depreminin politik bir katliam olduğunu, bu olayın geçmişte ve günümüzde merkezi otoritenin Kürt halkına uyguladığı baskı ve zulüm politikasının bir devamı olduğunu" belirttiler. "Tarihi geçmişte, Dersim'de, Ağrı'da, Zilan'da, Viranşehir'de işlenen katliamlar"ı anlattılar. "Lice halkına uygulanan insanlık dışı tutum ve davranışlar"ı protesto ettiler.

Ancak, yukarıda da söylediğimiz gibi ilerici ve devrimci kişi ve kuruluşlar, bu protesto yürüyüşüne gerekli ilgiyi göstermediler. Halkların eşitliği ve kardeşliği ilkesinin duygusallıktan arındırılarak ve oportünist ve revizyonist bir önerme olmaktan çıkarılması; tutarlı bir devrimciliğin gereği olarak bu ilkenin canlı ve somut koşullara indirgenmesi gerekirdi. Kürt halkının, insanlık dışı politikaları protestosunun bugünkü somut ve açık belirtilerine gözümüzü ve kulağımızı kapatamayız. Bu ve benzeri protesto eylemleri mutlaka desteklenmelidir. Geniş boyutlarıyla bunu duyurmak ve başarısı için her türlü çabayı harcamak bir görevdir. Ayrıca devrimci ve demokratik örgüt ve kişiler sömürgeci politikayı lanetlemeli ve Kürt halkının yanında olduklarını belirlemeli, göstermelidirler.

Türkiye'de ilerici günlük basın yine o eskiden beri Doğu ile ilgili olan suskunluğunu sürdürmektedir. Bu suskunluğu protesto yürüyüşü ve mitingle ilgili olarak da devam ettirdi. Türkiye'de demokratik platformun bir parçası olma niteliğini iddia eden "günlük ilerici basın", demokrasiyi kendi özgül niyet ve temennilerine göre değerlendirip, Türkiye'nin bir bölgesindeki anti-demokratik uygulamaları, hatta bu anti-demokratik uygulamalara karşı tepkileri ve protestoları görmeyerek ve sesini-soluğunu keserek "demokratik mücadele"yi ve "anti-faşist cephe"yi oluşturma eğilimindedir. Bu, anlaşılacak bir olgu değildir... Bu ve benzeri kaypak tutum ve davranışları açığa kavuşturmak, deşifre etmek, somut meselelerin somut tahlilinden hareketle teorik önermeleri ele almak zorundayız. Devrimci güçler arasında bu tartışılmalıdır.

BİR ÖLÜR BİN DOĞARIZ ...!

KARDEŞLER,
FAŞİST KATİLLER CİNAYETLERİNE BİR YENİSİNİ DAHA EKLEDİLER. 24 ARALIK GECESİ, EMEK SEMTİNDE KENAN DAYIOĞLU KARDEŞİMİZİ KAHPECE ÖLDÜRDÜLER.

DAHA DÜN İSTANBUL'DA HALİT VE CEZMİ ARKADAŞLARIMIZI, BUGÜN KENAN ARKADAŞIMIZI ŞEHİT ETTİLER.

ÖNCELİKLE SÖYLEYELİM Kİ, BU CİNAYETLER DEVRİMCİ SAFLARI BİRAZ DAHA PEKİŞTİRMEKTEN, DEVRİM YOLUNU BİRAZ DAHA AYDINLATMAKTAN BAŞKA BİR SONUÇ DOĞURMAYACAKTIR. VE FAŞİST KATİLLER ER - GEÇ DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLARDIR.

DOSTLARIMIZ VE DÜŞMANLARIMIZ BİLSİNLER Kİ, BİZ HER ŞEHİDİMİZİN ARDINDAN ÖZGÜRLÜK VE KAVGA TÜRKÜLERİMİZİ YİNE SÖYLEYECEĞİZ. BELKİ BİRAZ HAZİN AMA HERGÜN DAHA KARARLI VE HERGÜN DAHA UMUTLU.

FAŞİST KATİLLERİN AMAÇLARINI VE DEVRİMCİLERİN GÖREVLERİNİ AÇIKLIKLA BELİRTMEK ZORUNLUDUR. KATİLLERİN AMAÇLARI: TERÖR VE ZORBALIKLA HALKIN VE GENÇLİĞİN ÜZERİNDE YILGINLIK YARATMAK. BU YILGINLIKTAN YARARLANIP KENDİLERİNE KİTLE TABANI SAĞLAMAK VE HALKIN YÜKSELEN MÜCADELESİNİ DURDURMAKTIR.

DEVRİMCİLERİN GÖREVLERİ İSE: ÜLKENİN HER YERİNDE VE HAYATIN HER SAFHASINDA FAŞİST TERÖR VE ZORBALIKLARA KARŞI BAŞ EĞMEZ BİR MÜCADELE ÖRGÜTLEMEK; TEK BİR YÜREK VE TEK BİR YUMRUK GİBİ BİRLEŞEREK FAŞİST TERÖRE KARŞI KOYMAK; HER HAL VE ŞART ALTINDA, HER NE PAHASINA OLURSA OLSUN FAŞİZME KARŞI DİRENMEK.

KENAN ARKADAŞIN ÖLDÜRÜLMESİ FAŞİST CİNAYETLERİN NE İLKİDİR NE DE SONUNCUSU OLACAKTIR. SEVDİKLERİ KARALAR BAĞLASIN BAŞLARINA, ANALAR TAŞ BAŞSIN BAĞIRLARINA, BAĞIMSIZ TÜRKİYENİN UFUKLARINA SEL OLSUN, GÖL OLSUN, BOL OLSUN ANALARIN GÖZYAŞLARI.

VE ŞEHİTLERİMİZİN MEZARDAKİ SESSİZLİKLERİ HAYATTAKİ KONUŞMALARINDAN DAHA ETKİN OLMAKTADIR. ÇÜNKÜ ONLAR ARKALARINDA SADECE ÇİÇEK GETİRİLEN BİR TÜMSEK DEĞİL, DEVRİM YOLUNU AYDINLATAN BİR IŞIK, UYUYANLARI UYANDIRAN BİR ÇIĞLIK DA BIRAKTILAR.

KARDEŞLER,
FAŞİZME KARŞI KAVGANIN BİR YURTSEVERLİK GÖREVİ OLDUĞUNU UNUTMAYALIM. VE BİLELİM Kİ, ÖLÜRSEK BU KAVGADA, CESETLERİMİZDEN BİRE BİN VEREN GÜBRE, VE ZAFER GÜNÜ GÜN IŞIYACAKTIR ÜSTÜMÜZE.

KARDEŞLER,
FAŞİZME KARŞI KAVGANIN İNSANI YÜCELTEN BİR GÖREV, BİR İNSANLIK GÖREVİ OLDUĞUNU UNUTMAYALIM.

KARDEŞLER,
FAŞİZME KARŞI ZAFERİN ANCAK SOSYALİSTLERİN ÖNDERLİĞİNDE OLABİLECEĞİNİ UNUTMAYALIM.

VE UNUTMAYALIM, ŞEHİTLERİN ARDINDAN ÖZGÜRLÜK VE KAVGA TÜRKÜLERİMİZİ SÖYLEMEYİ...

EVET...
DEVRİM YOLU ENGEBELİDİR, DOLAMBAÇLIDIR, SARPTIR... KURTULUŞ BAYRAĞI BU YOLU TIRMANAN DEVRİMCİLERİN BİRBİRLERİNE İLETİLMESİYLE FAŞİZMİN BURCUNA DİKİLECEKTİR. HER ENGELDE DÜŞEN DEVRİMCİLERİN GÖVDESİ BİR DEVRİM FIRTINASI YARATIR!

DEVRİMCİ GENÇLİK

Faşizmin tezgâhladığı cinayetler ardı kesilmeksizin sürüyor. Faşist katiller en son olarak Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (AYÖD) üyesi KENAN DAYIOĞLU kardeşimizi öldürdüler. 23 Aralık gecesi saat 19.30'da Bankacılık-Sigortacılık Yüksek Okulu'nda bir görevli saat 20.oo'de ışıkların söneceğini belirtmiş ve bunun üzerine devrimciler bu haberi yan taraftaki Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'na da iletmiştir. Bu arada Bankacılık'ta bir faşist devrimci bir arkadaşa sataşmış ve Gazetecilik Yüksek Okulu'nda şebeke kontrolu yapılmamasından yararlanarak okula giren faşistlere bir hademe korkarak kantinde oturan Kenan Dayıoğlu arkadaşımızı göstermiştir. Işıkların söneceğinin söylenmesi üzerine devrimciler okulu boşaltmışlar v e durağa giderken faşistler, ellerindeki silahlarla ortaya çıkmış ve arkadaşlarımıza ateş açmışlardır. Bunun üzerine öğrenciler, toplu bir şekilde dağılmışlardır.

Saat 21.oo'de okulun yanındaki Amca Köftecisi Osman İşçi, okula gelen Kenan Dayıoğlu'nu içeri çağırmıştır. Arkadaşımız biraz sonra gelirim diyerek oradan ayrılmış, ve daha sonra tekrar uğrayıp işinin olduğunu söyleyerek oradan ayrılmıştır. Saat 21.3o'da Bankacılık Yüksek Okulu'ndan bir kız arkadaş iki kişiyi Kenan Dayıoğlu'nu yakalayıp götürmeye çalışırken görmüştür. Aynı anda 1965 modeli beyaz özel Chevrolet marka bir taksi (06 EN 972 plâkalı) hızla olay yerinden uzaklaşmıştır. Saat 22.oo civarında ise Serpil Kahvecisi ve Sakarya Lokantacısı etrafı dolaşmışlar, fakat ne bir kan izine ne de herhangi bir kişiye rastlamamışlardır.

Böylece Kenan arkadaş kaçırılıp, işkence edilerek öldürülmüş ve olay yerinde öldü süsü vermek için birkaç el silah da üzerine boşaltılmıştır. Geceyarısı ise, Yıldız Blokları'ndan bir kadın iki kişiyi bir "cisim"i sürüklerken görmüştür.

Sabah okula gelen Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'ndan arkadaşlar, Yıldız Blokları bahçesinin içerisinde Kenan arkadaşın cesedini bulmuşlar, etrafa baktıklarında kan lekesine rastlayamamışlardır. Fakat cesedin üzerinde işkence edildiğine dair çeşitli izler, morartılar görülmüştür. Olayların gelişiminden de anlaşıldığı gibi Kenan arkadaşımız bir tertiple ve işkence edilerek öldürülmüş ve bahçeye atılmıştır.

Polis olay yerine 8.3o civarında gelmiş, savcı ise ancak saat 10.oo civarında gelebilmiştir. Sabahleyin arkadaşımızın ölüm haberini duyan devrimciler, Emek semtinde toplanmışlar ve Emek'te bulunan Bankacılık, Gazetecilik ve Dişçilik Yüksek Okulları'nda forum yaparak olayı protesto için 3 günlük boykot kararı almışlardır. Olayı duyan

Devrimcilerin cenazesinden bile korkan polis, ertesi günkü cenaze törenini yaptırtmamak için cenazeyi geceyarısı 2 ile 3 arasında hastahaneden kaçırarak Adapazarı'na göndermiştir. Ama, arkadaşlarının cenazesinin kaçırıldığını duyan binlerce öğrenci Gençlik Parkı'na toplanarak "Kenanlar Ölmez!", "Katil İktidar!" sloganlarıyla Ulus Meydanı'na yürümüşler , devrimcilerin kararlı tutumunu gören polis, civarda panzerleriyle tedbir almakla yetinmiş ve törene müdahale edememiştir. Daha sonra devrimciler, İtfaiye Meydanı, Hacettepe Üniversitesi ve Kurtuluş Meydanı yolunu izleyerek Siyasal Bilgiler Fakültesi önüne gelmişler ve forum yaparak devrim andını içtikten sonra dağılmışlardır.
Ankara'daki tüm okullarda boykot ve yürüyüşler düzenlenerek olay protesto edilmiştir.
Bu sırada toplanan öğrenciler cenazeyi almak istediklerinde polis müdahale etmiş ve o sırada gelen iki otobüs polise de güvenerek, arkadaşlarımızın üzerine ateş açmıştır.
Bunun üzerine devrimci öğrenciler, Gazetecilik Okulu'nun önünden başlayarak "Devrimciler Ölmez!", "Kenanlar Ölmez!", "Katil İktidar!", "Kahrolsun Faşizm!" sloganlarını atarak Bahçeli son durağa kadar yürümüşler ve oradan dağılmışlardır.
Arkadaşımızın cenazesi savcının gelmesinden sonra Numune Hastahanesi'ne kaldırılmış ve devrimciler arkadaşlarının başında nöbet tutmuştur.

ARAŞTIRMA / İNCELEME

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK-II

Devrimciler, karmaşık toplumsal sorunların, aynı derecede karmaşık uygulama ve çözüm yöntemleri gerektirdiğini bilirler. Bu uygulama, kitle çizgisine bağlı bir eylem kuralını (çalışma tarzını); karar verme sürecini belirleyen bir mücadele anlayışını; ve bu iki olgunun somutlaştığı bir örgütlenmeyi içermektedir. İşte bu sonuncu etmen kendi yapısal hareketliliğinin kaynağını esas olarak eyleminde ve bunun yanısıra sahip olduğu denetleme zincirinde ve giderek buna işlerlik kazandıran demokratik merkeziyetçilikte bulmaktadır.

Bu yüzden, demokratik merkeziyetçilik, devrimci mücadelenin örgütlü olan her alanında canlı pratikten fışkıran bir ilkedir diyoruz. Burada, pratik ("eylemin muhtevası") bu ilkenin soyut kalmasını ya da kağıt üzerinde kalmasını ortadan kaldırabildiği için gerçekten çok önemlidir. Ve yalnızca bu ölçüt, bir örgüte demokratik merkeziyetçiliğin, içinde yer aldığı ortamın koşullarına göre ve bu örgütün kendi içsel yapısının özelliklerine göre nasıl ve ne düzeyde var olduğunu gösterir. Öyle ki, örgütün mücadelesinin ivmelerinden birisi olan bu diyalektik unsurda, değişimi sağlayan yanın tesbitinde (bu çelişmenin hangi yanının ağır basması için çaba gösterilmesinde) gözönüne alınması gereken olgular, yaşanılan tarihi dönemin koşulları ve örgütün eyleminin düzeyi olmalıdır. (Yani bir yanın ağır bastığını söylemekten, diğer yanın geçersizliği ya da "iptali" anlaşılmamalıdır. Demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarından herbiri, bu bütünlük içinde bir diğerinin varlık nedenidir çünkü. Burada kastedilen, yalnızca hangisinin "belirleyici" olduğudur.)

Demek ki, bir bütün olarak ele alınan devrimci örgütlerin herbirinde demokratik merkeziyetçilik bir evrensel karakter olarak belirlenmelidir. Öte yandan herbir ayrı örgüt kategorisi için ve giderek her ayrı örgüt için bu ilkenin özgül karakterinin bulunması gerekir. Çelişmenin evrenselliğinin ve özgüllüğünün birlikteliği somut pratikte görülmelidir.

Bu yazımızda, gençliğin örgütlü mücadelesini ilgilendirdiği ölçüde bu yüzden de kendimizi devrimci gençlik örgütleriyle sınırlayarak, demokratik kitle örgütlerinde demokratik merkeziyetçiliğin kazandığı özgül karakterlerini, uygulanabilirliğinin boyutlarını anlatmaya çalışacağız. Demokratik kitle örgütlerinin ayırdedici özellikleri nelerdir? *

Demokratik kitle örgütlerinin kendi eylemlerinin muhtevasına uygun olarak biçimlenen örgütsel yapıları vardır. Ve onların eyleminin muhtevası ekonomik-demokratik olduğu için demokratik örgütlerdir. Gerçek demokrasi mücadelesinin bir parçası olan ve anti-faşist bir boyutu olan ekonomik-demokratik mücadelenin kapsamının sınırları, burjuva demokrasisi ile belirlenmiştir. Ancak "demokratik kitle örgütleri, demokrasi mücadelesinin bir parçasıdırlar, ve mücadeleleri bu anlamda sadece ekonomik-demokratik değildir. Mücadele alanı olarak ekonomik-demokratik temel alan olması ayrı bir olaydır, bu platformdaki mücadelede dahi siyasi mücadelenin ön planda tutulması ayrı bir olaydır." (Demokrasi Mücadelesi ve Demokratik Kitle Örgütleri, s. 14) İşte böyle bir mücadele alanı üzerinde yer alan demokratik kitle örgütleri alenidirler. Ve bu anlamda en geniş kitlelere açıktırlar. Örgütsel yapının "seçim" ile oluşturulmasının koşulları vardır.

Pratikte bu oluşum nasıl gerçekleşmektedir? Ekonomik-demokratik mücadele alanında yer alan en geniş kitlelerin ve bu alan üzerinde ortak (özgül) sorunlarıyla yer alan kitlelerin aşağıdan yukarı bir gerekircilikle örgütlenmeleri gündeme gelmektedir. İşte bu geniş kitlesel potansiyel bir örgüt potasına aktarıldığında, ona yukarıdan aşağıya bir örgütsel hiyerarşi kazandırıldığında, ortaya çıkan bu yapıya genel olarak demokratik kitle örgütü denilmektedir. Başka bir deyişle, en geniş kitle katılımı, bu demokratik katılım, bir örgütte somutlaştığı anda merkeziyetçiliği de birlikte getirmektedir. Aşağıdan yukarı bir biçimde, (gerekircilik anlayışıyla) gündeme gelen bir örgüt ihtiyacına yukarıdan aşağı bir biçimde devrimci (kendiliğinden değil) bir mücadelenin sonucunda bir SENTEZ olay olarak demokratik merkeziyetçilik gerçekleşmektedir (aşağıda bu sentezi kitle çizgisi ve örgütsel işlerlik olarak "analiz" etmeye çalışacağız). Yani demokratik merkeziyetçiliğin varoluşu, bir mücadeleye tekabül eden örgütün biçimlenmesiyle eş zamanlıdır. "Gökten zembille inmez!.."

Bir örgütün varoluşunun temel nedeni onun bir mücadeleye hizmet etmesi olduğuna göre; demokratik kitle örgütünde de bu temel nedenden (çelişmeden) kaynaklanır demokratik merkeziyetçilik...Bir yandan bu mücadelenin boyutlarına uyumlu olarak gelişirken, diğer yandan da kendi nisbi gelişimi, bağlı olduğu bütünün (örgütün) gelişimini de etkiler. (Ancak son çözümlemede "parça bütüne tabidir.")

Ve elbette ki demokratik merkeziyetçiliğin değerlendirilmesi, "halk içindeki çelişmelerin ele alınması" yöntemi ile yapılmalıdır. Demokratik bir katılım ve merkezi bir örgüt yanlarının oluşturduğu bu sentez, teorik olarak, örgüt içindeki kitlesel dayanışmanın daha ileri biçimlerini yaratacaktır. Çünkü böyle bir örgütte ne kadar çok ve ne kadar tutarlı bir katılım sağlanırsa, bu daha sıkı bir merkeziyetçiliği gerektir. Nicelik artışı, örgütün nitel olarak daha tutarlı biçimlenmesine ve giderek onun eyleminin etkinleşmesine de yarayacaktır. Kısacası, demokratik kitle örgütü büyüdükçe, onun nicel kapasitesi genişledikçe, buna tekabül eden örgütlenme düzeyi sağlanmalıdır ki böylece örgütsel potansiyel (demokratik katılım) merkezi bir biçimde mücadelenin devrimci yoluna aktarılabilsin. Ve bu kinetik güç sayesinde ileri adımlar atılabilsin. Çünkü bu tür yapılar (ve genel olarak tüm devrimci örgütler) "dengeli" birlik veya nisbi durağanlık içermeyen yapılardır. Demek ki, daha fazla kitle katılımı-demokratik katılım, daha sıkı ve üst düzeyde bir merkezi birliği gerekli kılar. Bu iki yanın daha bir üst düzeyde birleşme anlarında, hiyerarşik olarak da daha üst ve çeşitli "merkezlerin merkezi" olan örgütlere ihtiyaç duyulur. Süreç içinde demokrasi ve merkeziyetçilik yanlarının belirliyiciliklerinin değişmesi, örgütün (örgütlerin) gelişimine ve onun (onların) üst düzeyde yeni boyutlar kazanmasına katkıda bulunacaktır. Sözgelimi şu anda gençliğin merkezi bir örgütünün Türkiye çapında oluşturulması gerektiği gibi... (Elbette bu süreç proletaryanın siyasi örgütlenmesi ile karıştırılmamalı ve demokratik kitle örgütünün günümüz koşullarında oluşumundaki ölçütün alenilik olduğu unutulmamalıdır. Kaldı ki, var olan gerçek bir proletarya partisi sayesinde, ekonomik-demokratik mücadele alanındaki örgütlenmeler bu öz örgütün iradeci madahalesi ile daha merkezi ve çabuk olabilecektir. Zaten Türkiye'de her mücadele alanındaki dağınıklığın nedeni bunun eksikliğindendir.)

Günümüzde devrimci gençliğin mücadelesinde, demokratik kitle örgütünde demokratik merkeziyetçilik örgütlenme ilkesine değişik yaklaşımların bulunduğu bir gerçektir. Bu durum, objektif olarak, "anti-faşist, anti-emperyalist" her yurtseverin çalışma olanağına sahip olduğu demokratik kitle örgütlerinin heterojen yapısı içindeki "heterojen fikirlerden" kaynaklanmaktadır.

Bu örgütlerde aktif üye ve pasif üye (bu kavramı örgütün öncülüğünü tanıyan ve fakat "hukuki" olarak üyesi olmayan kitle olarak da genişletebiliriz) ikileminin bulunması da, örgüt politikasının tesbitinde kimin ağırlığı olmalıdır sorusuna önem kazandırmaktadır.

Demokratik merkeziyetçilik, pratik geçerliliğini yapısal bir kademelenmede bulmaladır. Bu dar anlamıyla, örgüt içindeki organların kademeleşmesiyle, geniş anlamıyla ise (ki burada kendimizi demokratik kitle örgütleriyle sınırladığımızı hatırlatalım) aktif üyeler ve pasif üyeler arasında olmaktadır. Kaldı ki örgütsel işlerlik açısından bu zorunlu bir uygulamadır. İşte tam bu noktada uygulanacak kitle çizgisini ve örgütsel işlerliği sağlayan demokratik merkeziyetçiliği "ayırdetmek" gerekmektedir. Öyle ise, karar verme sürecinde kim etkin olacaktır? (Yada pratik olarak kimler etkin olmaktadır?) Sorusuna yanıt bulmalıyız. Bu durumu bir de yukarıda belirttiğimiz olguyla (örgüt içinde değişik siyasi yoğunlukların var oluşuyla) birlikte ele aldığımızda, sorun daha da çetrefilleşmektedir. Çünkü farklı siyasi görüşlerin "kadro"ları demokratik kitle örgütünün aktif üyeleri (bu örgütün kadroları) olmaktadır. Hele hele değişik siyasi görüşlerin, gençliğin eylemi konusundaki programlarında çakışmayan noktalar gündeme geldiğinde, bu "heterojen kadroların" denetimi olanaksızlaşmakta, demokratik merkeziyetçiliğin yerini bir keşmekeş almaktadır. Bir keşmekeş alabilmektedir çünkü: Her siyasi yoğunluk bu örgütlerde kendi kadrolarını kendi azami programlarının doğrultusunda yönlendirmek istemektedir. Çünkü, bir ön veri olarak saptanan örgütlenme ilkeleri ve ortak eylem programı gözardı edilmektedir. Ve artık parçanın (bireylerin veya grupların) bütüne bağlılığı ortadan kalktığı için "parçalanma" gündeme gelmektedir. Burada en ilginç nokta ise bu tür parçalanmaların (pratik içinde ayrı tavır koymalar) kendisine teorik gerekçe olarak "demokratizm"i bulmasındadır. İşte bu yüzden, demokratik kitle örgütlerindeki "demokratizm" hastalığını bu anlayışların bir yansıması olarak da ele alacağız.

Bu sözcüğü, demokratik kitle örgütlerinde bir sapma yerine kullandığımız için birtakım itirazlar yükselebilir. Demokratik kitle örgütlerinde genel olarak demokratik yan ağır bastığı için böyle bir sapma olabilemez denilecektir. Hemen söyleyelim ki, burada bu kavramı birinci olarak "kitle kuyrukçuluğu" yerine ve ikinci olarak da "örgüt-içi anarşi" ya da örgüt içinde "çok başlılığın" savunulmasına tekabül ederek kullanıyoruz. Ve bu ikisi birleştirildiğinde "kitle mi, kadro mu" ikilemi yaratıldığı için ve "heterojen bir kadrolaşma" (doğal olarak) söz konusu olduğu için bu konuyu özellikle ele alıyoruz.

Elbette demokratik kitle örgütleri, kadro örgütleri değildirler. Ancak bu, demokratik kitle örgütünde (aktif üye anlamında) kadroların çalışmadığını belirtmez. Aktif üye ile en geniş kitleyi, örgütün çalışma tarzı konusunda bir tutamadığımız için, işte bunun içindir ki, kadrolar ve kitle arasında oldukça muğlak olan ("muğlak", çünkü kimin "kadro", kimin"kitle" olduğunun ölçütleri kesin olamıyor) ve fakat yine de varolan bir hiyerarşi mevcuttur. Bu, karar alınışında da, bunları pratiğe geçirmede de söz konusudur. (Her dernekte yapılması doğal olan "dar toplantıları" hatırlayalım).

Öyleyse, kadroların örgütteki birincil işlevini saptamamız gerekmektedir. Ve bu da, onların, örgüt çizgisinin (politikasının) gerçekleşmesi uğruna çalışmalarıdır. Demokratik kitle örgütlerinde kitlelerin en somut sorunlarının çözümü için (reformlar uğruna) mücadele verirken, sorunlarına gerçek çözümün devrimci mücadele olduğunu, kurtuluş için tek yolun devrim olduğunu anlatmalarıdır; örgüt çizgisi olan en geniş anti-emperyalist, anti-faşist propagandayı yapmalarıdır...

Demokratik merkeziyetçilik, merkezi direktiflerin (örgüt çizgisinin) aktif üyeler aracılığıyla pratikte gerçekleşmesini, yani "demokratik" (kitlesel) katılmayla bütünleşmesini gerektirir. İşte bu, "demokrasi temeli üzerinde bir merkeziyetçiliktir." Bu, kitle çizgisini pratikte uygulayabilme yeteneğine göre geçerlilik kazanır. Aşağıdan yukarıya kitle katılımıyla kurulan örgütlerde demokratik merkeziyetçiliğe yaklaşımın bir yanıdır bu. Kitle çizgisi yönteminin bir sonucu olarak örgüt çizgisinin (politikasının) geliştirilmesi böyle olur.

Peki, örgüt çizgisini kim geliştirecektir? Elbette ki, kitleler arasında çalışma yapan, yukarıda da anlattığımız gibi aktif üyelerdir, yani kadrolardır. Onlar, "öncüler" olarak önemli işlevlere sahiptirler. Onlar, merkezi direktifleri (örgüt çizgisini yansıtan güncel, pratik kararları) kitlelere iletmekle yükümlüdürler. Ve bu kararlar da bir yönetim organından çıkmak durumundadır. İşte bu noktada örgütsel işlerliği sağlaması anlamında demokratik merkeziyetçilik (kitle çizgisinin sonucu olarak) bir kez daha gündeme gelmektedir. Çünkü kitlelerin öncüleriyle "yönetim organı" arasında sıkı bir diyalog söz konusudur. Devrimciler arasındaki bu diyalog, kollektif önderlikte anlam kazanmaktadır ("dar toplantılar" pratiği).

Sorun bu boyutlarıyla kalsaydı eğer, çözümü kolay olurdu. Halbuki bu kollektif önderlik içinde de bir heterojenlik, farklı siyasi yoğunlukların bir almaşığı ortaya çıkmaktadır.

Toparlarsak: Kadro örgütü mü, kitle örgütü mü ikilemini yaratan yanılgı esas olarak bir örgütün kitle çizgisi ve (bizim burada özel bir içerik

yüklediğimiz anlamıyla) demokratik merkeziyetçiliğin birbirine karıştırılmasından kaynaklanmaktadır.

Kitle çizgisi, bir örgütün etkime alanı içinde -kitlesine- uygulanabilir. Ve eğer bütün olarak bu alan ele alınırsa, uygulanan kitle çizgisinin bizatihi demokratik merkeziyetçilik olduğu görülür. Halbuki örgütü -üyeleriyle ya da aktif unsurlarıyla- özgül bir bütün olarak sınırladığımızda (tabii onu kitlesinden koparmadan) onun örgütsel işlerliğini açıklamak durumunda kaldığımızda, demokratik merkeziyetçiliğin kapsamını daraltmalıyız. Ve burada onu, örgütün genel olarak uyguladığı kitle çizgisinin doğal bir sonucu olarak belirlemeliyiz ki, böylece devrimcilerin "karar alma süreçlerini" muğlaklıktan kurtarmış oluruz. Kuyrukçuluk sapmasını engellemiş oluruz. (Elbette kitle çizgisi ihmal edildiği anda da "buyrukçuluk" sapmasına düşüleceği unutulmamalıdır.) Demek ki, ele alınan bütünlerde, gittikçe genişleyen (kitle çalışmasıyla özdeşleşebilen)ya da daralan(bir örgütsel işlerlik olarak anlam kazanan) demokratik merkeziyetçilik uygulamaları söz konusu olabilmektedir. Bu yüzden, tartışmalarda, ne için ve nerede demokratik merkeziyetçilik, işte bu iyice belirlenmelidir! (Tıpkı sosyalist bir ülkede makro planda demokratik merkeziyetçilik uygulaması ile bu ülkeyi yöneten proletarya partisi içindeki demokratik merkeziyetçiliğin karıştırılmaması gibi...)

Kademelenme açısından kadro-kitle ikileminin yanısıra farklı siyasi yoğunlukların varlığının heterojen bir kadrolaşmayı doğal olarak birlikte getirdiğini belirtmiştik. Bu ikincisi, birinciye de sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü her siyasi yoğunluğun kadrolarının ayrı "kitle tabanları" olduğu da söylenmektedir...

İşte tüm anti-faşist, anti-emperyalist siyasi yoğunlukların demokratik kitle örgütlerinde birarada çalışma zorunluluğu ve onların bizatihi ayrı olma gerçeği, bu örgütlerde özellikle denetim açısından önemli sorunlara kaynaklık etmektedir. Çünkü varolan yapıları, ayrı örgütlerin oluşturduğu bir ittifaklar cephesi değil; özgül ekonomik-demokratik mücadele ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele platformu üzerindeki eylemlerin muhtevasına göre biçimlenen kitle örgütleridir. Dolayısıyla, söz konusu olan kendi özgül boyutları kapsamındaki bir örgütlü mücadeledir.

Bununla birlikte, bu tür örgütlerde sıkı disiplinin (denetimin) sağlanması gerçekten zordur. Fakat bu bizim öncüler arasında bile "disiplinsizliği mi" savunmamızı gerektirir? Elbette ki, hayır! Çünkü farklı görüşler birarada bulunsa bile, bunlar, önceden saptanan ilkeli birlik temeli üzerinde yer almalıdırlar. Ve bu ilkeler gençliğin devrimci eyleminin birliğini gerçekleştirecek ilkeler olmalıdır. (Bunların içeriğinin ayrıntısında tartışılması burada konumuzun dışındadır.)

Bir örgüt, genel anlamıyla çoğunluğun görüşlerine uygun bir işleyişe sahip olmasıyla, öte yandan azınlıktakilerin görüşlerinin de savunulabilmesine olanak tanınmasıyla yönetsel açıdan "demokratik" bir içerik taşır. Bu genel doğrudan yola çıkarak demokratik kitle örgütlerinde denetim mekanizmasına ne ölçüde bir açıklık getirebiliriz? Zaten aşağıdan yukarı demokrasiyle yönetimin denetlendiğini, yukarıdan aşağıya merkeziyetçilikle de tabanın denetlendiğini söyleyebiliyoruz. Ancak, denetim olgusunu böylesine genelinde (soyut) açıklamak, pratikte karşılaştığımız sorunları çözümlemekte yeterli olamıyor. Demokratik kitle örgütünde, saptadığımız kademelenmenin doğrultusunda; yönetim organı, alt organlar (ki, bu ikisi kollektif önderliği sağlayan önderlerden oluşuyor) ve kitlesel katılım, yani bu bütünsellik içinde mekanik değil fakat organik bir biçimde içiçe varolan unsurlar arasındaki karşılıklı denetimi görebilmeliyiz.

Demokratik merkeziyetçiliği uygulamayı örgüt ile kitlesi arasındaki bağ açısından ele aldığımızda alınan kararların pratikte denetiminin ölçüsü ne olmalıdır? Bunu anlatabilmek için, hemen, kitlelerin henüz olgunlaşmamış dileklerini körcesine izlemenin kitle çizgisi olmadığını hatırlatalım. Kitleye başvurma, mücadele içinde zaten sürekli gündemdedir: Kitlelerin sorunlarını tesbit etme ve onların sistemleşmemiş görüşlerini derleme, her zaman unutulmaması gereken bir görevdir. Zaten örgüt çizgisi kitle çizgisinin bir sonucudur. Öncüler doğru siyasi kararların inatçı birer savunucusu olmalıdırlar. Belli tarihi dönemlerde kitlenin gündelik çıkarlarına ters düşseler bile, devrimci siyaseti savunmalıdırlar ve bu anlamda kitlelerin kararın doğruluğuna kendi öz deneyimleriyle inanmalarını sağlayarak, kitleye güvenerek ve kitlenin örgüte güvenini sağlayarak devrimci bir çalışma tarzı uygulamalıdırlar. Bunu başaramazlarsa, ya kuyrukçuluk, ya da buyrukçuluk sapmalarına düşerler.

Öte yandan, örgütün politikasını pratiğe aktaran öncülerin kendi aralarında heterojen bir kadrolaşmadan, azınlık görüş-çoğunluk görüş ikileminden ve giderek yönetim organıyla bu yönetim organının "ideolojisini" benimsemeyen siyasi yoğunlukların varlığından kaynaklanan bir örgüt içi denetim sorunuyla karşılaşabiliyoruz. Örgütlü mücadele vermek ve gençliğin mücadelesinde somut bir eylem programı uygulamak yerine, dar grupçu bir görüşle ve siyasi çalışma yapmak mazereti altında pratik içinde örgütsel denetimin kurallarına uyulmadığını da görebiliyoruz. Dahası, bu tür anlayışlar, kendilerine geçerlilik kazandırmak için ilginç demokratik merkeziyetçilik (ya da "merkezi demokrasi"!!) teorileri yaratmaya yelteniyorlar. Elbette ki bu ve benzeri anlayışlar, örgütlü mücadele içinde "grup tavrı" koyabilmeyi meşrulaştırmak için savunulmaktadır. Bunlardan yalnızca ikisine örnek alalım.

Şu iddia ediliyor: "....kitle örgütlerinde örgütsel işlerlik denildiğinde merkezi demokrasi (?!) olmak gerektiği hemen anlaşılmaktadır"(Ekim 17 Yayınları, s.31). İşte kendi sübjektif niyetlerine ideoloji uydurma çabasının bir sonucu olarak böylesine ilginç terminolojiler yaratılmaktadır. Demokratik merkeziyetçilik evrensel ilkesinin demokratik kitle örgütlerindeki boyutlarını inceleme zahmeti gösterilmeden "merkezi demokrasi" ile bu iş halledilmektedir. Ve bu ne menem diyalektik anlayışıdır ki, "...demokratik işleyişle merkeziyetçilik arasındaki diyalektik bağ, bu ikisi arasındaki diyalektik bütünlük" ten (belki de ayıp olmasın diye !) söz edilmesine rağmen "... demokratik kitle örgütlerinde temel olan, daima gündemde olması gereken, daima ağır basan demokratik işleyiştir." (altını biz çizdik, a.g.e., s.32) denilmektedir. Ve böylece diyalektik materyalizmin "aslolan karşıtlar arasındaki mücadeledir, karşıtların birliği geçicidir, varolan bütünde karşıtların birliğini ve mücadelesini onun içinde yer aldığı ortam koşullandırır..." öğretisi güme gitmektedir. Bunun sonucu olarak da "merkeziyetçilik ise, bir örgüt, bir örgütlenme söz konusu ise ... zaten vardır" gibi sığ bir tanım getirilerek açıkça aşırı demokratizm savunulmaktadır. (Bu konuda en fazla "....kitle örgütlerinde de belli bir kademelenme, hiyerarşi gerçekleştirilmelidir." demektedirler. Başka ayrıntılı görüşleri ne yazık ki, yoktur ki, eleştirebilelim !)

İşte bu mekanik anlayışın sonucu, adı geçen broşürün yazarları ve savunucuları, "proleter örgütlerde, dar kadro örgütlerindeki demokratik merkeziyetçilikle kitle örgütlerindeki merkezi demokrasi (? !) arasında çok önemli farklılıklar vardır." görüşünden yola çıkıp, iki tür örgütlenme arasındaki farkı, birisinde daima merkeziyetçiliğin, diğerinde ise daima demokratik yanın ağır basmasında bulmakta ve belki de sahip olduğu demokratik işleyişin bir sonucu olarak kitle örgütlerinin, "demokratik" kitle örgütleri olduğunu sanmaktadırlar. (Çünkü onların "bir örgütün karakterini onun eyleminin muhteyası belirler" diye Leninist bir tezden haberleri yoktur!)

Kendi sübjektif niyetlerine ideoloji uydurma hastalığı ile malul ikinci anlayış (ki, pratikte birinciyle kol koladır, "birlik" içindedir.) ise, "grupların gücü nisbetinde temsil edilmesini" savunmaktadır. Grupçuluğu meşrulaştırma ve hatta yönetimde pay ayırarak imtiyaz çıkartma uğruna demokratik merkeziyetçilik ilkesini tahrif etmek için gösterilmektedir bu çaba... "Tek kitle örgütünü bir şiar olarak ortaya atmanın yetmeyeceği" tesbitinden yola çıkarak örgütlü mücadeleyi reddeden bir noktaya ulaştıklarının farkında olmaları gerekir. Çünkü hiçbir somut durum, devrimci örgütlenmenin yerine anonim şirket anlayışının getirilmesini gerektirmez. **

"Ama hayır, bu arkadaşlara göre proletaryanın siyasi çizgisi birden fazla olur. Bunlar ayrı ayrı gruplarda örgütlenir, bu sebeple bunlardan bir tanesini savunanların yönetime gelmesi savunulamaz deniyorsa, o başka! Görüldüğü gibi bu tür düşünceler de mevcut dağınık ve gruplu durumu olması gerekenle karıştırmaktan ileri geliyor.

"Aslında sorunun özü, üzerinde mücadele edilen alanın eylem programı üzerinde anlaşıp, anlaşamamadır. Bu mutlaka bir tek siyasi çizgi tarafından gerçekleştirilecektir veya tek bir siyasi çizgi olursa bu iş olamaz tipinde önermeler, sığ, yanlış önermelerdir ve sübjektif konuma uygun ideoloji yaratma hastalığıdır." (Devrimci Gençlik Dergisi, Sayı 1, s.11)

Bütün bu yanlış anlayışların karşısında ise bizim demokratik merkeziyetçilik ilkesini daha bir tutarlılıkla savunmamız zorunlu olmaktadır. Mevcut duruma boyun eğmek yerine, onu aşmak için devrimci öneriler getirmek bizim görevimizdir.

Bu önerilerden birincisi ideolojik mücadele ile ilgilidir. Ve bu anlamda eleştiri-özeleştiri mekanizmasının aksatılmadan işletilmesidir. Farklı siyasi yoğunlukların aynı gençlik örgütünde birarada bulunmasının çıkaracağı çatışma ortamını gidermenin ve gençliğin devrimci eyleminin birliğini sağlamanın en etkili yollarından biridir ideolojik mücadele... Ve bunun yordamı örgüt içi ideolojik eğitimde aranmalıdır. Sosyalizm için birer okul olması gereken kitle örgütlerinin işlevini böylelikle de açığa çıkarmış oluruz. Sosyalizmin en genel sorunlarının öğretilmesinin ve tartışılmasının yanısıra, ve buna bağlı olarak, gençlik örgütünün özgül mücadelesine anlam kazandıran bir yaklaşımla gençlik mücadelesinin eylem programına ilişkin tartışmalar kıyasıya yapılmalıdır. Böylelikle, ideolojik eğitim yoluyla, kitle çizgisine ve demokratik merkeziyetçiliğe uyum sağlamak için, kadrolar "ortak bir dil" e sahip olmalıdırlar. (Bu ortak dilden kastedilen, elbette ideolojik tavizler ve hele hele ortak bir terminoloji yaratma hiç değildir. Tartışma sürecinde, kullanılan deyimlere herkesin ayrı bir siyasi içerik yüklemeyi asgariye indirme çabasıdır. Örneğin bu yazının kaleme alınış amaçlarından birisidir bu çaba...)

Eleştiri-özeleştiri mekanizmasının devrimci bir yordamla çalıştırılması ideolojik mücadelenin bir entellektüel gevezelik ya da bir sinir harbi olarak bozuma uğratılmasını engelleyecektir. Bu yüzden, eleştiri yaparken sübjektif davranılmamalıdır. Sübjektif eleştiri (belirsiz ve temelsiz konuşmalar, ve şüphecilik) örgüt içinde ilkesiz sürtüşmeler yaratır. Özellikle kişilere yönelik eleştirilerde "peygamber tavırlar" takınılması buna bir örnektir. Olayların üzerine devrimci bir yöntemle gidilmesi yerine, ideolojik tartışmalarda "trafik polisliği" işlevini yüklenen arkadaşlar vardır. Bazı arkadaşlar ise "grup tavrı" koyma adına takım tutar gibi taraf tutabilmektedirler.

DEVAMI SAYFA 4'TE

* Bu sorunun cevabı enine boyuna "demokrasi mücadelesi ve demokratik kitle örgütleri" adlı broşürümüzde verildi.

** Biz, anonim şirket kuracakmış gibi, ta başından, birtakım önyargıların bu dönemin örgütlenmesinin temel koşullarıymış gibi ortaya konulmasına karşı çıkıyoruz. Hele hele bunun çözümünü, grupların yönetiminde nisbi temsil edilme zorunluluğu anlamındaki mekanik ve art niyetli önerilerde aramanın sakatlığına inanıyoruz. Siyasi yoğunlukların demokratik kitle örgütleri içinde varolmaları gerekçesi herhangi bir örgütün en doğal özelliği olan çoğunluk-azınlık diyalektik birliğini zaten yok edemez. Buna karşı çıkmak kesinlikle tek bir görüşün iktidarını savunmak değil, ve fakat her tür yönetimde zaten çoğunluğu temsil eden bir görüşün varolmasını savunmaktır. Ve pratik, söz gelimi Ankara'da herkesin kabullendiği çözümlerini bulmuştur. her siyasi yoğunluk, birimlerde kendi kitle çalışmasını yaparak temsilcilerini seçtirmiş ve bu temsilcilerin oluşturduğu bir tartışma ortamında öğrenci gençliğin çoğunluğunun görüşlerini yansıtan bir yönetim kurulmuştur. Ancak böyle bir yönetim ne iddia edildiği gibi tek bir görüşün iktidarı, ne de şimdi birtakım önyargılarla istendiği gibi her görüşün nisbi temsili yoluyla gerçekleşmiştir. Gerçek çözüm somut olması gerektiğinden, somutun çözümlemesi, yönetimde çoğunluğun en demokratik şekilde yer almasına (ama parti merkez komitesi gibi değil) ve azınlığın en demokratik muhalefet (ama demokratizm olarak değil) yapma olanağını sağlamıştır.

BAŞYAZI

SAYFA 3 DEN DEVAM

proletarya partisinin uygulamasına göre, deği - şik şartlar altında, değişik şekillerde ifadesini bulur"(Mao, Çin'in Özellikleri ve Devrimci Savaş). Bu makalesinde Mao, evrensel ilkelerin bir ülkenin somut şartlarına nasıl uygulanacağının üstün bir örneğini verir. Yine aynı konuda Lenin'in şu sözleri de oldukça öğreticidir:
" Sadece belli bir toplumun istisnasız bütün sınıfları arasındaki ilişkilerin tümünün nesnel bir değerlendirmesi ve dolayısıyla da o toplumun eriştiği nesnel gelişme düzeyinin ve o toplumun diğer toplumlarla olan ilişkilerinin değerlendirilmesi, öncü sınıfın doğru taktikleri için bir temel olabilir."
Bize göre Türkiye Solu'nun 50 yıllık geçmişinde teorinin Türkiye'nin somut şartlarına bu anlayışla uygulanması hemen hemen hiç söz konusu olmamıştır. Bir yandan evrensel gerçekler çarpık ve sakat bir şekilde ele alınmış, bu evrensel doğruların Türkiye somutuna bilimsel bir uygulaması yolu hiç tutulmamıştır. Teori Marksizmin kaba gerçeklerini aktarmacı bir anlayışla tekrarlanıp durmasından ibaret birşey olarak görülmüş, pratikte de soyut bir sosyalizm ve yoksulluk edebiyatından öteye gidilmemiştir. 1970'lerde devrimciler önce Marksizmin evrensel doğrularının çarpıtılmasına ağır bir darbe indirmişler, bu evrensel gerçeklerin Türkiye somutuna uygulanmasıyla, Türkiye'ye özgü yolun ortaya çıkartılması konusunda önemli adımlar atmışlardır. Ama açıktır ki, bu yolda alınacak daha çok mesafe vardır.
İşte bu nedenlerle ideolojik mücadele, Marksizmin evrensel gerçeklerinin Türkiye devriminin teorik ve pratik sorunlarını çözmeye rehberlik etmelidir. Bunun için ise, Marksizmin ışığında dünyaya doğru bir bakış ve ülkemizin somut şartlarının doğru bir çözümlemesi gerekiyor.
Bu nedenle ideolojik mücadele ülkemiz devriminin sorunlarında yoğunlaşmalıdır. Çin-Sovyet polemiklerinin dar sınırlarına hapsedilmemelidir (2). "Asıl sorun bugün her ülkenin proleter devrimcilerinin, bir yandan oportünizme ve 'sol' doktrinciliğe karşı mücadelenin temel hedeflerinin -ilke hedeflerinin- bilincine varmaları ve öte yandan da bu mücadelenin her ülkede, o ülkenin ekonomisinin, siyasetinin, kültürünün, ulusal bileşiminin (....) özel karakterine uygun olarak büründeceği somut örneklerini değerlendirmeleridir." (LENİN)

4 GEÇİŞ TOPLUMLARINDA KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞ MÜMKÜNDÜR

Tarihte üretim tarzları arasında bir geriye dönüş sosyalist devrimlere gelinceye kadar görülmez . Tarihin gelişimi daima ileriye doğru olmuştur. Kısa dönemli zikzaklar ve iniş çıkışlar bu anlamda bir geriye dönüşü ifade etmezler. Örneğin burjuva devrimlerinden sonra aristokratların ve feodallerin iktidara gelişleri bu anlamda bir geriye dönüş örneği olarak getirilemez. Olsa olsa tarihin düz bir çizgi izlememesine zayıf bir örnek olabilir. Tarihin düz bir çizgi izlememesi ise sosyalizmden kapitalizme geriye dönüşün, yeterli bir teorik gerekçesi asla olamaz. Sosyalizmden kapitalizme geri dönüşü mümkün kılan, sosyalist devrimin diğer devrimlerden farklı niteliğidir. Diğer bütün devrimler, alt yapıdaki belirli seviyeye kadar yükselen yeni üretim ilişkilerini takip eder. Artık bu noktadan sonra, politik-hukuki alanlardaki duraklama ve geriye dönüşler niteliksel bir geriye dönüşü gerçekleştirme imkanından yoksundurlar. Zira tarihte nihai belirleyici -esas etken- iktisadi yapıdır.
Bu noktadan hareketle, revizyonistler sosyalizmden kapitalizme geriye dönüşü reddederler. Madem ki, şimdiye kadar hiç olmadı, o halde şimdiden sonra da olmaz. Madem ki, kapitalizmden feodalizme geriye dönülmedi, sosyalizmden kapitalizme geri dönülmez. Bu düşünceler eğer bir gerçeği saklama gayretinin ifadesi değilse karanlıkta yüksek sesle söylenen bir türküdür.
Sosyalizmden kapitalizme geriye dönüşü mümkün kılan, kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin özgün karakteridir. Diğer bütün devrimlerin aksine, sosyalist devrim bir başlangıçtır, "aşağıdan yukarıya doğru devlet mekanizmasının parçalanarak iktidarın ele geçirilmesi ve yukarıdan aşağıya sosyalist üretim ilişkilerinin inşasıdır".
İktidarı işçi sınıfının ele geçirmeşinden sonra, burjuvazi tamamen yok edilmemiştir, burjuvazi ideolojisi, ahlakı ve geleneği devam etmektedir. Küçük üretim ve özel mülkiyet uzun bir dönem varlığını devam ettirmektedir. Sosyalist üretim ilişkilerinin yukarıdan aşağı örgütlenmesi, işçi sınıfı iktidarının bilinçli-iradi eylemi ile olmaktadır. Bu iradenin sakatlanması ileriye doğru -sosyalizme doğru- gelişmeyi keser . Bu halde geriye dönüş kaçınılmazlaşır. Bu kesilme sosyalist devrimin hemen ertesinde direnişini devam ettiren burjuvazinin doğrudan bir karşı-devrimiyle olabileceği gibi revizyonizmin iktidarı aracılığıyla dolaylı bir yolla da olabilir. Devrimin ilerleyen dönemlerinde ise burjuvazinin direnişi esaslı ölçüde kırılmış olduğu için doğrudan bir karşı-devrim ihtimali azalırken, revizyonizmin iktidarı aracılığıyla bu iradenin sakatlanması olasılığı devam eder ve hatta artar. İşte bütün bu biçimler, içinde bulunulan koşullara göre geriye dönüş yolunun farklı, basit ya da karmaşık süreçlerini yaratırlar. Açıkça karşı-devrimci bir iktidar başka, yine özünde burjuva ideolojisi olan revizyonist bir iktidar başka süreçleri yaratır. Biri doğrudan kapitalizme dönüş iken, diğeri dolaylı bir geriye dönüş sürecidir. Yugoslavya ve Macaristan hareketi bu farklı durumlara verilecek örnekler olabilir. Bir devrimcinin belki ilk bilmesi gereken şey, bütün gelişmelerin son tahlilde ya proleteryadan, ya da burjuvaziden yana olduğudur. Ve bunu bilmek doğru bir siyasetin ilk temel şartıdır. Ama bu kadarıyla yani bu siyah ve beyaz renklerle sınıf mücadelelerinin karmaşık yapısı içerisinde proletaryanın doğru siyasetini tesbit etmeye ve yürütmeye imkân var mı? "Doktrinerlerimiz bir yandan çelişmelerin evrensel - liğini ve çeşitli şeylerin ortak niteliklerini tam olarak öğrenmeden önce çelişmelerin özelliklerini ve tek tek şeylerin öz niteliklerini incele - memiz gerektiğini, öte yandan bazı şeylerin niteliklerini öğrendikten sonra, henüz iyice incelenmeyen ya da yeni ortaya çıkan somut şeyleri incelemeye devam etmemiz zorunluluğunu anlamamaktadırlar. Bizim doktrinerlerimiz çok tembel; somut şeylerin yorucu incelenmesinden kaçınıyor, genel doğruların boşluktan çıkıp geldiğini sanıyorlar (....) ve bu halleriyle insanı doğrulara ulaştıracak normal yolu ya büsbütün inkâr ediyorlar, ya da başaşağı çeviriyorlar " (Mao, Çelişmeler Üzerine).
İşte bu nedenlerle Sovyetler Birliği'ndeki re - vizyonizmi ve genel olarak geriye dönüş konusunu ele alırken ilk işaret edilecek nokta olarak "revizyonizm burjuva ideolojisidir, o halde revizyonizm iktidara gelince burjuvazi iktidara gelmiş olur, o zaman da sosyal emperyalizm olur ", şeklindeki aşırı basitleştirme ve bu suni mantıkla çözüm getirmenin sakıncalarına dikkat etmek gerekir. Sorunları aşırı basitleştirerek düz mantıkla çözmek herhalde bize burjuva ideolojisinin bıraktığı bir miras olmalı! Sorunları bu biçimde ele alıp kolayca çözmek ülkemiz so - lunda oldukça yaygındır. (3) Devrimci bir siyasi hat böyle bir yolla oluşturulamaz. Bizim yapmamız gereken şey, somut durumu bütün ayrıntılarıyla doğru bir şekilde ele almak ve somut duruma uygun doğru politik bir çizgi çizmek, ağır politik yanılgılara düşmemek olmalıdır.

5 MODERN REVİZYONİZM VE SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE GERİYE DÖNÜŞ

Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin yeniden inşa edildiği biçimindeki görüşlerde ilk bakışta bir eklektiklik göze çarpmaktadır. Aynı şey söylenmeye çalışılmasına rağmen, görüşler özünde farklı tezlere dayanmaktadırlar. Bazen aynı görüşü savunanlar bu iki farklı tezi birarada savunmaktadırlar. Buna Halkın Sesi'nin savunduğu görüşü örnek olarak verebiliriz. Sonuçta Sovyetler'e "sosyal emperyalist" densin, onlar için yeterlidir. Enver Sedat'tan, DP'li Özer Ölçmen'e "Yoldaş"tan, Mehmet Ali Aybar'a kadar her türden görüş bu iddiayı ispatlıyan "bilimsel" birkanıt olarak kullanılabilir. Hatta, Che'den alıntı dahi yapılabilir. Gençler ne Amerika, ne Rusya diye gösteri yaparlarken yoldan geçen halktan kişiler onları alkışlamış ve "İşte böyle olmalı" demişlerse, bu durum iki süper devlete karşı siyasetlerinin ne kadar doğru olduğunu ispat eden bir kanıttır. (Aslında Halkın Sesi bizim en baştan reddettiğimiz aktarmacı-kopyacı zihniyetin ülkemizdeki en parlak örneklerinden biridir. Onların yaptığı Çin'in resmi dış politikasının uygulamasından başka birşey değildir.)
"Sovyetler Birliği'nde sosyal emperyalizm" ko - nusunda genel olarak iki ana tez bazen içiçe savunuluyor. Bir görüşe göre revizyonizm burjuvazinin doğrudan iktidarıdır. Revizyonizmin iktidarı, kapitalizme doğrudan geri dönüşü sağlar . Daha yaygın olarak da revizyonizmin iktidarı ile yukarıdan aşağı geriye dönüşün gerçekleşti[r]diği, kapitalizmin restore edildiği iddiası. Bu ki tezden birincisi, sosyalizmle kapitalizm arasındaki farkın proletarya diktatörlüğü olduğu, ikincisi ise artı-değer sömürüsü,kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu görüşüne dayanır. Bu iki tez ülkemizde "Sovyet emperyalizmi"ni savunan hemen bütün gruplar tarafından içiçe savunulmaktadır. Biz bu yazımızda kendimizi esas olarak bu konudaki iddialarla sınırlıyoruz.
Birinci tez kapitalizmle sosyalizm arasındaki farkı belirten temeli, politik üst yapıda proletaryanın iktidarı burjuvaziye kaptırması olarak alır. Revizyonizmin iktidarı, bu olguyu gerçekleştirir. Bu yolla sosyalizm, devlet kapitalizmine dönüşür (Zira, revizyonizm, doğrudan burjuva ideolojisidir). Bu teze dayandığı anlaşılan görüşlere göre Sovyetler Birliği'nde 1956 yılından beri emperyalizm vardır. "20. Kongre, revizyonist Kruşçef kliğinin tam manasıyla hakimiyetini onayladı. Bu tarihten itibaren Sovyetler Birliği'ndeki proletarya diktatörlüğü tamamiyle burjuva diktatörlüğüne dönüştü." "Revizyonizm daha başlangıcında (1956'da) son tahlile varmıştı. Böylece ABD'den başka dünya gericiliğinin ikinci merkezini yarattı ve 20 yıllık evrimiyle de dünya gericiliğinin esas merkezi haline geldi." Bu iddiaya göre açıkça görüldüğü gibi 1956'da Sovyetler, dünya gericiliğinin ikinci merkezi haline gelmiş, sonraki 20 yıllık gelişmesi, onu baş emperyalist haline getirmiştir. Hemen belirtmeliyiz ki, bu tez saf olarak ülkemizdeki hiçbir grup tarafından savunulmamaktadır. Bu tezin savunulduğu metinlerde aynı zamanda revizyonizmin 20 yıllık bir evrime sahip olduğu ve bu evrim yoluyla Sovyetler Birliği'nde kapitalist üretim ilişkilerinin hakim duruma getirildiği görüşleri de ileri sürülür. Biz tezleri saf olarak kabul ederek ayrı ayrı ele alacağız.
Bu konuda iki noktaya değineceğiz:
Birincisi politika tek etken olarak ele alınamaz. Sosyalizm döneminde politik üst yapı -proletarya diktatörlüğü, esas olarak sınıfsız topluma geçinceye kadar belirleyicidir. Bununla beraber , sosyalist üretim ilişkilerinin inşasının seviyesine göre değişken bir rol ifade eder. Yani tam bir karşılıklı etkileşim söz konusudur. Başlangıçta politika belirleyici iken bu sonuna kadar aynı şekilde sürüp gitmez. Politik iktidar kanalıyla sosyalist üretim ilişkilerinin inşası yolunda me - safe katedildikçe, sınıf çelişkileri azaltıldıkça gitgide politikanın rolü azalma yolunda gelişecektir. Politikanın rolü bu bakışla sosyalist devrimin başlangıç döneminde ve sosyalist üretim ilişkilerinin ileri dönemlerinde aynı olamaz. Henüz sosyalist devrimin başlangıç döneminde olan bir ülkede revizyonizmin iktidarı kısa sürede kapitalizme geri dönüşü sağlar. Bunun yanında sosyalist devrimden sonra henüz burjuvazinin direnişi tam olarak devam ettiği ve geri dönüş hayalleri yok edilmediği için doğrudan bir karşı-devrim yoluyla geriye dönüş her zaman imkân dahilindedir. Buna karşılık devrimin ilerleyen dönemlerinde doğrudan bir karşı-devrim olasılığı gittikçe ortadan kalkarken, revizyonizmin iktidarı yoluyla geriye dönüş imkânı esas olarak sınıfların ortadan kalkmasına kadar devam eder, ama sınıf farklarının, burjuvazinin ve küçük üretimin tasfiyesiyle orantılı olarak zayıflar. Sınıf farklarının, bürokrasi ve küçük üretimin zayıf varlığıyla sınırlı olduğu bir noktada, revizyonizmin iktidarıyla beraber tıpkı burjuvazinin etkin bir şekilde varlığını sürdürdüğü, yaygın küçük üretimin bulunduğu noktada revizyoniz - min iktidarının aynı sonucu ve hemen yaratacağını ileri sürmek kabul edilebilir bir iddia olamaz.
Özetle, sosyalist üretim ilişkilerinin belirli bir seviyeye kadar örgütlendirilmiş olması geriye dönüşe direnen bir unsur olarak ele alınmalı ve mutlaka gözönünde bulundurulmalıdır. Bu direnen faktör,sonucu, kendi gücü oranında şu veya bu şekilde etkileyecektir. Sovyetler Birliği'nde bu faktör verilebilecek diğer bütün örneklerde olduğundan çok daha güçlüdür. Öyle ki, Stalin 1938'lerde sosyalist üretim ilişkilerinin inşasının tamamlandığını, Sovyetler'de sınıf karşıtlıklarının keskinliğini yitirdiğini ileri sürmüştü.
Bunun yanında ve belki bundan daha önemli olan ikinci bir nokta daha vardır: Politik etken sadece iktidar ya da parti değildir. Proletarya, parti aracılığıyla iktidarı ele geçirir ve yukarıdan aşağı üretim ilişkilerinin inşasıyla birlikte yeni insan ilişkilerinin de inşasına girişir. Bir

DEVAMI SAYFA 15'TE

BAŞYAZI

yandan proletarya iktidarı bütün devlet aygıtında, orduda, polis ve gizli teşkilata varıncaya kadar bütün politik üstyapı alanlarında kurumlaşır. Diğer yandan, ideolojik, ahlâki, kültürel, bilimsel alanlarda da aynı gelişme söz konusudur. İşte başlangıçta sadece parti, ordu ve iktidar olan politik üstyapıdaki proletarya varlığı, devrimin ileri gelişme dönemlerinde bütün üstyapıda genişleyip derinleşir.

Geçiş aşamasının ileri dönemlerinde revizyonizmin iktidara gelişiyle beraber başlayan geriye dönüşe maddi altyapı ile beraber üstyapıdaki, politik alandaki, ahlâki, ideolojik, kültürel ve geleneksel bütün bu proleter mevziler,-partinin iktidardaki revizyonist klik dışındaki unsurlar dahil- direnen unsurları oluştururlar. Devrimin başlangıç dönemlerinde geriye dönüşe direnen unsurlar zayıf,devrime direnen ve geriye dönüşe zorlayan unsurlar güçlüdür. Devrim ilerledikçe, bu güç dengesi tersine doğru gelişir ve geçiş aşamasının tamamlanmasından sonra artık geriye dönüş imkânsız hale gelir.

Sovyetler Birliği'nde revizyonizmin iktidarı geçiş döneminin oldukça ileri bir aşamasına rastlamaktaydı. Moral-politik ve maddi plândaki unsurlar yine geriye dönüşe direnen dış unsurlarla beraber (ki, bu bütün dünya sosyalist hareketin kazanılmış mevzileridir) önemli bir güç ve etkiyi ifade ederler.

Revizyonizmin direnen unsurları kırması, sınıf tabanını yaratıp geliştirmesi, iktidara geldiği zaman dayandığı tabaka imtiyazını geliştirip genişletmesi, işte bütün bunlar geriye dönüş sürecini oluştururlar.

Bu süreç ayrıca düz bir çizgi izlemez. Direnen unsurların etkisine ve ortaya çıkan yeni durumlara göre inişli-çıkışlı ve duraksamalı bir yoldur bu... Bu zikzakların tekrar ileri doğru bir gelişmeye dönüşmesi de mümkündür. (Ki, bunun temel şartı revizyonizmin kesin yenilgisidir.)

Revizyonizmin iktidarıyla beraber kapitalizmin geri geldiğini ileri süren görüş,sonuç olarak 1-politik etkeni tek etken olarak gördüğü için,2-Politik etkeni sadece iktidar olarak değerlendirdiği için ve bu iki sebeple geriye dönüşe direnen unsurları hiç dikkate almadığı için, 3- geriye dönüşü düz bir çizgi haline getirdiği, bunun sonucu olarak da geriye dönüşü mutlaklaştıran bir anlayışta olduğu için bilimsel bir görüş değildir.

Bilimsel sosyalizmde ekonomiyle politika arasındaki sıkı bağlantıyı ve belirleyiciliği salt politikaya (veya salt ekonomiye) indiren görüşün adıdır Marksizmin karikatürü!

Zaten resmi Çin görüşü ve de Halkın Sesi ve de Enver Hoca esas olarak bu tezi savunmuyorlar . (Nasıl savunsunlar ki, 1963'e kadar SBKP kardeş komünist partisiydi. 1968'e kadar ise kapitalizm-emperyalizm diye bir iddia yoktu!)Esasen başta da söylediğimiz gibi kimse saf olarak bu görüşü savunmuyor. Bu kez genel olan ikinci tezle içiçe olarak savunuluyor.

İkinci tez ise şu: Revizyonizmin iktidarı yoluyla başlayan geri dönüş, 1968 yılında tamamlanmış, Sovyetler Birliği, sosyal emperyalist bir ülke haline gelmiştir. Biz bu konudaki iddiaları kısaca ele alıp cevaplamaya çalışacağız.

Kapitalizmin varlığını ispat edebilmek için iki şey ileri sürülüyor: 1- Artık değer sömürüsü, 2 - Yeni burjuvazinin varlığı. İlk olarak geçiş ekonomisi sürecinde ekonominin geliştirilmesi için uygulanan maddi teşvik unsurları ve primler artık-değer sömürüsü olarak ileri sürülmektedir. Bu konudaki iddialarda işletme yöneticilerinin aldıkları yıllık prim tutarının, vasat bir işçi ücreti toplamının %70'i kadar fazla olduğu ileri sürülüyor. Maddi teşvik ve prim artık-değer sömürüsü olarak kabul edilemez. Yine parasal ilişkiler, pazar-piyasa v.s. ilişkileri maddi teşvikle beraber geçiş ekonomisinde daima vardır. Hatta bunlar geçiş ekonomisinin özelliğidir. Pazar ilişkilerinin, maddi müşevviklerin (özendiricilerin) ve ücret farklılığının tamamen ortadan kalkması, devletin ortadan kalkmasıyla mümkün olacaktır. Plân ile pazar arasındaki çelişkinin varlığı sosyalizmden komünizme geçiş sürecinde devam edecektir.

Sovyetler Birliği'nde olan ters gelişme, pazar-piyasa ve maddi teşvik eğilimlerinin varlığı değildir. Parasal ve maddi ödüller ve primler büyük çaplı sanayi tercihinin doğurduğu iktisadi gelişme ve üretimi arttırma çabalarından doğup, gelişmiştir ve üretici güçleri geliştirme ve üretimi arttırma amacına yöneliktir. Ancak parasal ödüllerin geniş bir şekilde uygulanması, büyük çaplı üretimin zorunluluğu olan iktisadi yapıdaki hiyerarşik düzen,farklılıkları sürdüren bir düzen yaratır. Bu farklılıklar iktisadi ilişkilerdeki işbölümü gereği olarak ve hiyerarşik bir görüntüde olmaktadır.

Maddi özendiricilik genel olarak Marks'ın Gotha Programı'ndaki emeğe göre ücret prensibine dayandırılır. Sosyalizmde ücret farklılığı esastır. Ancak Marks, bunu sosyalist bir toplumun yaşayan burjuva ahlâkına vermiş olduğu zorunlu bir ödün olarak görür. Dolayısıyla ücret farklılıklarının giderek azalması gerektiği gözönünde tutulmalıdır. Oysa bugün, Sovyetler Birliği'nde gözlenen ücret farklılıklarının artma yönünde olduğudur. Bu konudaki rakamlar çelişse dahi , reformlarda ücret farklılığının arttırılması gerektiği savunulmuştur. Bu, geriye doğru-tersine bir dönüştür,Kapitalizme doğru bir gelişmedir,ama Teşvik primleri, ücret farklılıkları, parasal ilişkilerin varlığının artması, piyasa ilişkilerinin varlığı kapitalizmin varlığı için tutarlı kanıtlar olmaktan çok uzaktırlar.

Burjuvazinin varlığına örnek olarak da yukarıda belirttiğimiz "imtiyazlı yöneticiler" ileri sürülüyor. İmtiyazlı yöneticilerin yeni bir burjuvazi olma eğilimi taşıdığı söylenebilir. Ama bu bir eğilimdir ve bu eğilimdir Sovyet revizyonizmine can veren, ama o kadar...

Ekonomik bütünleşme v.b. doktrinlerle hegemonyacılık uygulandığı ileri sürülüyor. Ve sosyalist ülkeler arası ilişkilerde bağımsızlık ve kendi kendine yetme, yardımlaşma esas alınıyor. Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkilerde bütünleşme prensip olarak reddedilebilir mi? ÇKP'nin 1963 yılında SBKP'ne yazdığı mektupta sosyalist ülkeler arasında ilişkiler konusunda "sosyalist ülkeler arasındaki ilişkiler ....tam eşitliğe, toprak bütünlüğüne, egemenliğe ve bağımsızlığa saygı, birbirlerinin içişlerine karışmama, aynı zamanda proleter enternasyonalizmine uygun bir biçimde karşılıklı dayanışma ve karşılıklı yardım ilkelerine dayanmaktır. Her sosyalist ülke kendi kuruluşu bakımından asıl olarak kendine güvenmelidir.....bu nedenledir ki, kuruluşta esas olarak kendine güvenme ilkesine bağlı kalmak proleter enternasyonalizmini esas olarak uygulamak demektir." denmektedir. Bu görüş kabul edilebilir mi? Aynı konuda Lenin şöyle diyor: "Bütün milletlerin proletaryası tarafından yekpare ve tek bir ortak plân gözetilerek düzenlenen tek bir dünya ekonomisi yaratılmasına doğru bir eğilim vardır. Bu eğilim daha şimdiden kapitalist düzende kendini belli etmiştir. Sosyalist düzende daha da geliştirilip tamamlanması kaçınılmazdır...

Proletarya diktatörlüğünü, milli bir diktatörlükten, tek bir ülkede varolan ve dünya siyasetini etkileme olanağından yoksun olan diktatörlükten, milletlerarası bir diktatörlüğe dönüştürme görevi gittikçe daha büyük bir zorunluluk olarak belirdikçe bu belâya karşı mücadele etme zorunluluğu o kadar artar.

Küçük burjuva milliyetçiliği salt milletlerin eşitliğini enternasyonalizm olarak ilân eder. Küçük burjuva milliyetçiliği, milli bencil çıkara hiç dokunmaz." (Lenin, Doğu'da Ulusal Kurtuluş Savaşları, s. 343,344)

çkp görüşleri Lenin karşısında küçük burjuva milliyetçi bir mevzii temsil ediyor. Sovyet revizyonizminin bu ilkeleri kendi çıkarları uğrunda kullanmak istiyor olmaları Leninist prensiplerin inkârının mazereti olamaz!

Tutarsız iddialara örnekler çoğaltılabilir. Örneğin, bir derginin başında SSCB'nin borç içinde battığı ve kredi dilendiği ileri sürülüyor. Sahifenin altında ise sermaye ihracettiği!... Sermaye ihracını anladık ama, sermaye dilenen emperyalizmi yeni tanıdık.

"Sosyal emperyalizm" konusundaki iddiaların şüphesiz tartışılacak daha pekçok noktası vardır. Ama buna ne bu derginin sayfaları ne de niteliği elverişli. Sonuç olarak söylenebilir ki, bu yoldaki ileri sürülen kanıtlar dönüp dolaşıp iddia edilen görüşlere bağlanıyor. İddianın kanıt olarak kullanılmasına ise bilimsel yöntem değil, totoloji adı verilir.

Bugün ÇKP'nin Sovyetler Birliği'nin bütün dünya halklarının baş düşmanı olduğu temel tezine dayalı olarak tesbit ettiği ve ülkemizde kendisine dayanılarak devrim stratejisi tesbit edilen politikası, kabul edilebilir bir politika değildir. Bu üçüncü dünya politikası; 1-çağımızın temel çelişmesi olan sosyalizmle kapitalizm, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişmeyi içermiyor, 2- emperyalizm ile yarı-sömürge ülkeler arasındaki ilişkileri tek yanlı değerlendirmekte, nisbi bağımsızlığın rolü abartılarak tek olarak öne belirleyici bir özellik verilmektedir. 3-Üçlü dünya tahlili sınıf ayırımına dayanmayan, ülkeleri gelişme seviyelerine göre ayıran kategorik bir ayırımdır. Bu politikanın pratikte uygulanması ise, Sovyetler'e karşı olan herşeye olumlu bir görev yüklenmesi mantığını dayanak yaptığı için, dünya çapındaki birçok olayda son derece ters bir görüntü yaratmaktadır. AET'nin, NATO'nun desteklenmesi, Sovyetler'den yardım alan ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkılması , bu ters görüntünün çarpıcı örnekleridir.

Sovyetler'in yardım ettiği her devrim hareketine bir karşı-devrim gözüyle bakan mantık, Halkın Sesi'ne MPLA'nın kurtuluş hareketine "Sovyet empêryalizminin işbirlikçisi bir karşı-devrim"suçlamasını yaptırttı. Ama Çin delegesi Birleşmiş Milletler'de aksi yolda bir konuşma yapınca, Halkın Sesi "özeleştiri" yaptı(!)Ama bu değerlendirmeyi yaptıran mantık değişti mi? Bu düşünce değişmediği için Halkın Sesi'ninki özeleştiri değil, tam bir kıvırtma idi. Kafa aynı olarak kaldı. Ve o kafa Aydınlık Dergisi'nin ikinci sayısında "Sovyetler bizim devrimimize yardım edebilir dediği için Çayan'ları karşı-devrimin yoluydu" de - dirtti. Aynı kafa Vietnam kurtuluş savaşını da karşı devrim olarak görmek zorunda değil mi?

o kafa "Aydınlık" dergisine ikinci sayısında "Brejneye güvenen tutumuyla Çayanlarınki karşı devrimin yoluydu " dedirtti.Aynı kafa Vietnam'ın kurtuluşunu da bir "karşı devrim olarak görmek zorundadır.Bu kafayla onlar daha çok "özeleştiri ya - pacaklardır!

6 SONUÇ:

Aslında çok geniş olan bu konuyu bütün boyutlarıyla böyle bir dergide tek bir yazıda ele almak ve bütün yönlerini açıklığa kavuşturmak mümkün değildir. Biz bu yazımızda kendimizi esas olarak bu konudaki iddialarla sınırladık. "Sovyetler Birliğindeki geriye dönüş" problemine nihai bir çözüm getirmeyi amaçlamadık. Yaptığımız daha ziyade bu konudaki "iddialı" değerlendirmelerin ana noktalarını tartışmak oldu.Bu konudaki tartışmalarımız(tabii gençlik hareketi içindeki gerekli boyutlarında) devam edecek. "Sovyetler birliğindeki geriye dönüş" konusunda sonuç olarak ne söylediğimiz bize yöneltilen soruların başında geliyor. Kapitalizm mi sosyalizm mi? Proleterya diktatörlüğü mü burjuvazinin diktatörlüğümü? Ak mı kara mı? Sosyalizmin içinde mi dışında mı? Sorun bizim açımızdan ak ya da kara demek değildir. Soyetler Birliği'ne karşı çıkmak için çok sebep vardır ve şüphesiz bütün bunlar sadece "aksayan bazı şeyler" de değildir. Bu, ülkemizde devrime inancı olan herkesin gördüğü, yaşadığı bir şey, ama her karşı çıktığımız şeye "emperyalist", diyecek olursak, "emperyalizm" sözcüğünün hoşumuza gitmeyen şeyler için kullandığımız kötülük sıfatlarından ne farkı kalır?

Bugün Biz revizyonist Sovyetler Birliği ile Sosyalizm arasında önemli bir çelişmenin var olduğunu söylüyoruz. Ancak bu çelişmenin sosyalizmle emperyalizm arasında var olan çelişmeden farklı türden bir çelişme olduğunu, farklı çelişmelerin ise farklı metodlarla çözümlenmesi gerektiğini ileri sürüyoruz.

"İkna" edilmeye açığız! Ama bir iddia kırk kere tekrarlansa yine de bilimsel bir kanıt olmaz. "Hareket"i Heraklitus da biliyordu ama onun bildiği "hareket kanunları" ile atom fiziğinin sorunlarını çözmeye imkan var mı?

DİPNOTLAR

(1) O tarihteki ayrılıklar konusunda AEP tarihi , Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz ve Pekin-Moskova Çatışması adlı kitaplardan yararlanılabilir.

(2) Şüphesiz Marksizm-Leninizmin evrensel doğrularını "evirip çevirip, oyuncak gibi oynayacak" birşey olarak görenler için Marksizmin evrensel tezleri üzerindeki Çin-Sovyet polemikleri "çok geniş kapsamlı" bir ideolojik mücadele platformu olarak görülebilir. Ama böylesinin elindeki feneri gözüne tutup gözünü kamaştıran adamdan ne farkı olabilir? Şüphesiz böylesinin bilmediği ama Marksizmin ustalarının bize öğrettiği bir "başka" Marksizm-Leninizm vardır; Devrimci pratiğin yolunu aydınlatan Marksizm.

(3) Dergimizin birinci sayısında bu konuya birkaç satırla değinmiştik. Sözlerimiz herhangi bir kişi ya da gruba değil, ama genel olarak yaygın olan bir düşünceye karşı yöneltilmişti. Kendilerinin bu konuda bu şekilde düşündüğünü bilmediğimiz ve nasıl bir düşünce içinde olduklarını esaslı olarak bilemediğimiz bazı arkadaşlar bu sözleri kendi üstlerine almışlar. Bu konuyla ilgili olarak 10-15 sayfalık bir eleştiri yazısı da elimize geçti. Buna söyleyecek fazla birşey yok. Öyle düşünüyorlarsa, eleştirilerimiz onları da kapsar tabii. Belki arkadaşlara bu kadar objektivist olmamalarını, herkesin işinin gücünün kendileriyle uğraşmak olduğunu düşünmemelerini söyleyebiliriz. Ama bu da pek önemli değil. Esas olarak yayınlanan bildirilerinde tuttukları yol iyi değil. Söylenen şeylerin anlamı eleştirileceğine, sözcüklerin altı çizilip, diğer sözcüklerden soyutlanıp, lafzi yorum yoluyla anlam türetiliyor. Bu yolla nerede ise revizyonizmin işçi sınıfı ideolojisi olduğunu iddia ettiğimiz ispat edilecek! Bu yolun Kitle Dergisi'nde çıkan dergimizin el ilânı eleştirisi ve İlke Dergisi'ndeki "sol sapmanın eleştirisi" yazılarındaki yolla benzerliğini hatırlatmak isteriz. Böyle bir yöntemle kuşun deve,devenin de at olduğunu rahatlıkla ispat edebilirsiniz. Bu yol insanı "yeldeğirmenleriyle bitmez tükenmez bir savaşa" götürür!

Arkadaşlar bizim yazdıklarımızı kendi üzerine alınmışlar. Biz arkadaşların yazdıklarını maalesef üzerimize alamıyoruz!

BİR OLAY

FAŞİST TERÖRE BOYUN EYMEYELİM

her yerde faşizme karşı tavizsiz mücadeleyi örgütleyelim. provokasyon mantiğını açığa çıkartalım.

AZGIN FAŞİST TERÖR VE BASKILARA BOYUN EYMEYELİM. HER YERDE FAŞİZME KARŞI ÇOK YÖNLÜ, TAVİZSİZ MÜCADELEYİ ÖRGÜTLEYELİM.

OLİGARŞİNİN İKİ CİNAYETİ VE PROVOKASYON MANTIĞI

Gün geçmiyor ki oligarşinin kiralık katilleri devrimcilere saldırmasınlar, cinayet işlemesinler.

Neden? İşçi direnişleri, grevler gelişiyor, tüm halk sınıf ve tabakalarının düzene karşı muhalefeti genişliyor. Kitleleri sarıyor. Zaten istikrarlı olmayan oligarşik yönetimin istikrarı daha da bozuluyor. Bunun için alabildiğine azgınlaşıyor, kan döküyor.

Bu cinayetlerin ne ilki ne de sonuncusu olan Cezmi Yılmaz ve Halil Pelitözü arkadaşlarımız faşitler tarafından kurulan bir pusu sonucu güpe gündüz cadde ortasında kurşunlanarak öldürüldüler. Katiller elini kolunu sallıyarak uzaklaştılar...

Cinayet haberinin duyulması üzerine devrimciler İşletme ve İktisat Fakültelerinde forumlar düzenledikten sonra 7-8 bini aşkın bir yürüyüş kolu ile Karaköy istikametine doğru yürüdüler. Polis Galata Köprüsü'ne girişte cinayeti protesto eden devrimcilere silah ve copla saldırdı. Kararlı devrimci kitle, polisin saldırısına rağmen polis barikatlarını aşarak Taksim girişine kadar yürüdüler.

Oligarşinin yetkili mercilerinden kesin saldırı emrini alan polisler hiç tereddüt etmeden halka kurşun sıkıyordu ama kitlenin kararlılığı karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

Aynı gün Beşiktaş ve Karaköy'de protesto yürüyüşleri ve birçok okullarda protesto boykotları ve forumlar yapıldı. Polis yine saldırdı. Kitlelerin faşizme karşı olan hıncını ve kararlığını yok edemedi.

Ertesi gün sabah erken saatlerde, birlerce öğrenci, işçi ve yurtseverler Cezmi ve Halil'in okulu olan G.M.Y. okulunda arkadaşlarının cenazelerini kaldırmak için toplandılar. Ancak cenazelerin o gün verilmeyeceği haberi üzerine G.M.Y. okulunda toplanan 20-25 bin kişilik kitle faşizmi protesto için Taksim istikametinen Beyazıt'a doğru yürüyüşe geçti.

Anti-revizyonist geçinen. özünde revizyonizmle aynı tavrı koyan oportünistler ise "ben de varım" küçük burjuva kariyerist zihniyeti ile hareket ederek kitlenin bir kısmını "falan okul burada kalacak" diyerek ayırdılar. (Daha sonra yüzlerce arkadaş o anda meseleyi bilmedikleri için ayrıldıklarını belirttiler.)

Büyük yürüyüş kolundan ayrılan grubu İTÜ Taşkışla binasına götüren oportünistler orayı işgal ederek kendi komplekslerini tatmin ettiler. Ve İTÜ'nün gereksiz yere 15 gün kapatılmasına sebep oldular.

Büyük yürüş kolu ise anti-faşist, anti-emperyalist sloganlarla Beyazıt meydanına kadar yürüdü. Beyazıt meydanında devrim andı ve kısa bir konuşmadan sonra ertesi gün arkadaşlarının cenazelerini almak üzere dağıldılar.

Ertesi gün Beyazıt meydanı erken saatlerde binlerce yurtsever cenazeleri almak için toplanmaya başladılar.

Oligarşinin mercilerinin cenaze törenlerinde toplanacak olan yığınlardan korktuğu için Halil arkadaşımızın cenazesini ailesi gelmeden verilmeyeceğini söyledikleri halde cenazeyi kaçırarak uçakla memleketi olan Adana'ya gönderdiler.

Devrimcilerin cenaze törenlerinden dahi korkan kokuşmuş düzenin yöneticileri Adana'daki cenaze törenini engelleyemediler. Beş binden fazla bir kitle ile Halil arkadaşa olan son görevini yerine getirirken "Kahrolsun faşizm", "Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla faşizmi birkez daha lanetlediler. Cezmi arkadaşımızın cenazesinin Koca Mustafa Paşa'da kaldırılacağı haberi üzerine 25-30 bin kişilik kitle K.M. Paşa'ya doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş kolu K.M. Paşa'ya vardığında etraf polis, panzer çemberindeydi.Cenazeyi almak için gelen işçilere, öğrencilere ve tüm halka polis, cop, panzer ve silahla saldırarak kitleyi dağıtmak istedi. Koca Mustafa Paşa halkı ve cenazeyi almaya gelen kitle polisin bu ani saldırısı karşısında neye uğradığını anlayamadılar. Yürüyüşle gelen kitle polisin bu ani tavrı karşısında Koca Mustafa Paşa'nın dar sokaklarında barikatlar kurarak kendilerini savunmaya başladılar.

Oligarşinin basında, radyoda, televizyonda devamlı olarak olayları çıkaran bir avuç anarşist, bir avuç maceracı, . bir avuç satılmış diye adlandırdığı devrimcilerin haklılığını gören K.M. Paşa halkı devrimcilerle beraber polis saldırısına karşı barikat kurmaya başladılar, yol gösterdiler ve elinden gelen tüm olanaklarıyla aktif savunmaya katıldılar. **Çünkü olay somut olarak ortadaydı, saldıran ve saldırıya uğrayan belliydi.**

Taşkışla'dan çıkan grup çatışmanın sonlarına doğru olay yerine vardığında lafta keskinliği kimseye bırakmayan "bizim literatürümüzde provokasyon yoktur" diyen oportünist baylarımız, Taşkışla'dan gelen grubun önüne barikat kurarak "iki provakatör ardından gitmeyelim" diye haykırdılar. Faşizme karşı aktif savunmadan baylarımız ne anlıyorlardı acaba?

Bir yandan TİP ve TSİP revizyonistleri de haykırıyorlardı "provokasyon olur geri çekilelim". İşin ilginç yanı TİP, TSİP'i faşist olarak nitelendiren ihtilalci(!) baylarımızın onlardan ne farkı kalıyordu. Sonuçta ayrı makamlarda da olsa aynı türküyü okuyorlardı.

Olay 1969'da 6. Filo'yu protesto eden devrimcilere karşı TİP revizyonistlerinin kurdukları barikatları andırıyordu

Kitle üç-beş revizyonist ve oportünistin sözlerini dinlemeyerek "arkadaşlarımız mücadele ederken biz geri dönmeyiz", "ölmek var dönmek yok" diyerek tıpkı 1969'daki TİP'lilerin barikatlarını devrimciler nasıl aştılarsa onlarda oportünistlerin barikatlarını aşarak aktif savunmaya katıldılar.

İşte oportünizmin kitlelerle beraber mücadele anlayışı. Kitleler devrimcilerin öncülüğünde aktif mücadeleye katılıyor, oportünistler ise arkada kalmayı, geri dönmeyi öğütlüyorlardı. Maskeleri bir kez daha düşüyordu. Bu "çok ihtilalci(!)" geçinen grupların ne kadar ihtilalci oldukalarını devrimci sempatizanlardan halka kadar herkes görüyordu.

TİP, TSİP sesleniyordu "provokasyon olur", "faşizm gelir" oysa tarihi tecrübeler göstermiştir ki, kitleleri faşizme karşı aktif mücadeleye katmadıkça faşizmin terörü daha çok artacaktır.

Burjuva basınında "cenaze verilmiş olsaydı hiç bir olay çıkmayacaktı", "arkadaşlarının cenazesini Sümbül Efendi Camiinden almaya gelen devrimcilere polis saldırdı" diye manşetler atıldı. Bizim "ihtilalci" baylar ise hiç tereddüt etmeden burjuva düşüncesinden daha geri bir düşünce ile hemencecik olaya "provokasyon" damgasını vurdular. İşte revizyonizmin ve oportünizmin burjuvayla uzlaşması ve kendi korkaklığını gizlemek için buldukları kılıf "provokasyon!"

Çizilmek istenen tablo şu; işçiler grev yapmasın, öğrenciler okula gitmesin v.b. faşistler saldırır, çatışma olur, provokasyon olur, faşizm gelir.

Soruyoruz; faşizme karşı mücadeleyi ağızlarından hiç düşürmeyen bu baylara; faşizme karşı mücadaleyi nasıl sürdüreceğiz? Fabrikaları, okulları faşistlere terkederek mi? Bu düşüncenin sonucu şu: Faşizme karşı savaşmamak, yılgınlık, pasiflik! Halkın kurtuluşunu halkın gücünde görmeyip onun sağındaki güçlere bel bağlatmaktır.

Bu gün bunu çok daha açık görüyoruz. Kalem silahşörleri ağız birliği ederek saldırıyor, goşistler, anarşistler, maceracılar v.s. Bu saldırı 12 Mart öncesinde burjuvazi ve revizyonistler tarafından "devrim cephesi"ne yapılıyordu. Bu gün ise hala kendisini hala devrim cephesi içinde sayan birtakım oportünistler de bu saldırıya katılmakta geç kalmadı, onlar da aynı koroya katıldılar.

Başlangıçta harekete TİP, TSİP mantığıyla saldıran oportünistler hareketin kitleler içindeki prestijini ve başarısını gördüklerinde eğilip bükülmeye ağız değiştirmeye başladılar. "İşte biz böyle hareketlerden yanayız, yanlış oldu, biz de vardık" diyerek hatalarını örtmeye çalıştılar. Oportünist "Halkın Sesi" ise kırtasiyeci, parçacı zihniyetle olayları tahrif ederek, herşeyi Taşkışla'dan gelen yürüyüş kolunun yaptığını yazıyor. 25-30 bin kişiyle yapılan yürüyüşü yok sayıyor ve kendi burjuva-tüccar politikalarını sergiliyor. Biz bu bezirgan politikacıları fazla eleştirmeyi gerekli bulmuyoruz. Değil devrimciler, devrimcilere sempatisi olan, olmayan tüm halkın gözlediği bu durumu tahrif etmek için "Halkın Sesi" yazarı gibi tahrifatçılıkta ustalaşmış, ihtisaslaşmış biri olmak gerekir. Biz şunu söylüyoruz Halkın Sesi ve yandaşları gruplara;"boşuna eğilip bükülmeyin ak ile kara gün gibi ortada. Adına teşhir dediğiniz politika kendinizi biraz daha teşhir ediyor. Devam edin..!"

Daha sonra Topkapı'ya kadar yüründü, kısa bir konuşma ve devrim andı içildikten sonra yürüyüşe son verildi, halk dağıldı. Fakat büyük bir kitle gruplar halinde Aksaray'a doğru yürüyordu. Polis hıncını alamamıştı, Aksaray'da halka yeniden saldırdı, devrimciler dövüldü, karakola götürüldü, halk dağıtıldı. Devrimciler olay faili diye tutuklandı.

Olaydan sonra, ayrı ayrı görüşlere sahip görünen özünde aynı görüşe sahip olan çeşitli kuruluşlar bildirilerinde, gazetelerinde olayı değerlendirirken, kimisi olaya sahip çıktı, kimisi provokasyon dedi kimisi de olayı bir kuruluşa yükleyerek polislik görevini de yerine getirdiler. Sağolsunlar!..

Önümüzdeki günler oligarşinin baskı ve terörünün daha da arttığı günler olacaktır. Revizyonist ve oportünistlerin maskelerinin düştüğünü bir daha gördük ve göreceğiz. Geçmiş devrimci pratiğin gösterdiği gibi günümüzün pratiği de devrimcilerle oportünistleri ve revizyonistleri ayırmada en büyük kıstas olacaktır...

FAŞİZME KARŞI AKTİF MÜCADELEDE TÜM KİTLELERİ BİRLEŞTİRELİM!

YAŞASIN HALKIMIZIN ANTİ-EMPERYALİST VE ANTİ-OLİGARŞİK MÜCADELESİ!